

Jaroslav Kmenta
Kmotr Mrázek

© Jaroslav Kmenta, 2007
fotodokumentace: ©Jaroslav Kmenta, 2007
fotografie Pavla Šrytra použity s laskavým svolením redakce
Mladé fronty DNES (autoři David Neff a Dan Materna)

ISBN 978-80-903603-1-0

KMOTR MRÁZEK
Tajný život šéfa českého podsvětí

Tato kniha byla napsána podle skutečné události. Všechny osoby v ní jmenované žijí nebo žily. Stejně tak veškeré popisované skutky a události se staly. Autor čerpal z přímých svědectví a z přísně střežených dokumentů a v žádném případě se neodchýlil od reality. Při rekonstrukci dialogů vycházel autor převážně z autentických podkladů a jen výjimečně jde o uměleckou licenci.

Věnováno muži, který toho věděl příliš...

Poděkování

Rád bych poděkoval všem lidem, s nimiž jsem kdy na Mrázkovo téma mluvil. Bohužel celou řadu z nich nemohu jmenovat, protože bych tím ohrozil jejich životy. Jestli jsem jim to zatím dostatečně neřekl, činím tak nyní: Děkuji vám za důvěru a hlavně za odvahu, s níž jste dělali svou práci.

Děkuji všem svým zdrojům z policie, z politiky i z podsvětí - všem těm, kdo mě trpělivě prováděli složitostmi tajného života Františka Mrázka.

Děkuji Honzovi Vacovi za skvělou obálku a technickou pomoc. Děkuji též Evě Vašíčkové za perfektní korekturu a Jirkovi Kubíkovi, Robertu Čásenskému a Tomáši Chundelovi za neocenitelné rady.

Zvláštní poděkování patří mému mateřskému deníku Mladá fronta DNES a mému dlouholetému příteli JUDr. Peteru Andrisovi. Bez jejich pomoci by tato kniha nevznikla. A ještě jedno velké DÍKY patří Richardovi.

Předmluva / Svět podle Mrázka

Když se ve středu 25. ledna 2006 před devátou večer dostala do redakce MF DNES informace o zastřelení podnikatele Františka Mrázka, nikdo z přítomných nepochyboval o tom, že je to zpráva na titulní stranu. Vražda muže, o kterém se říkalo a psalo, že patřil k hlavním bossům české mafie, je sama o sobě událostí velkého formátu. O jeho stycích a aktivitách kolovaly nejen mezi novináři doslova legendy.

Čtyři měsíce po smrti dokonce Mrázek zasáhl do velké politiky. Jeho tzv. archiv se stal ústřední součástí proslavené Kubiceho zprávy o stycích politiků a podsvětí. Té zprávy, která naplno zasáhla do vrcholící předvolební kampaně a způsobila nesmiřitelnou roztržku mezi ODS a ČSSD.

Kolega Jaroslav Kmenta se od té doby věnoval shromažďování faktů a informací o skutečném rozsahu aktivit Františka Mrázka. Zkoumal jeho veksláckou minulost, styky z doby socialismu i pozdější podnikání v devadesátých letech a na počátku nového století. Výsledky svého pátrání popsal v knize, kterou právě držíte v ruce. Je to kniha faktografická, která uplatňuje novinářské principy získávání a ověřování informací a spojuje je se snahou o co nejpresnější popis životního příběhu této pozoruhodné postavy.

Součástí knihy jsou autentické záznamy z policejních spisů. Během rekonstrukce Mrázkovy případu se kolega Kmenta sešel s desítkami lidí, kteří o něm měli co říci. Nebyl to zbytečně strávený čas, protože právě díky tomu je kniha plná dosud neznámých a nepublikovaných informací.

Když mi Jaroslav Kmenta na sklonku léta přinesl první hrubou verzi této knihy, připravil mne tím o celé nedělní odpoledne, večer a velkou část noci. Začal jsem číst na první stránce a nemohl přestat. A nestačil jsem se divit, s kým vším se Mrázek znal, s kým a o čem si telefonoval a jak je vůbec možné, že to jemu i jeho přátelům z byznysu a politiky tak hladce procházelo.

Pro některé z těch, kdo jsou v knize popisováni, to asi nebude zrovna příjemné čtení. Ale je v každém případě velmi poučné, pomůže zpětně pochopit řadu jevů a událostí, o kterých jsme čítávali na stránkách novin. A také zjistit, jak fungoval „svět podle Mrázka“.

Věřím, že kniha Jaroslava Kmenty zaujme i vás.

Robert Čásenský, šéfredaktor MF DNES

Prolog

Ve středu 25. ledna 2006 krátce po osmé hodině večer vyšla v Praze na Lhotce z jednoho křoví rána z kulovnice. Kulka mířila ke vchodu protilehlé budovy, jíž se pro luxusní vzhled říká Zámeček. Ze svého sídla tu právě vycházel osmačtyřicetiletý muž. Měl na sobě kabát, v podpaždí držel noviny a pod nimi měl obálku s půl milionem korun. Právě se chystal nasednout do svého opancéřovaného džípu.

Řidič, který stál venku a chystal se otevřít dveře auta, ucítil ohromný tlak kolem ucha a zápach spálené síry. Právě kolem něj prosvítlěla kulka. Za další zlomek setiny vteřiny se kovový předmět, velký asi jako poslední článek malíčku na ruce, nemilosrdně zavrtil do své oběti. Jako nůž máslem prošla kulka novinami, obálkou, penězi, kabátem a košilí. V těle se pak roztrhla na tisíce kousků, které zdevastovaly všechny vnitřní orgány v okolí břicha a hrudi. Muž se zhroutil na zem a začal chropět. Za pár sekund se zalily vnitřnosti krví. Oběť byla na místě mrtvá. Nájemný vrah se rychle sbalil a beze stopy zmizel.

Informace o nájemné vraždě se šířila rychlostí blesku. Během několika minut se rozdrnčí telefon snad každému, kdo se alespoň trochu zajímá o politiku a byznys. Zprávu dostávají na mobil policisté, novináři i ministři. Ve Strakově akademii, kde ještě zasedá vláda, se rozhostí ticho.

Zabili Mrázka, Františka Mrázka. Nekorunovaného vládce českého podsvětí.

Muže, který z nitra organizovaného zločinu ovlivňoval více než kdo jiný zákulisí vysoké politiky.

25. ledna 2006 skončila v České republice jedna éra polistopadového vývoje. Éra spojená s korupcí, vraždami a s tunelováním bank, za nimiž plných šestnáct let stál jeden a týž člověk - František Mrázek, bývalý vekslák a invalidní důchodce z Českého Brodu.

Část první/Vekslák

1

„Ten Mrázek je pěkněj grázl. Dělá tajný obchody, organizuje síť nelegálních obchodníků s valutami, připravuje stát o peníze a uplácí kdekoho. I lidi z ÚV KSČ. To už musí skončit. Musíme ho dostat.“

Takhle rozlíceného náčelníka Hlavní správy Veřejné bezpečnosti plukovníka Jaroslava Houbu už dlouho nikdo neviděl. Adrenalin v krvi mu stoupl vždy, když uslyšel nové zprávy o Františku Mrázkovi. Tento státem uznaný invalidní důchodce patřil ve svých jedenatřiceti letech ke špičkám pražské vekslácké smetánky, a přestože to bylo v rozporu s dobrými mravy i socialistickým zřízením, vydělával tolik peněz, že by i takovému Houbovi mohl koupit auto, chalupu a byt. A ještě ho občas pozvat na luxusní večeři do luxusního hotelu.

V pátek 14. července 1989 se ve světě stalo hodně věcí. V USA schválil Senát hospodářské sankce proti Číně a v Moskvě zasedal Nejvyšší sovět SSSR. V Praze sice zasedal ústřední výbor KSČ a na ministerstvu vnitra dostali vyznamenání tři celníci, jenže to nejdůležitější, co se ve skutečnosti stalo, bylo to, že šéfovi Veřejné bezpečnosti plukovníku Houbovi došla trpělivost. S Frantou Mrázkem.

A tak schválil tajnou operaci na rozsáhlé vyšetřování Mrázka a jeho kompliců. Jeho podřízení mu doporučili, aby spis nazval bezpečnostní akce Profesionál. Což bylo příznačné: Mrázek totiž v jistém slova smyslu profesionál byl.

Šéfem týmu Profesionál byl jmenován starší referent hospodářské kriminálky major Vladimír Rudolf. Ten o Mrázkových aktivitách věděl nejvíce. Jako podezřelého veksláka ho totiž jeho tým sledoval už od léta 1989. „Ve spise bude zahájeno a vedeno agenturně operativní rozpracování a soustředována dokumentace k deseti státním příslušníkům ČSSR, kteří jsou podle prověrky prvotních signálů podezřelí z páchání organizované, společensky zvlášť nebezpečné trestné činnosti spekulace, pašování, ohrožení devizového hospodářství, nedovoleného podnikání a zneužívání socialistického podnikání,“ napsal major Rudolf. Houbu to s radostí odsouhlasil.

„Musíte zjistit celý ten mechanismus trestné činnosti. Kdo je členem Mrázkovy skupiny, jak mají rozdělené funkce, k jak velkému

množství peněz se už dostali, jak si peníze rozdělují a odkud berou zdroje a suroviny k těm spekulacím,“ naléhal Houba na zvláštní poradě.

2

Major Rudolf byl v pátek 14. července v práci ještě dlouho do noci. Probíral se v dosud nashromážděných dokumentech a vymýšlel plán, jak se Mrázkovi dostat na kobylku.

Mrázek vůbec nebyl jednoduchý soupeř. Měl velké peníze, kontakty v podsvětí, ale i u policie a v politice.

Rudolf si vzal do ruky šanon se záznamy ze sledovačky. Policie začala Mrázka sledovat už v květnu 1989. A mezi mnoha zajímavými lidmi, kteří se s ním stýkali, narazila i na docela velkou rybu. Byl to člověk přímo ze širšího vedení Komunistické strany Československa.

Mrázek žil v Českém Brodě na Kolínsku. Není to sice žádné velké město, ale Mrázek ho miloval. Bydlel tu s manželkou, synem a dcerou už od svého mládí. Do Prahy se nikdy stěhovat nechtěl. Vždyť do vřavy velkoměsta to měl kousek. Z Brodu na Václavák to je půl hodiny.

Zpráva z úplně první sledovačky Mrázka budí u majora Rudolfa mírné rozpaky. Když se pročítá záznamem z 18. května 1989, usmívá se. Policisté stáli v autě před Mrázkovým domem od šesti hodin ráno.

V 7.25 Mrázek vyšel ven. Měl na sobě bílé plátěné kalhoty a zelené tričko s příčnými pruhy. Odemkl si garáž a nasedl do svého zeleného žigulíku, tedy přesněji řečeno: do vozidla tovární značky VAZ 2101. Kdyby policie ukončila sledování po tomto jednom dni, musela by konstatovat, že Mrázek je spořádaný občan, který se plně věnuje své rodině.

V ten den totiž odvezl svého syna do školy. „Do vozidla k němu přistoupil chlapec ve věku asi 9 let, kterého MRAZ odvezl do středu města. Dále pokračoval v jízdě do Kolárovy ulice. Zde vozidlo zaparkoval a vešel do mateřské školky“ psalo se v záznamu o vůbec první sledovačce Mrázka, jemuž ve svodkách říkali MRAZ. Mrázek byl ve školce omluvit svou dceru, že ji přiveze později.

V 10.20 pak odjel do obchodu. Ve smíšeném zboží koupil rohlíky a chleba. Mrázek pak sice vyjel na okraj města, kde zastavil a

pozoroval projíždějící auta, ale za chvíli se v klidu vrátil domů. Až do osmé večer ho nikdo nenavštívil ani on sám nikam nevyjel.

Druhý den, tedy 19. května 1989, už měli policisté větší štěstí. Invalidní důchodce Mrázek si vyjel na „služební cestu“ do Prahy. A jako kdyby tušil, že může být sledován, udělal si pár bezpečnostních testů. Na cestě z Českého Brodu do Prahy hned dvakrát zničehonic zastavil a nechal projet auta, která jela za ním. A aby ho snad nezastavila dopravní policie, raději dodržoval i předpisy. „Jel přiměřenou rychlostí,“ museli pak konstatovat policisté, kteří ho sledovali.

Ve 12.45 zastavil Mrázek v centru Prahy v Hyberské ulici před Muzeem V. I. Lenina. Seděl v autě a dělal si poznámky na papír. Za čtvrt hodiny se rozjel a zastavil v Truhlářské ulici.

Po pěti minutách k němu přistoupil asi pětapadesátiletý muž. Měl tmavě prošedivělé vlasy, šedé kalhoty a tmavé sako. Do auta přisedla ještě žena, asi tak stejně stará jako „neznámý muž“. Mrázek s nimi popojel do Ostrovní ulice. Všichni pak vešli do restaurace U Zlatého soudku.

Tady to Mrázek důvěrně znal. Scházel se tu se svými kumpány a domlouval kšefty se zlatem, elektronikou a valutami. Mrázek se tam pohyboval jako doma. Odešel do míst pro zaměstnance a bavil se tu s kuchařem.

Debata s jeho dvěma hosty byla krátká. Po dvaceti minutách Mrázek z hospody odešel a odjel domů do Brodu.

Další den si kriminalisté prohlíželi pořizené fotografie ze sledky. Při pohledu na prošedivělého muže jeden z důstojníků, kapitán Neuwirth, zalapal po dechu.

„Ale to je přece Antonín Hejtík. Je to pracovník ÚV KSČ. Známe ho, protože jsem s ním v minulosti několikrát služebně jednal. To je síla. Ten Mrázek má prsty fakt všude,“ řekl Neuwirth. A jeho nadřízený ho hned požádal, aby o tom sepsal záznam.

3

Major Rudolf se probíral všemi dostupnými materiály, v nichž figurovalo jméno Mrázek, celé dva týdny. 28. července 1989 pak předložil šéfovi VB plukovníku Houbovi plán, jak dostat Mrázka „do tep-

láků“. Na jedenácti stránkách popsal Rudolf sedm kauz, které by se daly otevřít a vyšetřit.

Jeden z prvních případů se týkal Mrázkova invalidního důchodu. Policisté už dlouho Mrázka podezřivali, že uplatil nějakého doktora, který mu vydal dobrozdání, že je těžce nemocný. „Na základě našich poznatků jsme přesvědčeni, že Mrázek získal podvodem statut invalidního důchodce. Ve spolupachatelství s dosud neustaveným lékařem ambulance III. interní kliniky Thomayerovy nemocnice v Praze 4 po vzájemné dohodě zkreslili výsledky vyšetření zdravotního stavu Mrázka. Okresní posudková komise v Kolíně mu pak přiznala plný invalidní důchod,“ napsal v červenci 1989 major Rudolf.

Podle operativních poznatků měl dát Mrázek neznámému lékaři úplatek: osobní auto zahraniční výroby - švédský Saab Turbo 900.

S lékaři z Thomayerovy nemocnice byl Mrázek v tak dobrém vztahu, že od nich získával málo dostupné a drahé zahraniční léky. Ty pak dával svým blízkým nebo je prodával svým kontaktům. Stejně tak nabízel známým, že jim také dokáže zařídit invalidní důchod. Samozřejmě za tučnou odměnu.

Další várka podezření se týkala pašování a veksláctví.

Hospodářská kriminálka zjistila, že Mrázek a jeho komplic Jaroslav Běla z Úval podvedli jistého Františka Horejce. Ten dovezl z Polska kamion zboží určeného hlavně na pouťové atrakce. Šlo o zásilku za 140 tisíc korun. Jenže Mrázek a Běla odmítli za zboží zaplatit. A jak si policisté - na tu dobu docela trefně - poznačili do svých poznámek: „Byl to tunel na dodavatele z PLR.“ Horejce pak Poláci chytili, odvěkli do lesa a zbili holí.

V roce 1988 koupil Mrázek od Vladimíra Hušky, vyhazovače z českobrodského hotelu, Mercedes 170. Dal mu za něj 70 tisíc korun, ale obratem ho prodal za 80 tisíc jistému Mirkovi, vedoucímu brněnské Mototechny.

Na auta byl Mrázek vůbec kabrňák. Když v roce 1988 kupoval od jistého Červinky Fiat Uno, připravil ho o 200 tisíc korun.

S Janem Gottvaldem, šéfem Mototechny v Bučovicích na Vyškovsku a pozdějším šéfem fotbalových Drnovic, organizoval velké nákupy barevných televizorů z ciziny a pak je prodával na českém trhu. S Gottvaldem byli docela úspěšná dvojka: po celé republi-

ce spolu vykupovali starožitnosti a stará auta - veterány - a pak je tajně vyváželi do Rakouska a Německa. Podle policistů, kteří se to dozvěděli od svých informátorů, to byl v té době docela majstrštyk. Dostat za železnou oponu v komunismu celá auta, to už vyžadovalo pěknou dávku profesionality.

Pašování jim kryla pracovnice rakouské ambasády v Praze Helga Schlegelová. Do Německa jim pak s auty pomáhal jistý František Dvořák, který na Západ emigroval už v roce 1971. Starožitnosti přechovával Mrázek u rodičů své manželky v obci Hříby. Auta schovával u svých rodičů v Dobrém Poli.

A nezůstalo jen u aut. Z Mrázka se občas stával i „realitní magnát“.

S jiným svým komplicem, Čendou Absolonem, zprostředkoval v roce 1987 herci Eugenu Jegorovovi nákup vily v Praze 4. Mrázek za to dostal veterána značky Jaguar. Jindy zase prodával parcelu v Klánovicích, chalupu v Přišimasech nebo luxusní vilu jistého diplomata v Praze 5.

Byla to sice jen taková drobnost, ale majoru Rudolfovi pořád vrtalo hlavou, co se dočetl ze záznamu sledovačky. Proč se Mrázek tak důvěrně bavil v restauraci U Zlatého soudku právě s kuchařem? „To je jednoduchý,“ říkal pak týmu Profesionál jeden z informátorů „Mrázek dodává do té hospody, stejně jako do dalších podniků Restaurací a jídelen (RaJ), maso a uzeniny.“

Mrázkův otec měl skutečně doma v Dobrém Poli na Kolínsku masnu. Aby bylo jasno, nešlo o žádný státní podnik, ale o takovou domácí provozovnu. Podle policejních informátorů měli Mrázkovi získávat suroviny do své masny z prodejny nuceného výseku Okresního veterinárního zařízení v Kouřimi - od jisté řeznice jménem Štěpánka. Střívká pro výrobu klobás jim pak dodával jeden spřízněný pracovník Masokombinátu Úvaly. Mimochodem - tam pracovala v té době i Mrázkova matka.

Major Rudolf dostával od československých informátorů občas takové hlášky, že se tomu ani nechtělo věřit. „Švagr Mrázka, Miroslav Vančura, pracuje v Kolíně na veterině. Osobně Mrázkovi dodává uhynulá i nemocná hospodářská zvířata, která jsou určena do kafilerky. Švagr bydlí u Mrázka a ten mu pomáhá financovat výstavbu

rodinného domu a stará se mu o vůz Peugeot,“ hlásili Rudolfovu týmu různí bonzáci. Nutno dodat, že toto udání se policii nikdy nepodařilo prokázat.

Mrázkové byli vůbec důmyslní obchodníci. Mrázek spolu se svým bratrem Jaroslavem a otcem Františkem byli členy Českého svazu chovatelů. A u starého Mrázka v Dobrém Poli měli velkochov kožešinových zvířat. Kožky pak prodávali státnímu podniku Kara Trutnov a obchodní organizaci ČSCH Zverimex.

Vekslák Mrázek se samozřejmě o chov zvířat nestaral. Na to měli jistého Jožku ze Slovenska. Za kožky však inkasovali ročně dost slušné sumy. A Mrázek už tehdy věděl, jak optimalizovat zisk, tedy jak neplatit státu velké daně. Byl to vlastně takový průkopník daňových úniků v Československu.

Čisté zisky z chovu rozepisoval na další osoby. Mrázkův figl spočíval v tom, že když zisky rozepsal na další lidi, podléhalo zdanění sazebníku zákona o zemědělské dani. Kdyby to neudělal, musel by platit daně podle sazebníku zákona o dani z příjmu obyvatelstva - a ten byl tehdy značně progresivnější.

„Vzhledem k rozsahu a závažnosti získaných poznatků, organizovanosti a zejména vysokému stupni konspirace jednání mezi hlavními pachateli trestné činnosti navrhuji prověřit technické možnosti a následně vyžádat zavedení ZTÚ PŘEMEK ke všem podezřelým osobám,“ napsal nakonec major Rudolf koncem července 1989 v plánu na rozpracování Mrázkovy skupiny.

Zní to sice příliš úředně, ale Rudolf tehdy - jednoduše řečeno - vydal pokyn k odposlechům. ZTÚ PŘEMEK bylo kódové označení pro odposlouchávání telefonů.

V první fázi se odposlouchávalo deset lidí. Kromě Františka Mrázka a jeho otce to byli ještě Jan Gottvald, Václav Hausdorf, Jiří Janák, Jiří Dospěl, Čeněk Absolon, Přemysl Linhart, Josef Hrouda a Jiří Solil.

Stejně tak se rozhodlo o nasazení skryté kamery (kódové označení ZTÚ DAGMAR) do restaurace U Zlatého soudku do místnosti vedoucího, kde se Mrázkova skupina schází a domlouvá nelegální obchody.

Z desítky odposlouchávaných lidí byli velmi zajímaví hlavně dva posledně jmenovaní: Josef Hrouda a Jiří Solil. Hrouda byl vysoce postavený důstojník kolínské policie a Solil inspektor ministerstva kultury.

4

Kariéra Františka Mrázka jako veksláka a člena pražské galerky však začala daleko dříve. Začátkem osmdesátých let byl zaměstnán jako zásobovač v pražské pobočce slovenského státního podniku Přidružená výroba Senec. Co přesně tam dělal, není jasné. Jeho základní plat byl 4 tisíce korun měsíčně. Ale daleko více mu vynášel vedlejšák: vekslování. V Praze začínal na chodníku, prodával bony a obchodoval s hodinkami.

Vůbec poprvé se o něj začala policie zajímat v roce 1983. To mu bylo 25 let. Mrázek měl tehdy už tříletého syna Michala a půlroční dceru Moniku.

Byla to prapodivná kauza, ale Mrázek v ní figuroval jako podezřelý. Šlo o Mrázkovu strýce, osmačtyřicetiletého Vladimíra Mrázka. Ten přišel v neděli 28. srpna 1983 na policii a oznámil, že byl vykraden. „Někdo mi rozbil okno do koupelny a vloupal se do domu. Muselo to být v noci. Zmizely mi peníze a věci - celkem jde o 39 620 korun,“ řekl policii Vladimír Mrázek, který bydlel také v Českém Brodě.

Policie po pár hodinách vyšetřování měla jasno: hlavní podezřelý je František Mrázek, synovec „poškozeného“, a Mrázkův kamarád, o dva roky mladší Vladimír Vostřeš.

Oba však tvrdili, že mají alibi.

Mrázek se policistům snažil namluvit, že byl na rybách. „V sobotu 27. srpna za mnou kolem 19. hodiny přišel Vlád’a Vostřeš. Chtěli jsme jít na ryby. Byli jsme domluvení. Nasedli jsme do mého mercedesu a odjeli na ryby k rybníku Nouzov. Tady jsme ale nic nechytily, tak jsme odjeli na Bylanský potok. Tady jsme chytily tři pstruhy, ale protože měli pod míru, pustili jsme je zpět do potoka. Na zpáteční cestě jsem Vostřeše vysadil doma. Já dorazil domů asi ve dvě ráno,“ řekl František Mrázek do protokolu.

„Pane Mrázek, neříkejte nám tady takový hovadiny. Všichni přece dobře víme, že jste byl v domě svého strýce...“ řekl při výsledku jeden z policistů.

Mrázek v tu chvíli zkoprněl. Nevěděl, jak reagovat, a tak se začal vymlouvat na to, že mu není dobře. „Udělalo se mi nevolno, můžeme prosím přerušit výslech?“ žádal Mrázek.

Pak přišel na řadu Vostřeš a všem bylo jasné, která bije. Nějak se s Mrázkem nemohli shodnout, co vlastně dělali.

„K Mrázkům jsem přišel se svou přítelkyní Renatou Součkovou. Na ryby jsme s Frantou odjeli po deváté večer. V Dobrém Poli jsme chytili jednoho kapra. Byli jsme tam do půlnoci,“ řekl Vostřeš.

Mrázkova žena Ivana zase policii sdělila, že se manžel s Vostřešem vrátili z ryb už v 10 večer a že Vostřeš pak se Součkovou odešli společně. „Manžel domů žádnou rybu nepřinesl,“ řekla Mrázková.

A Renata Součková nasadila všemu korunu: „Můj přítel se měl s Mrázkem vrátit z ryb kolem 22. hodiny, ale co vím, byli v garáži. Já jsem odcházela od Mrázků sama kolem 23. hodiny. Mrázkovo auto Mercedes stálo v té době před garáží. Já jsem do garáže volala na Vláu (Vostřeše), ale nikdo se neozýval, tak jsem šla,“ řekla Součková policistům.

Zatímco jindy by policie takové rozpory hned využila a Mrázka s Vostřešem poslala do vazby, tento případ skončil naprosto neuvěřitelným happy endem pro zločince. Kolínská policie překvalifikovala případ na přečin pytláctví a vyloupení domu Mrázkova strýce odložila údajně pro nedostatek důkazů.

Jako by Mrázkovi někdo dobře poradil: „Trvej na tom, že jsi byl na rybách, domluvte se s Vostřešem a se ženami, abyste mluvili stejně, a skončíš jen s podmínkou za obyčejné pytláctví. Jinak se v tom policajti budou stále vrtat.“

A tak když Mrázek přišel na nový výslech o dva měsíce později, 13. října 1983, mluvil už jako kniha: „Kolem 19. hodiny k nám přišli na návštěvu Vostřeš a Renata Součková. Asi za hodinu jsme odešli do garáže, naložili rybářské potřeby do mercedesu a odjeli na Nouzovský rybník. Odtud jsme se vrátili autem zpět domů, vzali si motorku Pionýr a jeli k Bylanskému potoku. Jenže pionýr nám moc nejel, tak jsme se vrátili a nasedli znovu do auta. V potoku jsme pak

chytili tři pstruhy, které jsem si vzal domů. Pak jsme se ještě stavili v obci Dobré Pole, kde jsem chytil jednoho kapra. Kolem půlnoci jsme byli doma,“ řekl Mrázek do nového protokolu.

Mrázek byl za pytláctví odsouzen k peněžitému trestu ve výši dva tisíce korun.

Když pak po několika letech spis vyhodnocoval tým Profesionál, všem bylo jasné, že to byl podvod. „Vostřeš byl na výsledku až skoro týden po Mrázkovi, tedy 19. října. To už se s Mrázkem úplně shodoval. Měl dostatek času, aby se svou výpověď dobře naučil, aby Mrázkovi potvrdil alibi,“ poznamenal pak s odstupem času major Karel Prokopius.

Stopa, po které policisté už v roce 1983 mohli jít, přitom existovala. Mrázek zahrnul jedny dámské pozlacené hodinky, které pocházely ze strýcova domu, do svého prodejního artiklu. Nejdříve je nabízel Vladimíru Melingerovi a nakonec je prodal za šest tisíc korun jistému Zdeňku Červinkovi z Nové Vsi u Kolína.

„Mrázek musel mít už tehdy někoho u policie,“ říkal si major Prokopius, když spis o vykradení domu Mrázkova strýce v roce 1989 vyhodnotil.

5

Prokopius měl pravdu. Mrázek udržoval od svého mládí úzké vztahy s důstojníky kolínské kriminálky. Stýkal se hlavně s nadporučíkem Josefem Hroudou. Druhý v řadě byl kapitán Vladimír Špulák.

Mrázek neměl rád Vladimíra Melingera. Byl to bývalý policista, ale už několik let se živil stejným řemeslem jako Mrázek - spekuloval s prodejem aut. Melinger byl tím, kdo byl ochoten policii dosvědčit, že mu Mrázek nabízel pozlacené dámské hodinky, které pocházely z lupu u Mrázkova strýce. A Mrázek si tehdy možná poprvé, ale určitě ne naposledy vyzkoušel, jak se dají vydělat peníze a zároveň se zbavit nepohodlného člověka. Dnes bychom to nazvali vydíráním.

Domluvil se s Hroudou, že by mohl založit na Melingera trestní spis. „Melinger je lump, není problém na něj něco najít. Řeknu ti o pár kšeftech s auty a pozveš si ho na výsled,“ naváděl Mrázek svého poldu.

Slovo dalo slovo a Melinger začal mít problémy. „Podívej, víš, že mám řadu přátel u policie. Když se dohodneme na rozumný ceně, zařídím, aby ses z toho dostal, aby tě nechali bejt,“ říkal za pár dní Mrázek Melingerovi. Přesně podle svého plánu. Jenže z Melingera nevypadla ani koruna, a tak Mrázek ukázal palcem dolů. „Zatopte mu, hajzlovi. Nechce dát ani vindru,“ rozčiloval se a Hrouda věděl, co má dělat.

Hrouda byl na Kolínsku známá figura. Mrázek ho seznámil se světskými „podnikateli“ Antonínem Bělou a Františkem Řehákem. Hrouda pak tajně spolupracoval i s nimi. Hrouda třeba Řehákovi zařídil povolení ke stánkovému prodeji zmrzliny v areálu tenisových kurtů v Kolíně. Jindy zase Hrouda koupil dům od svého kolegy Tvrdíka, ale vzápětí ho střelil s dost slušným ziskem právě světskému Řehákovi.

Až do roku 1986 vše šlapalo jako hodinky. Mrázek veksloval a dostával se v hierarchii pražské galerky i do řídicích funkcí. Mohl si to dovolit, měl za zády Hroudu, který vše zametl pod koberec, když to bylo nutné.

Jenže v roce 1986 se stalo něco neočekávaného. Tajná policie StB začala vyšetřovat jakéhosi Oldřicha Hrabánka. To byla tehdy docela vysoká šajba. Hrabánek pracoval na ambasádě ve Finsku. Byla to taková pravá ruka tehdejšího velvyslance Jána Husáka. Což byl syn prezidenta republiky a generálního tajemníka ÚV KSČ Gustava Husáka. Jenže Hrabánek jel v obrovských kšeftech, které Státní bezpečnost v době hluboké totality nemohla přehlížet.

Celá skupina, kterou StB sledovala, byla daleko rozsáhlejší. Vedl ji Jiří Shrbený, který se s Hrabánkem důvěrně znal. A od Shrbeného bylo k Mrázkovi blízko. Dokonce tak blízko, že se dá říct, že od Shrbeného byl k Mrázkovi opravdu, ale opravdu jen pověstný krůček.

Jiří Shrbený je o osm let starší než Mrázek. Narodil se v dubnu 1950 a v osmdesátých letech už patřil ke starým harcovníkům českého podsvětí a vekslácké smetánky.

Začínal od píky. V letech 1974 až 1979 dělal tipaře a pak i zprostředkovatele v obchodu se starožitnostmi. Shrbený samozřejmě neměl krámek ani oficiální povolení k obchodu. Prostě se kšeftovalo s

kradenými obrazy, historickými zbraněmi, nábytkem, porcelánem a také s historickými vozy - veterány. Celou síť, v níž Shrbený vyrůstal, řídil JUDr. Jan Urbánek. To byl opravdový zakladatel vekslácké garnitury sedmdesátých a osmdesátých let. Byl ještě o čtyři roky starší než Shrbený.

Urbánkova hvězda vyšla na veksláckém nebi po několika velmi úspěšných akcích s pracovníky diplomatického sboru Sovětského svazu. Urbánek od nich kupoval pravoslavné ikony a drahé kameny. Ty pak s tučnými zisky prodával dál, hlavně na Západ. Urbánek byl vlastně takovým mostem nelegálního obchodu mezi Východem a Západem. Měl obrovské kontakty snad ve všech zastupitelských úřadech, které byly akreditovány v Československu. Stýkal se s diplomaty z Peru, Spojených států amerických, ale i z Německa a Velké Británie.

Shrbený se tak měl od koho učit. Urbánek ho zanedlouho seznámil i s mnoha důležitými lidmi. A Shrbený se stal specialistou na německý trh. Urbánek mu předal jako svého klíčového spolupracovníka z ciziny Klause Bürgera. Ten se mohl po Československu volně pohybovat a klidně kšeftovat se starožitnostmi, protože měl krytí od vojenské tajné služby. Bürger byl veden jako tajný spolupracovník zpravodajské služby generálního štábu československé armády - tedy vojenské rozvědky. Podle dochovaných záznamů dovážel do Prahy výpočetní techniku, na kterou platilo embargo a kterou nemohlo tehdejší Československo oficiálně získat.

Urbánek nebyl obyčejný vekslák, jehož byste potkali někde na ulici, jak nabízí bony. Urbánek byl vlivný úředník - pracoval jako vedoucí právník na ústředním výboru Československého svazu tělesné výchovy. A měl velmi dobré vztahy s tehdejším šéfem ÚV ČSTV Antonínem Himlem.

Přestože měl Urbánek kontakty i ve vysoké politice, v nejvyšších patrech komunistické strany, byl pod stálým dohledem policie a Státní bezpečnosti a v roce 1982 ho dokonce policie začala vyšetřovat kvůli nelegálním obchodům se starožitnostmi. Tajné akce Merda a Student dovedly Urbánka o rok později k soudu do Kladna, kde byl za trestný čin spekulace (veksláctví) odsouzen na 4,5 roku do vězení.

Urbánek si však odseděl jen pár měsíců a v roce 1984 byl zčistajasna a za záhadných okolností podmíněčně propuštěn na svobodu. Jiří Shrbený se o něj hned po propuštění jako správný a oddaný kamarád postaral, a to i finančně.

Urbánek se ale rozhodl, že na čas zmizí ze zorného pole policistů, a raději odjel do Kanady.

Shrbený tak vlastně převzal po Urbánkovi řídicí pozici v celé skupině. Kromě Bürgera udržoval vztahy i s jeho manželkou Věrou Bürgerovou a přes svého blízkého přítele Tomáše Lacinu měl přímé kontakty i na majitele obchodu se starožitnostmi a aukční síně v Západním Berlíně Lothara Senke Graf von Waldsteina.

Do Shrbeného skupiny se zapojil také Dušan Samuhel, který získával umělecké předměty přímo z Národní galerie. Šlo o natolik dobře fungující a propracovanou skupinu, že Shrbeného začali uznávat a brát jako svého rovnocenného partnera dokonce i pracovníci německé ambasády v Praze - Detlev Kraus a později i jeho nástupci Peter Spindler a Albert Koep.

Shrbený pak ve velkém rozjel obchod s nedostatkovou elektronikou. Do země přivážel z Německa barevné televize, radiomagnetofony, videorekordéry, videa a magnetofonové kazety. Stejně tak na černém trhu obchodoval s drahou kosmetikou, sportovním oblečením, obuví a také s luxusním alkoholem.

Kdyby žil Shrbený v kapitalismu, mohl si v Praze rovnou otevřít obrovské překladiště a velkoobchod, které by mu dnes záviděly všechny nadnárodní hypermarkety.

Shrbený prodával část zboží vekslákům. A ti je distribuovali po celém Československu. Mezi nejaktivnější prodejce patřili Miroslav Provod a právě František Mrázek.

Shrbený jen výjimečně platil zahraničním dodavatelům za elektroniku či kosmetiku penězi. Jeho know-how spočívalo ve výměnném obchodu. Jako v době kamenné.

Shrbený převzal zásilky elektroniky a za to „zaplatil“ starožitnostmi nebo drahými kovy. V naprosté většině pocházelo toto zboží, které pak využil jako své platidlo, z podvodů a vloupaček. Policie později prokázala,

že Shrbený ještě se svým důvěrným přítelem Tomášem Lacinou prodali tímto způsobem do Německa kilogramy čistého stříbra. Stříbrné desky se přitom v těchto letech jako na běžícím pásu „ztrácely“ z národního podniku Kovohutě Příbram.

6

Shrbený a spol. však měli jeden velký problém. Jejich klíčový kontakt z německé ambasády byl patrně také špion. Detlev Kraus (narozen 26. května 1943) pracoval na německé ambasádě v Praze na postu šéfa šifrového oddělení v bezpečnostní sekci a řídil ho přímo velvyslanec. Detlev Kraus byl podle prověrky StB pod krycím jménem Jürgen I kádrovým důstojníkem německé tajné služby BND.

Státní bezpečnost se proto snažila Shrbeného získat jako svého oficiálního spolupracovníka, aby měla přehled o Krausových aktivitách v Československu. „Budu s vámi spolupracovat, ale mám jednu podmínku: nesmíte mi zkřížit cestu v mých obchodních aktivitách. Zavřete nad nimi oči a budete je přehlížet,“ říkal Shrbený na jedné z prvních schůzek s důstojníkem StB.

K nějakému hlubšímu vztahu nakonec nedošlo. StB zjistila, že Shrbený o kontaktech s nimi a tajné dohodě řekl svému německému příteli Klausu Bürgerovi, a tak raději od celé akce upustila.

Státní bezpečnost však Shrbeného nespouštěla z očí. Shrbený totiž pracoval jako referent v obchodním oddělení generálního ředitelství státního podniku ČKD Praha, kde se vyráběl i vojenský materiál. „Byla obava, aby přes něj neunikaly do ciziny utajované skutečnosti z oblasti speciální výroby,“ psali v opakovaných prověrkách Shrbeného důstojníci StB.

Tajná policie nazvala prověřování Shrbeného akce Hrbáč.

Shrbený měl skutečně kvalitní styky na vnitru. Kapitán Hlinčík najednou začal Shrbeného lustrvat v evidencích bezpečnostních složek. Chtěl zjistit, kdo a proč na Shrbeném pracuje. Jenže StB na to přišla a raději celý spis ke Shrbenému přejmenovala na tajnou akci Brakýř. A informovala vedení policie o podivných vztazích Hlinčíka s podsvětím. Shrbeného spis nakonec dostal ještě třetí krycí název - Tunel.

Ze všech utajených prověrek a sledovaček Státní bezpečnosti vznikl docela plastický obrázek o fungování Shrbeného skupiny. Proto StB rozjela monstrózní akci, která v roce 1986 skončila rozbitím celého gangu. Tajná operace dostala krycí název Skupina.

Přestože šlo o hospodářskou kriminalitu, případ vyšetřovala tajná policie StB. V kauze totiž figurovala řada pracovníků zastupitelských úřadů v Praze, na které se vztahovala podle Vídeňské úmluvy diplomatická imunita. Navíc velká většina podezřelých Čechů byla vedena v kategoriích tajných spolupracovníků policie nebo přímo Státní bezpečnosti. U Shrbeného existovaly záznamy, že je kandidátem tajné spolupráce s StB, jeho komplic Lacina byl tajným spolupracovníkem 1. odboru StB a Shrbeného kamarád Walter Schreier byl agentem 2. odboru II. správy SNB.

Shrbený byl ale lišák. Díky svým kontaktům se o akci Skupina dozvěděl a okamžitě odjel do Jugoslávie společně s Františkem Mrázkem. Státní bezpečnost vyhlásila po Shrbeném pátrání a soud na něj vydal zatykač.

Shrbený si uvědomil, že přituhuje. Čtyřikrát telefonicky konzultoval svou situaci se svými kamarády. Jednomu důstojníkovi ministerstva vnitra dokonce nabízel 300 tisíc korun, když mu zajistí, že z celé kauzy vyvázne jen s podmínkou nebo s minimálním postihem. Nic z toho nevyšlo. Zdrčený Shrbený se tak raději sám vrátil. Byl zadržen hned na hraničním přechodu v Rusovcích.

„Byli jsme v Jugoslávii na dovolené. Proč si vybral zrovna mě? Nevím. Asi proto, že jsem absolutně bezúhonná osoba,“ řekl později do protokolu Mrázek.

Důstojníci StB se tomu jen smáli, protože věděli, co ve skutečnosti Mrázek dělá a v čem podniká. V té chvíli ho však brali jako dobrý zdroj informací. A naléhali na něj, aby jim řekl vše, co ví o aktivitách Shrbeného.

„Nechci o tom moc mluvit. Mám strach. Od jednoho svého kamaráda - je to světskej, bydlí v Dolních Počernicích - jsem se dozvěděl, že existuje jeden důstojník SNB nebo kriminálky jménem Pýcha a ten vyzrazuje informace druhé straně, tedy lidem, kteří jsou policií vyšetřováni. Ten můj kamarád - světskej - říkal, že Pýcha je dobrej chlap, že nám dal už několikrát takový dobrý rady, rozumy. Už něko-

likrát tahal naše známé ze šlamastyky. Nebudu vypovídat, protože nechci vypadat před známými jako bonzák. Mohli by mě zabít,“ řekl Mrázek vyšetřovatelům.

To ještě netušil, že klec spadne i na něj.

7

Při rozkrývání Shrbeného gangu se zjistila taková drobnost. Když byl obviněný člen skupiny Hrabánek vyslýchán, komu prodal indické šátky z pašovaného zboží, ukázal prstem právě na Mrázka. Šlo o 400 kusů indických šátků. Z dalších výsledků Shrbeného a jakéhosi Václava Čejky navíc vyplynulo, že Mrázek od nich odebral začátkem roku 1986 nejméně 50 magnetofonových přehrávačů a 40 magnetofonových kazet a spoustu dalšího zboží.

V pondělí 25. srpna 1986 si tak kriminálka přijela i pro Mrázka. „Když jsme pro něj přijeli a dávali mu želízka, říkal mi, že bychom měli ihned o jeho zatčení informovat náčelníka kolínské hospodářské kriminálky. Jeho jméno neřekl. Jen dodal, že ‚pro ně už hodně udělal‘,“ popsal pak nezvyklou situaci major Strnad, vyšetřovatel ze Státní bezpečnosti. Jenže ani dobré známosti s kolínskou kriminálkou Mrázkovi tentokráte nepomohly.

Při domovní prohlídce u něj našli přehrávače, šátky i pásky a navíc ještě nějaké prázdné obálky s razítkem OÚNZ Kolín, tedy Okresního ústavu národního zdraví. Hned druhý den ho soud vzal do vazby. Mrázek si vzal jako svého advokáta JUDr. Miroslava Šipoviče.

„Žádné takové zboží jsem nekupoval. Nemohu si to ani dovolit. Nemám peníze. Mám dvě děti, manželka je v domácnosti a já si vydělám v práci maximálně 4 tisíce korun. Zadržený jsem omylem. Shrbeného i Čejku znám, ale nedokážu si vysvětlit, proč o mně říkají nepravdu,“ říkal Mrázek vyšetřovatelům.

„Jak dlouho se znáte se Shrbeným?“ zeptal se policista.

„Se Shrbeným jsem se seznámil asi před třemi lety v Praze. Potřeboval jsem nějaké náhradní díly na mercedes. On mi je sehnal. Zaplatil jsem mu za to tisíc korun,“ snažil se Mrázek o vysvětlení.

„Kdy a jak jste získal ten mercedes?“ spustil další kolo otázek vyšetřovatel.

Zaskočený Mrázek nejdříve nevěděl, co říct, ale pak si „vzpomněl“: „Mercedes 220 D jsem dostal darem v roce 1980 od občana Německé demokratické republiky. Jmenuje se Hans Peter Luppe. Zaplatil jsem za to řádně clo ve výši 8 tisíc korun. To auto jsem používal asi tři roky a pak ho prodal panu Kunzovi z Poděbrad za 43 tisíc korun.“

Vyšetřovatel byl neoblomný: „Co vám říká jméno Morava? A co všechno jste od Shrbeného a Čejky odebíral?“

„Osobu jménem Morava vůbec neznám. Od Shrbeného jsem žádné zboží nekoupil ani Čejka mi nic nedal. Jen si vzpomínám, že Shrbený za mnou přišel asi v březnu 1986 a prosil mě, jestli by si u mě nemohl nechat čtyři krabice. Nevím, co v nich bylo. Druhý den si je Shrbený odvezl a dal mi za to dárek: tričko. To jsem pak, přiznávám, prodal za 80 korun. Bylo mi velké,“ tvrdil Mrázek.

„Mrázku, nelžete nám, máme dost přesné informace, že Shrbený s Čejkou jsou s vámi v dlouhodobém kontaktu a dodávali vám často krát zboží k prodeji. Vy si tedy vzpomínáte jen na jednu návštěvu pana Shrbeného?“ říkal už zvýšeným hlasem vyšetřovatel.

„V dubnu 1986 za mnou přišel ještě Čejka a schoval si u mě taky nějaké krabice. Já nevím, co v nich bylo. Shrbený si je pak druhý den odvezl. Říkal mi, že to je barva na natírání vlhkého zdiva. Shrbený mi nepozorovaně strčil do kapsy 300 korun. Já jsem mu je chtěl vrátit, ale on to odmítl. V květnu pak za mnou poslal Čejku a ještě jednoho chlapa, říkali jsme mu Knír, aby si u mě schovali nějaké igelitové tašky,“ říkal Mrázek.

„Chlape, děláte si z nás srandu, nebo co? Vy nevíte, že Knír je přezdívkou pana Moravy? Co jste za to, jak vy říkáte - za ty schovávačky - od Shrbeného dostal?“ neudržel se vyšetřovatel.

Pražský taxikář Jiří Morava byl další vekslák, který se svým komplicem Novotným organizoval rozvoz zboží hlavně po Východočeském kraji a v části Jihomoravského kraje.

„Já Moravu neznám pod tímto jménem. Já ho znám jako Kníra. Za uschování igelitových tašek, o kterých jsem si myslel, že je má do svého podniku ČKD, jsem dostal 2 tisíce korun. Ale později, když jsme spolu byli na dovolené v Jugoslávii, jsem mu tuto částku vrátil. Náš vztah byl spíše přátelský. Já jsem zase Shrbenému na oplátku

dával králíky a domácí konzervy. Ještě si vzpomínám, jak mi Shrbený dal tři flašky whisky, hodinky, kalkulačku a jednu dětskou kombinézu, za kterou jsem zaplatil 200 korun,“ zpovídal se Mrázek.

I pro další zboží, které u něj policie našla, měl výmluvu: „Barevnou televizi a videopřehrávač Panasonic jsem si koupil v tuzexu na Pankráci. Videokazety mám od jistého Jaroslava z Hloubětína za 170 až 200 korun. Magnetofonové kazety jsem si kupoval postupně od roku 1975 a indické šátky mám od přítele pana Dvořáka, který jezdí občas z Německa k příbuzným do obce Dobré Pole, kde mám rodiče,“ tvrdil.

„A co ty obálky s razítky OÚNZ?“ vyštěkl už značně nervózní policista.

„Obálky a papíry s razítkem OÚNZ mi zůstaly ještě z doby, kdy jsem dělal kontrolora práce neschopných. V žádném případě jsem je nijak nezneužil,“ dušoval se Mrázek. Jenže Shrbený ho v jeho výmluvách příliš nepodpořil.

8

„V těch krabicích byla kosmetika. Dostával jsem to od Spindlera. Za jednu sadu jsem si pak účtoval 100 korun. Vozil jsem to i Mrázkovi. Odebral od nás 50 sad kosmetiky a také make-up. Za to mi dal Mrázek 5 tisíc korun. Dále jsem Mrázkovi dodal přehrávače, takové ty walkmany. Toho bylo za 10 tisíc korun,“ vypověděl Shrbený.

„Prý jste si u Mrázka taky něco jen schovával a za to jste mu dával i nějakou odměnu?“ ptali se Shrbeného u výsledku.

„Ne, to není pravda. Žádné odměny jsem mu nedával. Naopak Mrázek mi dával peníze za odebrané zboží. Cože, digitální hodinky Mrázkovi? Tak to si vůbec nepamatuji,“ řekl Shrbený.

Policie byla důkladná. Aby Mrázkovi dokázala, že kšeftoval, požádala spoluobčany o pomoc, zda si nepamatuji, jaká auta nejčastěji jezdila v poslední době k Mrázkovi nebo k jeho otci, kde skladoval další své zboží. „Bylo zjištěno, že často k nim jezdila hlavně auta s těmito poznávacími značkami: ABA 16-17 a PBB 11-24. Jedno patřilo jakémusi Vietnamci z Mělníka a druhým jezdí pracovníci podniku zahraničního obchodu Tuzex,“ píše se ve zprávě policie.

Jen v jednom zachyceném obchodě, na který policie tehdy přišla, se točilo neuvěřitelných 395 tisíc korun. Na tu dobu to byly obrovské peníze.

Shrbený odebral od Petera Spindlera z německé ambasády 15 radiomagnetofonů Sharp, 50 tlačítkových telefonů, 500 přehrávačů Walkman, 400 sad kosmetiky, 200 kusů džínových kalhot, 200 metrů rifloviny a 1 600 kusů šátků. To vše při kurzu 12,5 koruny za 1 marcu vyšlo na 395 tisíc korun.

V říjnu 1986 byl Mrázek obžalován za trestný čin spekulace. Soudní znalec vypočítal, že za přehrávače, šátky a kazety jde o škodu za 18 tisíc korun.

Mrázek byl ve vazbě dva měsíce: od 25. srpna 1986 do 23. října 1986. Zpočátku si stěžoval na svůj zdravotní stav. Sonografické vyšetření však ukázalo, že je zcela zdrav. „Žlučňíkové cesty a slinivka břišní jsou v pořádku. Obraz na játrech připomíná steatózu čili ztukovatění. Pacient má trvale zajištěnou stravu, užívá léky a hospitalizace není nutná. Je schopný výkonu vazby,“ zhodnotila Mrázkův stav doktorka Dagmar Mazancová.

Když nevyšel zdravotní stav, zkoušel Mrázek svůj oblíbený trik - být zadobře s policisty.

V září ve vazbě začal mluvit a už se nebál žádného práskače Pýchy, ani že ho partáci zabijí.

„Shrbený má styk na nějakého Horsta, sběratele obrazů. Říkal mi, že kdybych věděl o nějakém starém obraze, abych mu to řekl. Že by ho pak prodal právě tomu Horstovi, protože je nesmírně bohatý. Znal se s řadou dalších občanů z Německa. Jména ale neznám,“ začal práskat Mrázek a pokračoval: „V dubnu za mnou skutečně do Českého Brodu přijel Čejka, kterého poslal Shrbený. Za služby, které jsem jim odváděl, mi Shrbený dal 6 tisíc korun a ještě nějaké drobnosti, jako whisky, žvýkačky, cigarety, kalkulačku, digitální hodinky, teplákovou soupravu Puma a kávu. Já jsem na oplátku Shrbenému dával králíky, kachny a konzervy ze zabijaček. Shrbený se u mě stavoval téměř vždy, když byl v nedalekých Poděbradech na večeři. Pokaždé měl u sebe jinou mladou ženu, tak asi dvacetiletou.“

„Jo, a když jsme byli v té Jugoslávii,“ nenechal se Mrázek zastavit, „tak několikrát volal do Prahy a konzultoval tu svou situaci s

nějakými pracovníky ministerstva vnitra. Myslím, že ten jeden se jmenoval major Lisař nebo Licař. Měl významné kontakty i s nějakým pracovníkem ÚV KSČ Hamanem, s člověkem z pražské kriminálky, nějakým Krejčím. Shrbený mi říkal, že má známé vysoce postavené policisty z Inspekce ministra vnitra, třeba nějakého Hlínu nebo Hlinčíka. Nevím přesně jeho jméno. Říkal dokonce, že zná i samotného ministra vnitra, a proto se mu nemůže nic stát. Shrbený se jednou dokonce vytahoval, že může jezdit opilý autem, protože má nějakou zvláštní průkazku, která mu to umožňuje.“

Kriminalisté si Mrázkovu zповěď pečlivě zapisovali. Byly to důležité detaily, které ještě neznali a které mohly odkrýt další, dosud nepoznanou část Shrbeného aktivit.

„Znáte další kontakty Shrbeného?“ zeptali se klidně, jako by Mrázka chlácholili, že tím bude vše vyřešeno.

„Do té Jugoslávie za námi přijel Boris Moravec autem Fiat Uno. Myslím, že přijel Shrbeného varovat před tím, co se na něj v Praze chystá. Velmi dobrým známým Shrbeného je Dušan Samohyl. Je to prý odborník na brilianty.

On sám vlastní několik drahých šperků a vzácné obrazy. Údajně shání obrazy i pro Karla Gotta. S Gottem měl být Samohyl i na dovolené v Jugoslávii. Shrbený obchoduje i s historickými mincemi a prodává je nějakému sběrateli do německého Pasova. Důležitou osobou je také Voňavka. To je taxikář a kšeftsman přes brýle a rifle. Jezdí zásadně ve volze. Zboží přebírá v Úvalech od jistého Vladimíra Roučky z Újezdu nad Lesy. Zboží jim vozí nějaký řidič autobusu. Hodně toho zboží ale pochází od Miroslava Provoda z Jevan. Nahrávací studio, které patří v Jevanech Gottovi, stavěl Provod. Díky němu je ale studio využíváné i k výrobě falz magnetofonových kazet a gramofonových desek. Shrbený se na falzech také podílí a má z toho zisk. O Provodovi říkal, že je hodně bohatý, protože je právě pravá ruka Karla Gotta. Provod pro Shrbeného shání speciální zlaté dukáty, které pak Shrbený prodává do Německa nějakému boháči. Ten je prý odebírá jen od Shrbeného, kterému důvěřuje. Chce jen zlaté mince, ne stříbrné. Shrbený mi také vyprávěl o nějakém Urbánkovi. Říkal, že je prý nejbohatší z celé Prahy. Říkal, že Urbánek byl zavřený, ale že se z toho vykoupil.“

Mrázek najednou našel ztracenou paměť. Cítil, že by ho to mohlo zachránit. Tak moc se chtěl dostat z basy ven, že udával, jak to jen šlo a co se dalo.

„Hlavně ten Hlinčík z Inspekce ministra vnitra, to je známý Shrbeného. Hlinčík je člověk, který Shrbenému hodně pomáhal z průserů. A poznamenejte si jméno Krejča. Ten je z kriminálky z Prahy 1. Ten tahal Shrbeného a jeho známé z bryndy za peníze. Shrbený mi jednou říkal: 5 tisíc korun úplatku pro Krejču, to nejsou žádné peníze. Shrbený má garáž na sídlišti na Černém Mostě na Praze 9. Skladuje tam černoty. Má také dva byty v Ďáblicích, jeden pro rodinu a druhý pro dámské návštěvy. Jo, a ještě jsem si vzpomněl, že Shrbený telefonoval z té Jugoslávie nějaké Heleně Topinkové, zubařce,“ řekl Mrázek a vyšetřovatelé se na sebe podívali, mrkli a Mrázka poplácali po zádech. „Uvidíme, co se dá dělat. Já myslím, že to s vámi dopadne dobře,“ řekl jeden z nich.

Za pár dní byl Mrázek propuštěn z vazby.

Ještě než došlo na soud, vyžádali si policisté posudek na Mrázka z místa pracoviště, z pražské pobočky seneckého podniku přidružené výroby. „Mrázek pracuje na tomto středisku od jeho vzniku, tedy od července 1985. Pracovní morálku má dobrou. Do práce jezdí mercedesem. Mrázek má dělat zásobovače, ale spíše bych to charakterizoval tak, že je dělník, dělá to, co je třeba. Mrázek jezdil třeba na Slovensko do Sence pro výplaty a vozil je do Prahy. Je ale pravda, že teď na jaře 1986 v práci moc nebyl. Měl úraz z fotbalu, prý pochroumaný menisek,“ sdělil policistům Jiří Pospíšil, stavební mistr ze seneckého podniku.

V červenci 1987 byl Mrázek odsouzen za trestný čin spekulace. Měl jít do vězení na 16 měsíců, ale soudce mu dal nakonec tříletou podmínku. Mrázek byl spokojen a prokurátor, který se nejdříve odvolal a žádal tvrdší trest, si to na poslední chvíli před veřejným zasedáním rozmyslel a odvolání stáhl.

Mrázek měl kontakty všude. Na krajské prokuratuře pracoval JUDr. Suchý, který pocházel z Českého Brodu.

Mrázek díky své hovornosti dopadl ze všech pozatýkaných lidí nejlépe. Miroslav Provod, o němž se Mrázek taky rozpovídal, dostal tři roky natvrdo. Shrbený, byť se to snažil oddalovat, byl nakonec také odsouzen a dostal dokonce šest let nepodmíněně. Z vězení Heřmanice už černé obchody řídit nemohl.

Provod je o dva roky starší než Mrázek a taky začal s veksláctvím o něco dříve. Vedle Urbánka, Shrbeného a Mrázka patřil k dalším klíčovým aktérům tehdejšího dění. Otec Provoda byl dlouhou dobu předsedou fanklubu zpěváka Karla Gotta, a tak měl Provod mladší otevřenou cestu zejména k umělcům. Stýkal se s Ladislavem Štáidlem, Petrem Jandou nebo Helenou Vondráčkovou, ale také s tehdy velmi vlivnými lidmi z umělecké agentury Pragokonzert.

Provod se stal v roce 1985 správcem jevanské vily Karla Gotta a později měl dokonce právo disponovat s jeho penězi.

Zatímco Shrbený byl specialista na Německo, Provod měl exkluzivitu na Rakousko. Provod se stýkal s rakouským občanem polské národnosti Hannesem Moserem. To byl jeho dodavatel nedostatkového zboží. Moser používal přezdívky: nechal si říkat Janusz, Jaczek nebo pan Kowalski.

Moser s Provodem vymysleli poměrně neobvyklou cestu pro nelegální dovoz zboží z Rakouska. Využívali pro to východoněmecké průvodčí z lůžkové části mezinárodního rychlíku Vindobona. Provod za to na oplátku – hlavně za dodanou elektroniku - posílal do Rakouska přes Vindobonu zlato a stříbro. Tímto ilegálním kanálem se propašovalo z republiky celkem 600 kilogramů stříbra.

Organizovaný zločin měl už v době komunismu důsledně rozdělené sféry vlivu. Zatímco Shrbený spolu se svým komplicem Tomášem Lacinou dodával zboží dealerům v Praze a ve Středočeském kraji, druhá silná skupina kolem Miroslava Provoda a Zdeňka Voňavky obhospodařovala Jihočeský a Západočeský kraj. Skupina vedená Ivanem Novotným a Jiřím Moravou získala glejt pro distribuci zboží ve Východočeském kraji a na jižní Moravu.

Relativně samostatnou skupinu tvořili i veksláci kolem Miroslava Zaorala a Vladimíra Matěchy, která operovala na zbývajícím

území Prahy a trochu i v severních Čechách. Zboží této skupině dodávali pracovníci středoamerických ambasad v Praze.

Zaoral se narodil v prosinci 1954. Začínal na ulici jako obyčejný vekslák. Podle policie řídil a organizoval velmi výkonné skupinky, které se zaměřovaly na prostituci a vloupačky. Ještě než stačil Zaoral získat výsadní postavení v celé hierarchii zločinu, dostal se v roce 1979 do maléru. V Německé demokratické republice byl tehdy zadržen kvůli tomu, že se odtamtud snažil propašovat zlaté šperky. Zaoral pak německá policie předala do Prahy. Ve vazbě však Zaoral začal odkazovat na svou dlouholetou a údajně tajnou spolupráci s pražskou kriminálkou. „Nepašoval jsem ty šperky pro své obohacení. Byla to tajná akce policie. Já s ní spolupracuji. Dostal jsem to za úkol,“ tvrdil Zaoral.

U soudu se za něho skutečně policie postavila. Konkrétně Vladimír Brabec, který šéfoval celé pražské kriminálce. Zaoral ještě označil za svého řídicího důstojníka i Brabcova nástupce - Kneborta.

Jenže pro operaci „šperky z NDR“ neexistovaly žádné záznamy, žádné oficiálně schválené úkoly, a tak inspekce začala prověřovat i Brabce. Ten byl pak ze služeb policie raději propuštěn. Zaoral strávil ve vězení téměř čtyři roky. Přes své dobré kontakty dokonce dosáhl toho, že celá kauza byla za záhadných okolností přehodnocena v jeho prospěch. Zaoral pak získal od státu i odškodnění ve výši 200 tisíc korun.

Čistý Zaoral se tak mohl naplno věnovat tomu, co uměl - obchodoval s walkmany, televizemi, videorekordéry a kosmetikou. A za pár měsíců získal dominantní postavení na trhu, samozřejmě vedle Shrbeného a Provoda.

Zaoral byl specialista na středoamerické státy. V Praze měl pod palcem kostarickou ambasádu. Nejdříve tu spolupracoval s jistým Muňozem, ale pak obchodoval zejména s Lymanem Zamorou. To už byla docela vysoká šajba. Státní bezpečnost Zamoru sledovala, protože měl kontakty s rezidentem kubánské rozvědky.

Když v roce 1986 začala velká policejní akce Skupina, Zaoral se o ní včas dozvěděl. Ukrýval se na neznámém místě. Policie po něm vyhlásila pátrání. V lednu 1987 ho zadrželi před hranicemi v diplo-

matickém voze Kostarické republiky, jak chtěl pláchnout do západního Německa.

I Zaoral byl nakonec odsouzen. Ve vězení si odseděl tři roky.

Duchovní otec vekslácké generace Jan Urbánek tušil, že může přijít řada i na něj. V lednu 1987 začal naléhat na všechny své známé ve vysokých politických kruzích, aby mu dovolili vycestovat do Kanady. Přestože mu to oficiálně nechtěl nikdo dovolit, nakonec mu pomohl tehdejší náčelník Hlavní správy SNB pro Prahu a Středočeský kraj generál Bohumil Carda. Po jeho intervenci Urbánek povolení vycestovat nakonec dostal.

Urbánek odjel do Kanady 20. února 1987 a jen o vlásek tak unikl vyšetřování, které se na něj valilo. Z výpovědí obviněných Shrbeného a Mrázka vyplývalo, že i on je zásoboval atraktivním zbožím.

Po rozprášení překupnického gangu a poté, co někteří hlavouni této mafie skončili ve vězení, se síť vekslácké chobotnice otřásla v základech. Ale v žádném případě to neznamenal její konec. Vždyť Vindobona jezdí do Rakouska dále a stejně tak pracovníci zastupitelských úřadů, kteří byli s českou mafií ve styku, mají diplomatickou imunitu.

Po zatčených šéfech tak převzali řídicí roli jejich podřízení. Provodovu síť zásoboval Voňavka. Tedy dokud zase nezavřeli Voňavku. Na něho došlo o dva roky později. Voňavka skončil „v klepetech“ při nové bezpečnostní akci Pavučina. A tak to šlo pořád dokola. Jen co policie ustříhla jedno chapadélko rozvětvené mafie, už se narodilo nové.

Jediný, kdo svou pozici v hierarchii organizovaného zločinu neustále upevňoval, byl František Mrázek.

10

Když Mrázek opustil v říjnu 1986 vazební věznici, velmi dobře si uvědomoval, že se pohybuje na tenkém ledě a že se může zanedlouho stát to samé. Tedy že může zase skončit ve vězení.

Bylo mu jasné, že v osmadvaceti letech život nekončí a že teď, když je na svobodě a ostatní šéfové v base, musí chytit šanci za správný konec.

Ze všeho nejdříve si potřeboval zajistit bezpečnost, daleko silnější ochranu před případným vyšetřováním StB nebo jiných složek policie. Nejlepší cesta je s nimi tajně spolupracovat. Mrázek to zkusil nejdříve nezávazně, jako že bude dávat bezpečnostním složkám státu zajímavé tipy.

„V Praze mě kontaktoval nějaký Jugoslávec. Nabízel mi, že se můžu stát organizátorem sítě dealerů pro prodej tvrdých drog. Předal mi i vzorek drogy,“ řekl Mrázek pár týdnů po propuštění z vazby policii. A předal jim zatavený mikrotenový balíček, ve kterém byl nahnědlý prášek. Vážil asi 0,5 gramu. „Má to být heroin. Jestli chcete, můžete po tom jít,“ sdělil Mrázek.

Expertiza kriminalistického ústavu skutečně potvrdila, že jde o derivát morfinu, tedy heroin. „Z příměsí a barvy bylo stanoveno, že droga pochází z tzv. turecko-jugoslávské přepravní cesty. Získané poznatky byly okamžitě předány pracovníkům Federální správy VB,“ zapsali do svého hodnocení policejní komisaři.

Mrázek se sice zaradoval, že se policajti chytli a že mu budou vděční, jenže po několika týdnech se ukázalo, že sáček s heroinem byl v Praze už dlouho a že nešlo o nějaký aktuální tip. Mrázek si prostě sáček s heroinem vydoloval z nějakého svého „archivu“ a snažil se vzbudit dojem, že se v Praze chystá nová heroinová operace. „Bylo zjištěno, že Mrázkův poznatek byl vyhodnocen jako neseriózní, a tak s ním nebylo dále pracováno,“ píše se v záznamu o ukončení akce.

Po heroinovém nezdaru se Mrázek obrátil na svého starého známého, kolínského policistu Josefa Hroudu. Mrázek ho požádal o ochranu. A Hrouda vymyslel jednoduchý plán.

„Zaeviduji tě jako svého tajného spolupracovníka. Díky tomu budeš blokován a nikdo další si na tobě, i kdyby chtěl, nebude moct nic vzít. Tedy když neprovedeš jó velkou lumpárnu,“ řekl Hrouda.

„A jak to celé uděláš? Co bude jako obsahem naší tajné spolupráce?“ zeptal se Mrázek.

V tom měl Hrouda už jasno: „Napíšu, že sledujeme případ rozkrádání velkoobchodního skladu v Liblicích, což je samozřejmě socialistický majetek. Víím, že se to tam děje, že se tam vytvářejí neevidované přebytky a že se tam zkreslují inventury pomocí účetních

machinací. Abychom to rozkryli, tak na to přece potřebujeme agenta. Nebo ne?“

Mrázek se usmál. Znal Hroudu už řadu let. Věděl, že je na něho spoleh.

„A jak se budu jmenovat? Jaký mi dáš krycí jméno?“ vtipkoval evidentně spokojený Mrázek.

Hrouda chvíli přemýšlel. Vypadal vážně, ale pak se rozesmál a řekl: „Protože ses do toho sám tak vedral, budeš se jmenovat VEDRAL.“

12. února 1987 založil Hrouda na hospodářské kriminálce v Kolíně „přísně tajný“ spis. Byl to osobní svazek spolupracovníka s registračním číslem B-5246. Na košilce tajného spisu byly tři údaje: Krycí jméno: VEDRAL. Označení linie: 228a. A druh spolupráce AGENT.

V návrhu na získání tajného spolupracovníka Hrouda popsal černé kšefty ve velkoskladu Liblice a uvedl: „Jelikož v daném případě se jedná o skrytou a velice závažnou trestnou činnost a uvedený sklad není v agenturním sledování, bylo nutné získat do uvedeného případu tajného spolupracovníka, který má náležitou místní znalost jednak osob a jednak chodu skladu. Pro odhalení shora uvedené trestné činnosti byl získán: František Mrázek, narozen 1. 2.1958, bytem Český Brod, Na Křemínku č. p. 1298. Bezpartijní.“

Hrouda také musel své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Když dával dohromady pár řádků k tomu, proč zverboval zrovna Mrázka, sáhnul si na dno svých myšlenkových a fantazijních sil. Jestli to někdy četl Mrázek, musel být na Hroudu pyšný. Za takové hodnocení se v žádném případě nemusel stydět. Mohl by si ho klidně vystavit do vitríny.

„Jmenovaný spolupracuje s orgánem hospodářské kriminálky již od roku 1984 jako důvěrník kriminální služby. Tedy po stránce spolehlivosti je náležitě prověřen při plnění drobných úkolů, které vždy plnil odpovědně a spolehlivě bez náznaku dekonspirace,“ napsal Hrouda a ve své ódě na Mrázka pokračoval dalšími neméně senzačními bajkami: „Dále je výhodou, že oblast Českobrodská náležitě zná, rovněž je ve styku se zaměstnanci Velkoobchodu Liblice, a to v dosti důvěrném. Jeho informace z provozu skladu jsou hodnověrné a

pravdivé. On sám je ochoten maximálně pomoci při odhalení závažné trestné činnosti v uvedeném skladu. Jinak má jmenovaný schopnost rozpoznat trestnou činnost a při vhodném řízení operativním pracovníkem bude jeho spolupráce pro operativní činnost přínosem.“

S naverbováním Mrázka alias Vedrala souhlasil i Hroudův nadřízený, náčelník hospodářské kriminálky Vladimír Špulák.

Mrázek musel závazek spolupráce podepsat osobně na ředitelství kolínské policie. „Mrázek bude pozván na okresní správu SNB Kolín pod legendou dopravního přestupku. V kanceláři náčelníka pak vázací akt podepíše,“ napsal do svých záznamů Hrouda.

Jestli se kolínské kriminálce podařilo rozkrýt černoty v liblickém velkoobchodu, není jasné. Jisté však je, že svazek Vedral byl po osmi měsících, tedy 13. října 1988, skartován. V protokolu o skartaci se zachovala zmínka, že „bylo zlikvidováno 18 stránek agenturních zpráv od Vedrala, protože zprávy byly pro další použití neúčelné“.

Poslední záznam, který je ve spise dostupný, se týká tisícikorunové odměny pro Mrázka. Dva měsíce po skartaci, 6. prosince, podepsal Vedral potvrzení, že „od nadporučíka Hroudý převzal v přítomnosti kapitána Špuláka finanční odměnu ve výši jednoho tisíce korun“.

Aby si svou bezpečnost pojistil, nechal si Mrázek v dubnu 1987 vystavit potvrzení, že je invalidní důchodce, samozřejmě za úplatek. Ve svých devětatdvaceti letech.

11

V roce 1988 se z Mrázka stává už velmi vlivný vekslák. Kromě valut, bonů, magnetáků, aut a bytů se pustil i do absolutně nejvýnosnějšího byznysu - do nelegálního obchodu se švédskou žulou. Zní to hezky - švédská žula. Člověk by si mohl myslet, že se z Mrázka stává vážený odborník na stavebnictví. Jenže ve skutečnosti se pod Mrázkovou taktovkou vykrádaly v Čechách židovské hřbitovy a náhrobky z velmi cenné švédské žuly se pak lifrovaly za hranice.

Šlo o dokonalý byznys, na kterém se podíleli i vysoce postavení funkcionáři KSČ a ministerstva kultury, ale také sami činovníci Židovské náboženské obce.

Mrázek se kamarádil s jakýmsi Václavem Hausdorffem. Byl to sice jen kameník, ale jeho firma dávala Mrázkovi neobyčejné možnosti. Mrázek se u něho naoko nechal zaměstnat jako nákupčí a spustil svůj divoký plán. Se svým kolínským policistou Josefem Hroudou se nejdříve spřátelili s pracovníkem všeobecného oddělení ÚV KSČ Antonínem Hejtíkem. Toho znal dobře Hrouda, a tak to nebyl příliš velký problém. A prostřednictvím Hejtíka se pak Mrázek dostal i na inspektora ministerstva kultury Jiřího Solila, který dříve pracoval v oddělení památek téhož ministerstva. A ještě předtím byl Solil dokonce zaměstnancem kádrového odboru ministerstva hutnictví, strojírenství a energetiky. Oba pánové byli staří harcovníci se skvělými kontakty. Solil se narodil v roce 1934 a Hejtík byl jen o rok mladší.

Ale to byla jen jedna sféra vlivu. Mrázek se musel dát dohromady ještě s představiteli Židovské náboženské obce. Podle policejních svodek se často scházel s předsedou Rady Židovských náboženských obcí Bohumilem Hellerem, s místopředsedou Židovské náboženské obce Jurajem Slánským, ústředním tajemníkem obce Františkem Krausem a také s předsedou synagogálního sboru v Teplicích Chaimem Kleinem.

Mrázek s pomocí všech těchto lidí dokázal zařídit, že ministerstvo kultury vyňalo některé židovské hřbitovy z kulturního fondu a odepsalo je k likvidaci. A to pak nastoupila „Mrázkova četa“. Náhrobní kameny ze švédské žuly se prodávaly výhradně drobnému podnikateli Václavu Hausdorffovi, který měl povolení ke kamenické práci od Obvodního národního výboru v Praze 4. Člověk, který tyto lukrativní zakázky Hausdorffovi přihrával, nebyl nikdo jiný než Mrázek - oficiálně vedený u Hausdorffa jako nákupčí. Hausdorff kameny nakupoval samozřejmě za nejnižší možnou odhadní cenu. A představitelé Židovské náboženské obce za to dostávali od Mrázka zajímavé všimné. V tehdejší policejní hantýrce se jejich počínání popisovalo takto: „Jmenovaní (Klein, Heller, Kraus a Slánský) zajišťovali pro Mrázka za úplatu odprodej náhrobních kamenů ze židovských hřbitovů, které slouží ke spekulativním účelům.“

Mrázkova skupina takto „vyrabovala“ židovské hřbitovy v Kolíně, v Teplicích, v Chrudimi a řadu dalších ve Středočeském a Zápa- dočeském kraji.

Hausdorf pak na pokyn Mrázka prodával žulu prostřednictvím firmy Pragent do ciziny - zejména do Rakouska a západního Německa. Sám Hausdorf jezdil do Německa a v Rakousku zajišťoval odběratele švédské žuly Mrázkův spolupracovník Jan Gottvald, někdejší šéf Mototechny v Bučovicích. S ním Mrázek začínal v obchodech s auty.

Pragent byl podnik zahraničního obchodu, v němž bylo i oddělení pro zprostředkování oprav a údržby židovských hřbitovů. Toto oddělení sídlilo v Praze 5 v ulici Elišky Peškové číslo 10. Mrázek tu měl spolupracovníka - jakéhosi Bedřicha Martince, který byl dříve zahraničním zpravodajem Československého rozhlasu a televize. Toto oddělení firmy Pragent mělo díky zvláštnímu povolení ministerstva kultury možnost otevřít si valutové konto. Mělo sloužit hlavně k financování jejich oficiálního poslání, tedy k opravě židovských hřbitovů, ale podle zjištění policie i k nelegálnímu obchodu se švédskou žulou.

Na kšeftech s židovskými náhrobky nezávisle na policejním vyšetřování pracovala i tajná policie StB. Kromě důmyslného systému s vynětím hřbitova z kulturního fondu existoval ještě jeden způsob, jak „těžit“ švédskou žulu.

V srpnu 1988 se na Státní bezpečnost obrátila členka Židovské náboženské obce Eva Sládková a oznámila jim, že na Židovském hřbitově v Praze na Žižkově se rozkrádají náhrobní kameny. Policie dala akci krycí název OLIN a zjistila, že místopředseda židovské obce Juraj Slánský neměl příliš velký zájem devastování hřbitova zastavit. Když ho na rozkrádání Sládková upozornila, Slánský vydal k ochraně hřbitova jen formální opatření. Po nařízené revizi se přišlo na to, že jen na Žižkově někdo ukradl už 59 náhrobních kamenů.

12

Mrázek začal žít na vysoké noze. Auta měnil jako ponožky a na to, že byl invalidní důchodce, mrhal penězi jako milionář Donald Trump.

Myslel si, že se mu nemůže nic stát, když má tak vlivné přátele, ale jak už to tak bývá, lidská závist je všemocná. Mrázka začali udá-

vat obyčejní lidé: spoluobčané z Českého Brodu, ale i jeho přátelé a nepřátelé z pražského podsvětí. A psali anonymy a nebylo jich málo.

„Mrázek dává peníze příslušníkům Okresní policejní správy v Kolíně. Peníze pocházejí z trestné činnosti a policisty si tak kupuje pro svou ochranu,“ stálo v jednom udání. A 22. září 1988 dostala policie třeba tento informativní lístek: „Mrázek kšeftuje s auty. Stále za ním jezdí pan Hrouda a další policista Špulák. K jeho domu nejčastěji jezdí vůz Avia s poznávací značkou KO 59-59 a žiguli kombi, ale také škodovka se značkou PHE 27-48. Avie přiveze Mrázkovi krabice, ty Mrázek složí ve své garáži a za týden je zase odveze. Mrázek kšeftuje s pornokazetami. Doma je kopíruje a pak je prodává za 500 korun. Má i videokameru. Jezdí za ním dva Vietnamci a jeden prodavač ze samoobsluhy z Kostelce.“

14. listopadu 1988 dostala policie další poměrně konkrétní udání: „Franta Mrázek dal přes své kámoše zavřít Vládu Melingera - bývalého esenbáka - za to, že mu chodil za ženou. To bylo v době, kdy byl Mrázek ve vazbě. Mrázek je kápo přes sprostárny. Má na videokazetách i jak ženská na sebe připouští koně, hada a opice. No hrůza. Zbohatl na tom tak, že má dva baráky, auta z ciziny a moc peněz. A to jen díky tomu, že udává na SNB do Kolína, a navíc s ním policajti z Kolína jedou v černých kšeftech.“

Některé anonymy poukázaly i na styky s Hausdorffem a na obchody se žulou.

Václav Hausdorf byl sice jen kameník, ale Státní bezpečnost ho podezřívala ze styků s německou tajnou službou BfV.

Hausdorffovi bylo v roce 1989 čtyřicet let. Pracoval v podniku Montované stavby Praha a pak dělal hlídače. Pocházel z obce Nové Jirny, ale už léta bydlel se svou ženou v Praze na Spořilově. Vychodil sice jen základní školu, ale měl buňky na podnikání. V tom mu možná také pomohli jeho příbuzní. Jeho bratr František, invalidní důchodce, dříve pracoval jako kameník v podniku Příbramský průmysl kamene. A ten pravý podnikatelský dar patrně pochytil až díky rodině své ženy Dagmar. Pocházela totiž z Chebu a příbuzné měla v Německu. Samozřejmě v západním.

Její teta Gisela Schmidt opustila Luby u Chebu, kde se narodila, už po vysídlení v roce 1946. A usadila se v Kalsterbachu. Její strýc

Karel Heller se z Československa vystěhoval v roce 1966. Hausdorf za nimi často jezdil. A při té příležitosti občas něco přivezl a prodal, nebo naopak. Státní bezpečnost ho poprvé zanesla do svých záznamů, když chtěl vyvézt do Německa hokejovou výstroj a pět loveckých pušek. Zboží hodlal propašovat v autobuse ČSAD, ale netušil, že řidič z Dolních Chabřů, s nímž se na celé akci domlouval, byl tajný spolupracovník Bezpečnosti.

StB tak zjistila, že Hausdorfovým kontaktem v Německu je jistý Josef Balk. Ten se měl řidiči autobusu představit na jednom parkovišti v Německu jako Karl Heinz, což mělo být heslo, že mu může zboží vydat. Zpátky měl Hausdorfovi přivést od Bála počítač.

Hausdorf a Mrázek si mohli na jednom obchodním případě vydělat na tu dobu horentní sumu 100 tisíc korun. V roce 1989 třeba koupili od Pohřební služby jednu velkou hrobku z černé žuly za 40 tisíc korun a po jistých úpravách ji dokázali prodat do ciziny za 140 tisíc korun. Z Olšanských hřbitovů dostali díky benevolentnosti náměstka Pohřební služby Jaroslava Šikuly i hrobku s cennou sochou od akademického sochaře Suchardy.

Kromě švédské žuly Hausdorf dokázal dobře zobchodovat i auta. V Düsseldorfu spolupracoval s čiperným majitelem autovrakoviště, československým emigrantem Václavem Havelkou.

Sám Hausdorf používal dva mercedesy. Jednou sedl do stříbrného „medáka“ a podruhé se povozil v „medvědovi“ se zelenou metalízou. Jeho žena používala šedého.

Na Hausdorfa založila StB spis s názvem Organizace. Měla totiž podezření, že lidé, s nimiž se v Německu stýká, jsou agenti nebo důstojníci tajné služby BfV. „Hausdorf působí jako sběrač informací pro BfV,“ řekl Státní bezpečnosti jeden z Němců, Hans Joachim Kulbartsche.

Hausdorf měl kamenickou dílnu na dvoře u rodičů v Nových Jirnech v okrese Praha-východ. Na dvoře měl stavební buňku, která sloužila jako kancelář.

Snažil se chovat nenápadně, chodil dokonce sám od sebe na okresní národní výbor a radil se tam, jak má správně vést účetnictví, aby neměl žádné problémy. A proč také ne. Všechny černé peníze měl uložené na účtech v Německu - na osmiprocentní úrok.

Státní bezpečnost při kontrole jeho majetkových poměrů zjistila, že dostává od své tety Gisely Schmidt finanční dary. Kvůli tomu si také požádal o otevření devizového účtu u Živnostenské banky. V dubnu 1985 mu tam přišlo 10 tisíc marek. Stát mu povolil, aby část peněz převedl na tuzexové konto. A to byla vstupenka mezi pražské veksláky a k Františku Mrázkovi.

13

V květnu 1989 policie začala odposlouchávat část Mrázkova gangu. Díky odposlechům měla dokonalý přehled o kontaktech Mrázka a jeho aktivitách.

15. května volal Mrázkovi šéf kolínské hospodářské kriminálky Vladimír Špulák. A ejhle! Vůbec nejde o debatu mezi policistou a zločincem, ale o rozhovor dvou kompliců.

„Tak co, jak to vypadá?“ zeptal se Špulák.

„Jo jo, ale tamten, víš, koho myslím, tak ten se vrátí až ve středu. Musí mít něco v ruce. Jinak je to v prdeli,“ řekl Mrázek.

Za chvíli volal Mrázkovi pracovník z ÚV KSČ Antonín Hejtík.

„Hele, něco u mě máš od Gottvalda. Kdy si pro to přijedeš?“ ptal se Hejtík.

„Zítra jsem tam. Seš v práci?“ řekl stroze Mrázek. „Ne, ale zavolej na číslo: 312 316.“ „To je do bytu? A jaká je volačka?“

„No přece z Prahy. Ale podívej, když přijdeš zítra v 9.30, tak mě najdeš v hospodě U komunisty.“

Hejtík to měl blízko - hospoda U komunisty se říkalo putyce, která byla přímo naproti ÚV KSČ.

O tři dny později, tedy 18. května, zachytil zvláštní policejní tým hovor Mrázka s inspektorem ministerstva kultury Jiřím Solilem.

„Jirko, prosím tě, Hejtík je celé dopoledne pryč s tou blondýnkou, jak jsi mi o ní říkal. Kdo ví, kde jsou,“ řekl Mrázek.

„No jo, Hejtás. Ale na středu vše platí a bylo by dobře nějakým způsobem se s Hejtíkem dohodnout, kdy se s těma Židama sejdem. To je kvůli tobě,“ zdůraznil Solil a policisté si tento odposlech přeložili jasně: jde jim o dohody s Židovskou náboženskou obcí ohledně hrobek a žuly.

V té době začal mít Mrázkův největší kamarád z kolínské kriminálky Josef Hrouda vážné problémy. Inspekce ministra vnitra ho začala vyšetřovat kvůli podezření ze zneužití pravomoci veřejného činitele. Konečně na něj došlo za to, že jel spolu s Mrázkem v mnoha šmelinách a že nadržoval při vyšetřování jeho kumpánům.

Vyšetřování dvou důstojníků z kolínské kriminálky - Hroudy a jeho nadřízeného Špuláka - vyvolalo velký zájem i u špiček tehdejšího vedení vnitra. Zprávu o nich si v roce 1989 nechal zpracovat a poslat i první náměstek ministra generál Karel Novák. „Vladimír Špulák a Josef Hrouda mají přijímat úplatky. Měli zajišťovat trestní řízení proti nepohodlným osobám, jako například proti bývalému příslušníkovi SNB Vladimíru Melingerovi. Hrouda je úzce spojen s Františkem Mrázkem, který je podezřelý z trestného činu spekulace. Rovněž je upozorňováno na majetkové poměry Františka Mrázka, který jen za rok 1987 měl zakoupit vilu za 750 tisíc korun a zahraniční vozidlo za 200 tisíc korun, přičemž se jedná o invalidního důchodce. Nadporučík Hrouda je zasvěcen do machinací s pomníky, do devizové trestné činnosti a do spekulací s automobily páchaných Františkem Mrázkem. Výše uvedené informace považujeme za velmi závažné,“ napsal náměstkovi Novákovi náčelník Hlavní správy SNB pro Prahu a Středočeský kraj generál Bohumil Carda.

Na Špuláka a Hroudu tak byla nasazena Inspekce ministra vnitra.

„Mám problém. Jdou po mně a po Vládovi. A tvrdě,“ svěřil se na jaře 1989 Hrouda Mrázkově.

„S tím musíme něco udělat. Zkusím se poptat u svých známých,“ slíbil Mrázek.

Oba si tak nyní role vyměnili. Mrázek tentokrát zařizoval ochranu Hroudovi. A spojil se s nejvyššími šajbami, se Solilem a Hejtíkem, a žádal je, aby Hroudovi pomohli z bryndy.

19. května 1989 pak Mrázek volal Hroudovi a řekl mu: „Tak jsem mluvil s jedním i druhým. Jirka Solil je nasranej, že jsi měl zavolat... Ale ten druhý (Hejtík) říkal, že to bude v pohodě, že je to perfektní. Jo, ale abych nezapomněl, zítra musíš stát v jednu hodinu naproti Kotvě, jak jsou kasárna. Tonda (Hejtík) tam na tebe bude čekat. Doved' ho k Soudkům. Chce to objednat dobrý oběd a chce to

dobrý cinzano a pak ho hodíš k tomu, no víš ke komu, a pak bys jel světem a on by to pak zařídil.“ Hrouda poslušně souhlasil, jako by ani nebyl řídící důstojník agenta Mrázka.

Hejtíkova a Solilova pomoc zabrala. Alespoň na čas. O měsíc později si to Hrouda pochvaloval.

„Franto, tak si představ, dneska byli všichni perfektní. Ta první věc je úplně na jedničku, to druhý stíhání zastavili hned a to další půjde do kopru,“ sdělil Hrouda nadšeně Mrázkovi do telefonu 8. června 1989. Hrouda tím říkal, že všechny trestní věci, které proti němu byly, skončí patrně díky intervenci Solila a Hejtíka pod kobercem.

Mrázek ale už v té době cítil, že je sledován.

„Jinak, dneska za mnou zase kroužili,“ řekl Mrázek.

A Hrouda našťavaně odvětil: „Zase?“

„No jo, čtyři kusy za mnou jezdily.“

„Voni si snad myslí, že spolu někam půjdeme?“

Ale Mrázka to nechalo klidným: „Jezdili za mnou, tak jsem je povodil.“ A Hrouda pochopil, že je nutné určit novou taktiku společných setkání:

„Tak se sejdeme u tvé příbuzné v pátek a vše domluvíme, jo?“

Mrázek se však pořád vyžíval v tom, jak sledku povodil po Praze: „Nevím, jestli budou jezdit i zítra. Ale dneska už jeli rafinovaněji, už jen po jednom v autě. Byli hodně chytří. Ale já jsem si s nimi poradil.“

V červenci 1989 si celá Mrázkova parta myslela, že se jim podařilo všechno zažehnat a že už mají klid na své kšeftíky.

19. července volal Mrázkovi Solil. „Franto, ty Teplice se musí prověřit. Teď jsem byl s Hejtíkem a vypadá to dobře.“

V Teplicích je židovský hřbitov.

Jenže to už se naplno rozjelo vyšetřování zvláštního policejního týmu Profesionál, který nechal 14. července 1989 ustavit šéf Hlavní správy Veřejné bezpečnosti plukovník Jaroslav Houba.

Policisté byli Mrázkovi v patách minimálně dvakrát týdně.

V srpnu si v Praze na ulici poprvé vyfotili Jiřího Solila, bývalého inspektora ministerstva kultury. Svodka o sledování měla krycí název Prof. Solil zatím ve zprávě figuroval jako dosud neznámý „styk číslo 10“. Do té doby totiž o Solilovi jen slyšeli, ale neznali jeho tvář. Teď ho s Mrázkem i viděli.

Mrázek nabral Solila do svého auta 18. srpna na náměstí I. P. Pavlova před Lékařským domem. Mrázek tam přijel svým žigulíkem, zastavil u chodníku a po chvíli k němu přišel „muž ve věku asi 55 let“. Nejdříve si do auta odložil dvě sít'ové tašky plné nákupu a teprve pak si přisedl na místo spolujezdce. Nikdo by určitě nehádal, že jde o vysoce postaveného státního úředníka s vlivnými kontakty do vlády a navíc o komplice mafiánské skupiny kolem Františka Mrázka. Jiří Solil vypadal ve svém modrobílém triku, světlých plátěných kalhotách a se sít'ovkami v ruce jako nějaký kolbeňák, který si šel po práci koupit chleba a lahvové pivo.

Podle sledky se oba nejdříve vzrušeně bavili a rozčileně u toho gestikulovali. Za deset minut k nim přišla do auta neznámá asi padesátiletá žena. Měla letní květované šaty. Její jméno policisté nikdy nezjistili. Mrázek s nimi odjel, ale sledka je bohužel asi po deseti minutách kousek za mostem Klementa Gottwalda ztratila.

Vedle pracovníka ÚV KSČ Antonína Hejtíka, jehož fotografii získali už v květnu, tak měli nafoceného už druhého vysoce postaveného funkcionáře KSČ v blízkosti Mrázka.

A to ještě netušili, že to není zdaleka všechno.

Za pět dní, 23. srpna 1989, sledovali Mrázka, jak se řítí do své oblíbené restaurace U Zlatého soudku v Ostrovní ulici.

Ve tři čtvrtě na dvanáct vešel Mrázek do lokálu a hned si přisedl ke stolu, kde už seděl asi čtyřicetiletý muž. Protože ho policisté nejdříve neznali, nazvali ho anonymně jako „styk číslo 11“. Musel to však být poměrně důležitý kontakt. Mrázek se kvůli němu docela vystrojil - měl na sobě světlé kalhoty a světlou košili s kravatou.

Za pět minut k nim přišli dva další dobře oblečení kolegové. Oba měli brýle, jeden byl hodně proplešatělý, ten druhý byl vysoký a poměrně mladý - tak kolem pětatřiceti let. Všichni čtyři spolu mluvili

přes půl hodiny. Pak se oba muži, kteří přišli jako poslední, zvedli a odešli do nedaleké budovy Městského soudu ve Spálené ulici. Kriminalisté pak zjistili, že to byli zaměstnanci justice. Ale protože museli hlídat hlavně Mrázka, vrátili se před restauraci. Tady už viděli, jak Mrázek vyšel se svým „stykem číslo 11“ ven. Mrázek otevřel kufr žigulíku, vyndal šišku salámu zabalenou v papíru a dal ji svému příteli „číslo 11“, který na něho čekal u auta.

Pak si sedli do žigulíku a ještě spolu dlouze mluvili. Sledka musela pozorování přerušit, protože se oba muži stále ohlíželi kolem sebe, jako by něco tušili.

Důstojník, který potom zpracovával zprávu o sledování, připsal na její konec svůj osobní postřeh: „Prof (Mrázek) je ke svému okolí velice pozorný, zvláště pak při jednání se stykem číslo 11.“

„Hned mi zjistěte, kdo je ta jedenáctka. To nebude jen tak někdo. Mrázek strká salámy jen tomu, koho hodně potřebuje a když je to něco veledůležitého,“ řekl major Rudolf, když si dočetl zprávu o sledování.

Druhý den, ve čtvrtek 24. srpna 1989, bylo v Ostrovní ulici zase živo. Na dvanáctou se do Zlatého soudku začali sjíždět mrázkovci.

Ve zvýšeném patře u výčepu už seděli dva lidé. Jiří Solil byl opět maskován dělnickým oblečením. Měl hnědé triko s oranžovým lemováním a zaprané béžové kalhoty. Byl neupravený. Zbytky hnědých vlasů po stranách hlavy mu nesouměrně zasahovaly do plešky uprostřed. Kdyby nebyl tak silný vypadal by jako doktor Halíř z kresleného seriálu Smolíkova rodina. U stolu seděl s člověkem, jehož kriminalisté znali jen jako Zdeněk. Byl to důležitý kontakt Mrázkovy skupiny na generálním ředitelství celní správy. Ten jim kryl veškeré nelegální obchody a skupina ho velmi potřebovala. Měl na sobě bílou košili, takovou elegantní s kapsami na prsou, říkalo se jí pilotka.

„Dostal jsem předvolání. Je to zlý. Dělá mi to starosti,“ svěřoval se Solilovi celník Zdeněk.

„Dělám pro tebe všechno, co můžu. Využívám všech kontaktů, které mám. Tlačíme to ze všech stran. Víc už se snad ani nedá udělat,“ řekl Solil.

„Vím. Ale stejně nevím, jak to nakonec dopadne,“ povzdychl si Zdeněk.

„Hele, ještě si napiš číslo: 679 464. To je Zdeněk Burda. Je to můj dobrý známý. Bydlí v Opletalově ulici. Na něho se obrať mým jménem a on ti ještě taky pomůže,“ navrhl Solil.

V tu chvíli přišel ke stolu Mrázek. Zdržel se za výčepem, kde domlouval kšefty s kuchaři a číšníky.

Měl na sobě „plíšňové“ džíny a bílou košili s modrým proužkem. Vždycky když měl Mrázek na sobě elegantní košili, schylovalo se k zajímavé schůzce.

„Franto, Generál ještě nepřišel,“ řekl hned Solil Mrázkovi a naktivoval mu telefonní číslo: „Napiš si 290 092. Zkus ho vytočit. To je na Generála. Kdyby tam nebyl, tak za ním pojedeme na ministerstvo.“

Mrázek odešel do kuchyně a zavolal Generálovi odtamtud. Bylo jasné, že Generál je přezdívkou pro nějakého důležitýho muže.

„Neboj. Generál ti pomůže. Kdo jinej by to už mohl zařídit než on,“ snažil se utěšit celníka Solil a poplácal ho přitom kamarádsky po ramenou.

Po pár minutách se Mrázek vrátil ke stolu.

„Jirko. Na tom čísle to nikdo nebere. Co budeme dělat?“ řekl.

„Počkáme tak dvacet minut, a když tak vyrazíme,“ odpověděl Solil.

Za deset minut vstoupil do restaurace asi šedesátiletý robustní muž. Měl prošedivělé vlasy, khaki košili, khaki plátěné kalhoty a hnědé polobotky. Nebylo pochyb, byl to Generál. I kdyby ho nikdo neznal, musel by ze stylu oblečení poznat, že měl něco společného s armádou.

„Omlouvám se. Dřív to nešlo. A hlavně v jednu už zase musím někde být,“ řekl všem Generál.

„To je v pořádku, Luďku. Těch dvacet minut bude stačit. Abychom neztráceli čas, tady Zdeněk ti všechno poví,“ řekl Solil. Jako Luďka pak oslovovali Generála všichni ostatní, tedy i Mrázek. Znali se důvěrně.

V restauraci byl v té době už pořádný hluk, a tak sledovačka nestačila zachytit, o čem přesně se baví. Jen se stále opakovala slova o tom, že Zdeňkovi přišlo předvolání a že mu hrozí vězení.

Po pětadvaceti minutách se Generál zvedl a rozloučil se. Odešel spolu s Mrázkem. Ten ho před restaurací naložil do svého žigulíku a odjeli směrem k Národní třídě. Po Mrázkovi zůstal na stole nedojezený oběd.

Major Karel Prokopius z týmu Profesionál, který si sledování vyhodnocoval, okamžitě vypracoval zprávu o záhadném Generálovi. „Musíme vědět, kdo to je. Může to být hlava celé skupiny“ řekl Prokopius.

Téměř dva týdny se nic podstatného nedělo. Sledka nevykazovala žádné zajímavé schůzky a zvláštní policejní tým Profesionál stále pátral po tom, kdo je to Generál a kdo je tajemný „styk číslo 11“, jemuž Mrázek dával salámy.

Až ve čtvrtek 7. září kolem druhé hodiny odpoledne přišlo operativní štěstí. Tak se říká situaci, která znenadání pomůže detektivům při pátrání.

Mrázek si v ten den přeskočil ze žigulíku do bílého Mercedesu 300 D a odjel do vinárny U Kolovratů do Valdštejnské ulice. Sedl si k baru a dal si colu a kafe. Za dvacet minut se sebral, odešel na nedaleké Malostranské náměstí a zavolal z telefonní budky. Kriminalisté viděli, jak vytáčí číslo 2102.

Toto číslo patřilo centrále Úřadu vlády.

Pak Mrázek nasedl do mercedesu a odjel na Klárov. Zaparkoval v ulici U plovárny a odešel do nedaleké Strakovy akademie, kde měl sídlo právě Úřad vlády ČSSR.

Za deset minut se z vládní budovy vrátil, ale už nebyl sám. Doprovázel ho asi pětatřicetiletý černovlasý muž, jehož kriminalisté už jednou s Mrázkem vyfotili před Zlatým soudkem. Byl to „styk číslo 11“, jemuž Mrázek před třemi týdny předával šišku salámu.

Mrázek zase otevřel kufr svého vozu, ale tentokrát nevytáhl žádnou uzeninu, jen dva malé balíčky v bílém papíru. Kriminalisté odhadli, že jeden balíček mohl mít rozměr 10x25x5 centimetrů. Podle všeho šlo o peníze.

Jako kdyby typ vozidla určoval i formu úplatků. Žigulík byl na salámy a mercedes na peníze.

Černovlasý vládní úředník si balíčky převzal, krátce s Mrázkem pohovořil a pak se rozloučili. Mrázek odjel směrem do centra, „styk číslo 11“ se vrátil na Úřad vlády.

Sledka pak odešla do budovy Úřadu vlády a zjistila, že Mrázek odtamtud volal na linku číslo 280.

Policisté požádali o spolupráci V. správu SNB. Chtěli zjistit, kdo je uživatelem linky 280 na předsednictvu Úřadu vlády ČSSR.

„Je to doktor Vladimír Ibl. Narodil se 4. února 1948. Bydlí na Praze 4 a je rozvedený. Od roku 1971 pracoval na Okresním soudu v Lounech. Od roku 1973 působil u Krajského soudu v Ústí nad Labem a v roce 1983 se stal pracovníkem Nejvyššího soudu,“ citoval pak na poradě týmu Profesionál kapitán Neuwirth ze zprávy o Iblově.

„No ale co teď dělá na předsednictvu vlády?“ zeptal se nedočkavě major Rudolf.

„Šéfe, to se podržte. Je poradcem v kanceláři místopředsedy vlády soudruha Obziny,“ řekl Neuwirth a čekal na Rudolfovu reakci. Ten jen tiše polkl. A nic neřekl. Raději.

Jaromír Obzina byl v té době členem nejužšího vedení ÚV KSČ. Než se stal v roce 1983 místopředsedou vlády a stálým představitelem Československa v Radě vzájemné hospodářské pomoci (RVHP), byl dokonce v letech 1973 až 1983 ministrem vnitra. A teď má tento muž u sebe člověka, který je napojen na organizovaný zločin.

„Ale to ještě není všechno, šéfe,“ řekl Neuwirth.

Major Rudolf šel do vrtule a v rozčilení použil formulaci, kterou by jinak jako ateista nikdy neřekl: „Probaha, co může být ještě horšího, než že Mrázek má své lidi až u Obziny?“

„Zjistili jsme, kdo je ten Generál, jak se s Mrázkem a Solilem sešel u Soudku,“ říkal Neuwirth.

Rudolf úplně ztichnul. Kdyby v tu chvíli spadl na zem špendlík, byl by slyšet.

„Ten Generál je Luděk Somol. Je to bývalý důstojník vojenské rozvědky. Ze služeb SNB byl uvolněn už v roce 1985. A i když je od té doby v důchodu, je stále velmi činný. Teď dělá poradce na ministerstvu zdravotnictví,“ přečetl Neuwirth své poznámky.

Majora Rudolfa polilo horko. Kolem Mrázka se pohybují i šedé eminence tajných služeb.

Jakmile o tom Rudolf informoval své nadřízené, přišla bleskově žádost o zpracování analýzy. V polovině září 1989 si ji vyžádal přímo ministr vnitra František Kinel. Chtěl vědět vše o Mrázkovi a jeho stycích s Hejtíkem, Iblem a hlavně s „Generálem“ Somolem. Od Kincla si pak zprávu vyžádal i tehdejší nejvyšší představitel státu - generální tajemník ÚV KSČ Milouš Jakeš.

15

Šéf týmu Profesionál major Vladimír Rudolf byl v září 1989 už značně nervózní. Třetí měsíc sledovali a odposlouchávali Mrázka a jeho komplice, takže viděli a slyšeli, jak Mrázek kšeftuje, ale stále neměli v ruce nic, co by mohlo uspět u soudu, co by Mrázka usvědčilo.

„Jak jste daleko s tím invalidním důchodem? To je přece do očí bijící, že je to podvod. Mrázek je zdravější jako rybička. Jen se mu nechce normálně dělat,“ říkal Rudolf na poradě zvýšeným hlasem.

Kapitán František Kalenda, který to měl na starosti, si vzal slovo, ale příliš nadšeně nevypadal.

„Vono je to těžký, šéfe. Mrázek dostal invalidní důchod už před dvěma lety, a i když všichni mluví o tom, že v tom lítal úplatek, je teď s odstupem času skoro nemožný mu to dokázat,“ řekl Kalenda.

„Tak co jsi zjistil? A buď konkrétní. Třeba na něco přijdeme,“ žádal Rudolf.

Kalenda vysvětlil vše od začátku: „Navštívil jsem hlavního kontrolora Úřadu důchodového zabezpečení JUDr. Boleslava a sehnal jsem od něj ty nejzákladnější informace. Mrázek byl uznán posudkovou komisí sociálního zabezpečení okresu Kolín za plně invalidního dne 6. dubna 1987. Diagnóza zněla 577.“

„Cože, jakých 577? Co to je?“ divil se Rudolf.

„Šéfe, to je odborná klasifikace doktorů. Jinak to znamená, že komise uznala, že Mrázek má těžce nemocnou slinivku břišní. Invalidní důchod mu vyměřili na 1 602 korun. Mimochodem, k tomu ještě dostával rodinné přídavky na dvě děti ve výši 650 korun,“ dodal Kalenda a podíval se na Rudolfa, jako by tušil, že to u něj vyvolá zájem. Nemýlil se.

„Hm, tak on dostává už dva roky od státu 2 252 korun měsíčně a dům má plný nejmodernější techniky ze Západu. Barák skoro za milion, a to nepočítám ty auta, co každý rok mění jako ponožky. Radši pokračuj, co máš dál?“ řekl Rudolf.

„Komise konstatovala, že pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav není Mrázek schopný vykonávat jakékoliv soustavné zaměstnání. Z materiálů od doktora Boleslava jsem zjistil, že se Mrázek hodil marod už v roce 1986, dva dny potom, co byl propuštěný z vazby. Z vězení byl tedy Mrázek propuštěn 23. října 1986 a už 25. října 1986 se stal práce neschopným. Ale to není jediná časová náhoda. Mrázek byl odsouzený za trestný čin spekulace 11. března 1987..." Kalenda ani nestačil doříct myšlenku a Rudolf mu do toho skočil jednou větou: „To víme, samozřejmě, pan Mrázek dostal podmínku, 16 měsíců s odkladem na tři roky a 5 000 tisíc korun pokuty.“

„Jo, ale hned druhý den po vynesení rozsudku, tedy 12. března 1987, má Mrázek konzilium ke svému zdravotnímu stavu a hned ten den vzniká Mrázkovi invalidita. Což bylo divný, protože příslušná dokumentace k jeho nemoci přišla na posudkovou komisi až 23. března 1987. Deset dní poté, co se usnesli, že má těžce nemocnou slinivku,“ sdělil Kalenda.

„A kdy zasedala ta posudková komise?“ zeptal se Rudolf.

„Přesně 25 dní potom, tedy 6. dubna 1987,“ reagoval rychle Kalenda a už listoval ve fasciklu dokumentů. Pak se zeptal: „Tady je protokol z jednání komise. Chcete ho přečíst?“

Když uslyšel od svých kolegů z týmu souhlasné „Hmmm“, spustil:

„Takže v zápisu komise se píše: Posuzovanému Mrázkovi je 29 let. Vyučen není. Asi osm let pracoval v SPM Úvaly jako skladník, dále asi jeden rok v Jednotě Kolín jako řidič a dále asi jeden rok u Okresního ústavu národního zdraví v Kolíně na úseku kontrolní činnosti. Naposledy pak od 1. července 1985 pracuje ve Státním podniku Senec, ve středisku Praha jako skladník. Je ženatý, manželka je na mateřské dovolené, má dvě nezaopatřené děti.“

„A kdy tam bude něco o té nemoci?“ žádal Rudolf informace.

„Právě teď to začíná. Píše se tu: Před deseti lety byla provedena operace žlučníku pro zjištěné kameny. Stav byl komplikován záně-

tem slinivky. Dyspeptické obtíže byly zčásti zapříčiněny posléze zjištěnou vředovou chorobou duodena. Od září 1986 zhubl o sedm kilogramů, udává trvalý tlak v epigastriu, četné stolice a tak dále. Přetrvává zvýšená únavnost a malátnost. Po opakovaných vyšetřeních na III. interně Praha-Krč byla učiněna konečná diagnóza. Je v trvalé péči ambulance. V případě dalšího zhoršení by přicházela v úvahu pankreatektomie, která je ale riskantní vzhledem k jeho stavu. Komise považuje posuzovaného za plně invalidního. Rozhodnutí převzal v komisi. Zaměstnavateli bude zasláno na doručenkou,“ dočetl Kalenda odborný posudek.

Major Rudolf se zatvářil kysele a řekl: „Takový posudek bych napsal z fleku taky. Kdo byl v té komisi a jak hlasovali?“

„Předseda komise byl jakýsi Alois Šrajb, pak MUDr. Milada Lenderová, MUDr. Alois Micka a zástupce pracujících Jaroslav Stuchlík. Tajemníkem komise byla Věra Plucarová. Všichni hlasovali pro invaliditu. Jednomyslně,“ dočetl dva roky starý zápis Kalenda.

„Je to tam samej Alois, Alois. Aby to nebyli spíš nějací Lojzové. Zjistí, co to je za lidi a kde dělají. Nevěřím, že Mrázka posuzovali podle zdravotního stavu,“ zahřímal Rudolf a rozpustil poradu.

V září 1989 odjel kapitán Kalenda do Kolína a hledal členy Mrázkovy posudkové komise. 11. září 1989 však byl nucen sepsat jen krátký záznam o svém pátrání. Bylo totiž neúspěšné.

„V průběhu dosavadního šetření nebylo zjištěno, že by někdo z uvedených lidí (Šrajb, Lenderová, Micka, Stuchlík, Plucarová) byl členem posudkové komise v Kolíně. Rovněž uvedená jména nebyla nikomu známa. Bylo zjištěno, že v minulosti dělal předsedu posudkové komise nějaký doktor Zvolský a později po něm MUDr. Benešová.“

„Takže je to podvod od samého začátku,“ zaradoval se Rudolf, když uslyšel, co Kalenda zjistil.

„No jo, ale má to jeden háček. Zjistil jsem, že Mrázka pak ještě v květnu 1987 projednávala už faktická posudková komise na základě podkladů z té první, která patrně neexistovala. Ti mu dali už úřední štempl a podepsali důchod na 1 562 korun. Čert aby se v tom vyznal. A aby tomu všemu nebyl konec, letos v dubnu byl s Mrázkem

učiněn pracovní pokus, že by se mu snížila pracovní neschopnost,“ říkal Kalenda na poradě týmu Profesionál v říjnu 1989.

„A jak to dopadlo?“ třeštil oči major Rudolf.

„Podle tohoto závěru měl Mrázek zkusit začít pracovat, a kdyby mu to šlo a neměl zdravotní problémy, tak...“ popisoval Kalenda, ale Rudolf mu skočil do řeči a řekl: „Tak by mohl začít pracovat, ale jak znám Mrázka, tak by po měsíci nějaké práce zase přišel na komisi a řekl, že je mu těžko a že ho bolí břicho. Protože pan Mrázek nemá čas normálně pracovat. On musí pašovat elektroniku a starožitnosti a vozit zdejšími pohlavárům auta a vybírat od nich úplatky.“

Poslední dvě věty přednesl Rudolf v takovém tom polozpěvu, takže všem bylo jasné, že si dělá srandu. Ale byla to divná sranda. Slova cedil skrz zuby. Bylo vidět, že je naštvaný. Mrzelo ho, že jim Mrázek stále uniká.

„Jo, šéfe, máte úplnou pravdu. Mrázek zkusil v dubnu pracovat v Drobné provozovně v Českém Brodě, ale po dvou měsících pracovní poměr ukončil kvůli zhoršení zdravotního stavu,“ vysvětlil Kalenda.

„A jaká je s ním situace teď?“ zeptal se už zcela vážně Rudolf.

„To vás bude zajímat, šéfe. Mrázek je jakoby ve stálém léčení v Ikemu v Praze. Dostává potvrzení od dvou lékařů, od primáře III. interní kliniky MUDr. Klímy a od doktorky Schnerbergové z gastroenterologické ambulance. Ale hlavně za pár dní, přesně 23. října, je Mrázek pozván do komise na přezkum,“ řekl skoro vítězoslavně kapitán Kalenda.

Rudolf okamžitě zbystřil a zavelel: „To by se mohlo hodit. Sledujte to. V listopadu chci nějaký výsledek. Na něco ho přece musíme dostat,“ řekl Rudolf. Měli na to měsíc.

16

Jenže Mrázek měl v říjnu 1989 jiné povinnosti než jít na přezkum svého invalidního důchodu.

Ve středu 4. října slavili kulaté narozeniny Jiřího Solila. 5. října 1989 mu bylo 55 let. Oslava se konala v Divadelním klubu Národního divadla. A Mrázek byl mezi prvními hosty. Přišel i celník Zdeněk.

Za chvílku si k nim přisedl herec Divadla na Vinohradech Vladimír Krška.

„Ahoj chlapi, tak co? Už se to hroutí, co?“ řekl Krška v narážce na zvěsti, že komunistický režim padne.

„Už by bylo načase,“ řekl Mrázek, ale jestli to myslel vážně, nikdo nevěděl.

„Vždyť nás tady obelhávají. V Německu už je to jasný. Tam už se to zhroutí. Jen tady se nic neděje. Slyšíme jen samý polopравdy KSČ,“ hněval se Krška. Byl mírně přio opilý.

„Hele, ale nejsi náhodou taky komunista?“ zeptal se Mrázek, ale nemyslel to jízlivě, spíše jako legraci. Kršku měl docela rád.

„Jo jo, já mám stranicou knížku,“ říkal Krška a ochotně vytahoval z kapsy legitimaci KSČ.

Jenže pak přišla jakási Boženka, asi čtyřicetiletá plnoštíhlá elegantní žena s melíry ve vlasech. Popřála Solilovi a bylo po politice.

Za chvíli dorazil pracovník ministerstva vnitra. Jeho jméno policie nezjistila, ale uslyšela, jak řekl: „Já jsem od těch hřbitovů.“ Takže bylo jasné, že s mrázkovci jedou v obchodech se švédskou žulou i důstojníci vnitra. Společně s ním přišel další zaměstnanec ministerstva vnitra, který vytáhl z koženého kufříku drahou láhev koňaku a daroval ji Solilovi. Následoval ho jakýsi kádrovák pro Prahu 1. Pak přišli ještě další dva vnitráci, jeden šéfkuchař z Čechofrachtu a ideologický tajemník Okresního výboru KSČ pro Prahu 1.

Bujarý večírek přišla oživit i Helenka. Byla to velmi sličná štíhlá blondýna v černé sukni a červených punčocháčích.

Mrázkovci slavili. Cítili, že se blíží konec komunistického režimu.

Ještě 7. listopadu 1989 dostal celý tým Profesionál zvláštní odměny. První náměstek ministra vnitra generál Karel Novák schválil dva a půl tisíce korun pro šéfa týmu majora Rudolfa. Osm dalších dostalo dva, respektive jeden a půl tisíce korun.

Za deset dní bylo po všem. Přišel 17. listopad a sametová revoluce. Padl komunistický režim a skončil i tým Profesionál. Mrázek se mohl radovat. Policie na něj nedosáhla.

A tak mohl začít nový život. Život bez nálepky veksláka.

Část druhá/Milionář

17

Jestli byl Mrázek v listopadu a v prosinci 1989 na Václavském náměstí nebo na Letné na velkých protikomunistických demonstracích, se už nikdo nedozví. Jisté ale je, že se po pádu komunismu a nástupu nové vlády Občanského fóra začal cítit jako ryba ve vodě. Nová vláda totiž zrušila trestný čin nedovoleného podnikání. Prezident Václav Havel vyhlásil amnestii a z vězení se dostala řada Mrázkových kamarádů. A v neposlední řadě byla v roce 1990 zrušena obávaná Státní bezpečnost, která stála v pozadí mnoha problémů Františka Mrázka a mnoha dalších veksláckých skupin.

Jediný, kdo stále trčel ve vězení i přes prezidentskou amnestii, byl Jiří Shrbený. Ve věznici Heřmanice na Ostravsku si odpykával už čtvrtý rok. Kdyby se nestalo nic mimořádného a odseděl si celých šest let, vyšel by z věznice 15. července 1992. Jenže něco mimořádného se přihodilo.

Už v březnu 1990 žádal Shrbený o milost prezidenta Havla. Hrál to na špatný zdravotní stav. „Po zdravotní stránce není důvodu k udělení milosti,“ napsal 19. března 1990 vězeňský lékař kapitán Rudolf Kroker. A tak to Shrbený zkoušel jinak.

Nejdříve si zařídil, aby mohl alespoň na chvíli domů. Od náčelníka heřmanické věznice dostal za dobré chování zničehonic týdenní opušťák. „Shrbený je ubytován v kolektivu odsouzených B4. Je zde pověřen funkcí vedoucího samosprávy. Povinnosti plní svědomitě a zodpovědně. Je nápomocen vychovateli při zajišťování kázně a pořádku na ubytovně. Rovněž po pracovní stránce je hodnocen jako velmi dobrý pracovník,“ vypočítal tehdejší vychovatel kapitán Tomáškovič, proč by měl Shrbený dostat týdenní „dovolenou“.

Od 18. května 1990 se tak Shrbený pohyboval na svobodě. Co dělal, je zřejmé. Vyjednával se svými nejbližšími včetně Mrázka, jak se dostat z vězení nadobro.

I když byla politická scéna v rozvalinách a v bezpečnostních složkách chaos, Mrázek si stále udržoval dobré kontakty ve státní správě. A věděl, jak na to. Tušil, že hlavní roli bude hrát po revoluci Občanské fórum. Tedy uskupení, které založil prezident Václav Ha-

vel. Mrázek nelenil. Napojil se na klíčové lidi Občanského fóra. Jeho štáb sídlil v té době ve Špalíčku na Václavském náměstí a jedním z důležitých lidí tam byl jakýsi Ivo Svoboda. Přestože to tehdy nebyla příliš známá tvář, měl výlučné postavení - seděl tak říkajíc na penězích. Byl pokladníkem OF.

Ve Špalíčku se také už delší dobu pohyboval i Ilja Květoň, někdejší disident. Květoň byl před listopadem 1989 členem antikomunistické organizace Hnutí za občanskou svobodu spolu s Johnem Bokem. Ten v prvních polistopadových dnech dělal prezidentu Havlovi bodyguarda a později nastoupil do tajné služby a ještě později se z něho stal aktivista bojující za lidská práva. Lepší kontakty v OF než Květoň a Iva Svobodu nemohly vekslácké kruhy mít.

V červnu 1990 byly v Československu naplánovány první svobodné volby. Kdyby v nich uspěli komunisté, všechno by se vrátilo do starých časů. A to nechtěl Mrázek ani jeho kamarádi. Nechtěli socialistické vlastnictví, nechtěli paragraf nedovoleného obchodování. Chtěli kapitalismus, v němž by mohli zúročit to, co se naučili během vekslácké éry.

Občanské fórum tehdy potřebovalo nutně peníze na papír a tiskárnu. Na vytištění plakátů a předvolebních letáků. Hromada peněz se v OF scházela ze zahraničí, z různých nadací. Ale stále to nestačilo. OF muselo být dobře organizované po celé republice, bylo potřeba nakoupit počítače, kopírky a tiskárny. Jen tak se dalo ve volbách vyhrát.

Vekslácké kruhy vycítily příležitost. Věděly, že když pomohou s kampaní, budou z toho mít užitek. Vytušil to i Shrbený, který v pomoci OF spatřoval i osobní zájmy. Nikdo z nich to sice nikdy neřekl a nepochlubil se tím, ale policejní složky jsou přesvědčeny, že Shrbený, Mrázek a bývalý guru českých veksláků Jan Urbánek přispěli k volebnímu úspěchu OF v červnových volbách 1990. Z peněz, které měli veksláci ulité v zahraničí v cizích měnách, nakoupili potřebnou techniku. Se Špalíčkem, kde to měli na starosti Květoň a Svoboda, vše dojednávala na oficiální úrovni firma Caster.

Ale o ní až později.

Týden na svobodě byl pro Jiřího Shrbeného hektický. Když vyřídil vše potřebné včetně finanční výpomoci OF, nechal se hospitali-

zovat na III. interní klinice Thomayerovy nemocnice u primáře Jindřicha Klímy. Ano, v té nemocnici, kde měl Mrázek tolik známých, že se z něj mávnutím kouzelného proutku stal invalidní důchodce. Shrbený si tam nechal do lékařské zprávy napsat, že trpí depresemi. Lékaři ihned nařídili, že je nutné pacienta hospitalizovat na interním oddělení, kde by se provedlo psychiatrické vyšetření.

„Ze zdravotních důvodů doporučuji přerušení trestu,“ napsala pak ve svém verdiktu vězeňská lékařka v Heřmanicích Zuzana Kubyniová.

O pár týdnů později Kubyniová navrhla, aby byl Shrbenému přerušen trest od června celkem na dva měsíce. „Vyžaduje si to jeho zdravotní stav,“

avedla. Městský soud v Ostravě pak skutečně 14. června 1990 Shrbenému vyhověl. Z týdenního opuštění se stala trvalá dovolená. Shrbený se do vězení už nevrátil.

V červnu vyhrálo Občanské fórum volby, byla schválena novela trestního zákona a 2. srpna 1990 rozhodl Městský soud v Ostravě, že se Shrbenému díky novele zákona zkracuje odnětí svobody ze šesti na dva roky. Trestný čin spekulace, za který byl před rokem 1989 odsouzen, prostě už neexistoval.

18

Major Vladimír Rudolf nelenil. Stále pracoval u hospodářské kriminálky a stále přemýšlel, jestli nemá oprášit starý projekt s týmem Profesionál. Na jeho stole se totiž čím dál častěji objevovaly svodky z policie, kde se míhala stará známá jména: Mrázek, Provod, Shrbený, Urbánek... „Ti lidé s tím snad nikdy neskončí. Podvody, úplatky, krádeže - stále stejný model, i když v novém prostředí a v novém zřízení,“ mumlal si pro sebe major Rudolf.

V červenci 1990 proto navrhl, aby ministr vnitra zřídil nový tým na staré veksláky. Aby Rudolf své nadřizené přesvědčil, že je nutné celou skupinu novodobých podnikatelů stále sledovat, musel nejdříve zpracovat obsáhlou analýzu bezpečnostních akcí z minulých let. Šlo o akce Merda, Skupina, Pavučina a Profesionál.

Noví šéfové resortu vnitra a policie neměli o aktivitách Mrázka a spol. ani tušení. Proto jim musel Rudolf vysvětlit vše od začátku:

„Na území Československa působí nejméně od roku 1980 dokonale organizovaná skupina pachatelů, která konspirativním způsobem obchoduje s pašovaným zbožím, zlatem, zbraněmi a drogami. Vždy, když jsme se snažili tyto lidi rozpracovat, naráželi jsme na jejich vlivné vazby do státní správy. Hlavní pachatelé trestných činů se rekrutovali z řad tajných spolupracovníků bývalé Státní bezpečnosti, kriminální služby VB a vojenské kontrarozvědky s velmi silnými styky na funkcionáře KSČ, městských výborů, prokuratury a soudů. Toto byl také jeden z hlavních důvodů, proč se nepodařilo rozpracovat tuto skupinu jako celek. Zjistili jsme, že členové této skupiny podnikatelů stále páchají hospodářskou trestnou činnost velkého rozsahu a že ohrožují bezpečnost země.“

Když se do Rudolfových slov začel první náměstek ministra vnitra podplukovník Ludvík Vaculka, nechal si ihned zpracovat další materiál. Chtěl vědět, co se za aktivitami těchto lidí skrývá, kdo je řídí a proč?

Major Rudolf měl tři možné verze.

Zaprvé:

Může jít o organizovanou skupinu osob, která za účelem vlastního ekonomického prospěchu organizuje trestnou činnost hospodářského charakteru a k jejímu zakrývání využívá tajné spolupráce s operativními útvary SNB. Obdobnou formu organizace údajně popsal ve svém dopise z vězení Miroslav Zaoral - vůdce jedné skupiny bývalých veksláků, který byl před rokem 1989 rozpracován bezpečnostním týmem Skupina. Dopis zaslal Zaoral bývalému generálnímu prokurátoru ČSSR JUDr. Feješovi. Tento dopis se však do současné chvíle nepodařilo zajistit. Podle důvěryhodných zdrojů obsahoval systém organizace tzv. zednářské lóže v ČSSR spolu se jmenovitou hierarchií jejích funkcionářů.

Zadruhé:

Jde o skupinu osob, kterou úkolovala bývalá složka StB a měla získávat kompromitující materiály na zájmové cizince s cílem zajistit do Československa dovoz embargovaného zboží. Její hospodářská trestná činnost sloužila ke krytí daného záměru. Postupně však někteří tajní spolupracovníci a jejich řídicí orgány SNB začali tuto síť zneužívat k vlastnímu obohacení.

Zatřetí:

Jedná se o organizovanou skupinu řízenou rozvědkou SSSR, která tímto způsobem udržuje styky se svými spolupracovníky ze západních zemí. V Československu k tomu využívá spolupráce s bývalou Státní bezpečností. Hospodářskou trestnou činností pak zabezpečuje krytí a financování své zpravodajské činnosti. Přes své spolupracovníky v SNB zajišťuje formou blokad jak ochranu této sítě, tak její kontrolu. Jako příklad lze uvést ovlivňování trestního stíhání bývalého nadporučíka Josefa Hroudy z kolínské kriminálky cestou bývalého pracovníka I. správy SNB Luďka Somola, pracovníka bývalého všeobecného oddělení ÚV KSČ Antonína Hejtíka a bývalého hlavního vojenského prokurátora generálmajora Kolára s cílem dosáhnout zastavení nebo odložení jeho trestní věci.

Náměstka Vaculku nejvíce vyděsila třetí možnost. „To by znamenalo, že tu KGB posiluje své postavení,“ řekl a zeptal se: „Co ti lidé dnes dělají?“ „Jsou stále aktivní. Zakládají akciové společnosti, do kterých se zapojují téměř všechny zájmové osoby. Jde třeba o firmy Pragent, Moragro nebo Pražská detektivní kancelář,“ řekl Rudolf.

Náměstek Vaculka nezaváhal ani vteřinu: „Co potřebujete k práci zvláštního bezpečnostního týmu?“

„Bylo by dobré vytvořit analytickou skupinu, operativní tým a vyšetřovací oddělení. Navrhuji přeradit do týmu jednoho z nejlepších analytiků z Úřadu pro ochranu ústavy a demokracie (tajná služba) Jiřího Smrže. Posílit tým i o pracovníka z Inspekce ministra vnitra. Potřebujeme zvláštní rozkaz, který by nám umožnil snadnější a rychlejší přístup k odposlechům a sledování. Stejně tak by bylo nutné, aby federální ministr vnitra Ján Langoš schválil výjimku pro náš tým při lustraci jednotlivých osob v registrech vnitra a tajné služby,“ vysypal ze sebe Rudolf sérii požadavků.

„K čemu ta výjimka?“ zeptal se Vaculka.

„Zájmové osoby mají důvěrné vztahy i s řadou současných příslušníků policie a tajných služeb. Kdyby se dozvěděly, že si z databází stahujeme nějaké informace o jejich kontaktech, byla by celá práce ohrožena. Výjimka ministra vnitra by nám umožnila, že by se

nikdo, vůbec nikdo nedozvěděl, proč se jednotlivé osoby lustrují. Je to nutné, věřte mi. Mám s tím zkušenosti,“ vysvětlil Rudolf.

„Jak se bude váš tým jmenovat?“ zeptal se Vaculka a major Rudolf hned odpověděl: „To vím přesně. Už jsem o tom přemýšlel. Tým Omega, jestli souhlasíte?“ Vaculka se usmál, nic neřekl, jen kývl.

19

Na Shrbeného se po jeho propuštění nalepila sledovačka. Monitorovala každý jeho krok a odposlouchávala jeho telefon.

Policie zjistila, že nejčastěji jezdí za Shrbeným jakási Bohumila Slámová z Prahy a František Kočnar z Kunovic na Vsetínsku. Tento muž byl zaměstnán ve firmě Caster. Velmi často za ním jezdili i cizinci. Sledka ve svých záznamech zdůrazňovala, že jde zejména o dodávku se státní poznávací značkou Velké Británie. S cizinci to měl Shrbený vůbec v malíčku. Jednou třeba přijel do firmy Aramco International ve Francouzské ulici v Praze 2, poklábosil s nějakými diplomaty jako jejich letitý kamarád a zase odešel. V této firmě podle všeho směňoval valuty. A bylo jedno, že firma sloužila výhradně pro diplomaty ke směně peněz.

Shrbený byl všude. Jednou se policistům přihlásil jakýsi Karel Cyprich, který byl odsouzen za podvody a seděl ve věznici ve Vinařicích. V policejní hantýrce řečeno „měl poznotek“. Shrbený se podle něj začal zase scházet s německými obchodníky Klausem Bürgerem a jeho ženou Věrou Bürgerovou. „Spolu s emigrantem Václavem Vančurou skupují v Československu na černém trhu zbraně a prodávají je v Německu. Stejně tak obchodují přes tuto tajnou síť s drogami,“ svědčil Cyprich sladké tajemství policii.

V listopadu 1990 byli v Německu zadrženi Věra Bürgerová a Václav Vančura při pokusu o prodej jedenácti samopalů vzor 61 Škorpion. Shrbený unikl vyšetřování jen o vlásek.

Ale hlavní podnikatelské aktivity Shrbeného se po jeho návratu z vězení soustředily kolem firmy Caster.

Nebyla to velevýznamná firma ani neměla obrovské základní jmění, jen uměla na tu dobu nevídané věci. Brala si úvěry u bank, soukromých firem i u státních subjektů a zvláštní metodou „seber a zmiz“ peníze jaksi nevracela nebo je sofistikovaně obracela v ruce a

dělala z jedné pohledávky druhou, z druhé třetí, pak čtvrtou a tak dále.

Tak třeba Agrobanka tehdy firmě Caster půjčila 40 milionů korun na dobu čtyř let a stačilo jí, že do zástavy dostane pár vozidel Volvo 740. Přestože šlo o luxusní auta, v nichž tehdy jezdili i pracovníci Pražského hradu, mohla se jejich cena pohybovat nanejvýš kolem půl milionu korun za kus. Jenže v dokumentech podstrčených bance se najednou cena jednoho volva vyšplhala přes jeden milion korun. Firma Caster vlastnila celkem 12 těchto vozů a v té době je ani neměla ještě splacené.

Tým Omega při rozplétání hospodářského zázraku jménem Caster zjistil, že stejné vozy, které slouží ke krytí úvěru u Agrobanky, jsou už jednou zastaveny u Československé spořitelny, kde si firma bere krátkodobé úvěry na běžnou činnost.

František Mrázek v té době už se Shrbeným plně spolupracuje. Dokonce přinesl do byznysu Casteru skvělý projekt. Mrázek dojednal s Odborovým svazem kovoprůmyslu půjčku ve výši 150 milionů korun. Vše bylo domluveno po mrázkovsku. Odborový svaz udělá u firmy Caster fiktivní objednávku na zboží v hodnotě 50 milionů korun s tím, že množství a druh zboží budou průběžně doplňovány. Jenže specifikace zboží nebude ve skutečnosti provedena, takže firma Caster po uplynutí smluvní doby vrátí dohodnutou částku 50 milionů korun. Takto získané peníze měly samozřejmě sloužit k dalším finančním machinacím. Jak prosté! Byla to totiž půjčka bez úroků. Není nutné zdůrazňovat, že na něco takového mohl přistoupit jen blázen nebo dobře uplacený úředník či odborový předák. Třikrát 50 milionů, úžasný kšeft.

Mrázek domlouval vytunelování odborů s jakýmsi Lád'ou Němcem. „Hele, na spolupráci Castera s odborama vypracujeme studii. Žádný strach. Všechno bude právně podložený. Na to nasadím Loudu a kluky z ministerstva financí. Pelán je jasnej. Na Mesiárikovi se pracuje,“ říkal Mrázek do odposlouchávaného telefonu.

Firma Caster sice měla v obchodním rejstříku zapsané v kolonce obchodní činnost všechno možné (obchod, prodej, reklama, směnárna, prodej aut a počítačů), ale ve skutečnosti tam mohla mít spíše tři slovíčka: figle, čáry, kouzla.

Firma byla založena v srpnu 1990 a základní kapitál tohoto „eseróčka“, které pak získávalo desetimilionové úvěry jak na běžícím pásu, dělal 300 tisíc korun plus deset tisíc marek. Majitelem byl úředně Pavel Kadlčák, československý emigrant žijící v Německu. Neoficiálně řídil firmu Shrbený. Sekundantem mu byl Mrázek.

Začátkem roku 1991 dokonce firma Caster zamýšlela, že by se stala bankou. A aby měla dostatek peněz pro krytí takového projektu, vyjednávala s odborovými svazy, s nimiž měla opravdu dobré vztahy, finanční injekci ve výši 500 milionů korun.

„Jirko, ty odbory by nám půjčily pět set mega. Já bych se toho nebál. Ty vole, ono jim tam leží na účtech skoro 1,5 miliardy a nevědí, co s tím. Na to si musíme sáhnout,“ říkal Mrázek Shrbenému.

Protože šlo o velkou částku, chtěli odboráři tentokrát reference na firmu Caster od Mnichovské banky v Německu, kde měla firma účet. Jenže na účtu byla tehdy částka jen kolem 10 milionů korun.

A tak přišly na řadu ony pověstné čáry máry. V den, kdy měl přijít dotaz od odborářů, nechala firma Caster - neznámo jak - převést na mnichovský účet částku 10 milionů marek. Když banka odborářům potvrdila, že Caster má na účtu v přepočtu skoro půl miliardy korun, čáry máry skončily a druhý den putovalo propůjčených 10 milionů marek zpátky.

Stejně postupoval Shrbený a spol., když zakládali filiálku firmy ve Švýcarsku. I tehdy přišlo na jeden den na účet firmy Caster 10 milionů marek, a když posloužily svému účelu, hned zase zmizely.

V červnu 1991 odjel majitel Casteru Pavel Kadlčák do USA. Podle týmu Omega, jak to zachytil z odposlechů, vyjednával Kadlčák za Atlantikem s jakýmsi blíže neurčeným konsorciem bank, fondů nebo firem půjčku ve výši 150 milionů dolarů. Tyto peníze by firma splácela deset let. Kadlčák jednal v Kalifornii i na Floridě. „Kadlčák je v Americe. Když to dobře dopadne, tak to konsorcium dá ty peníze Pavlovi na nějaký investiční fond. Bude to určitě přes 100 milionů dolarů,“ říkal Shrbený do telefonu Mrázkovi.

První částka měla dorazit na účet firmy 15. června 1991: jeden milion dolarů.

„Tyto peníze mají sloužit ke krytí pohledávek firmy Caster a podle posledních poznatků i jako investiční fond na nákup movitého

i nemovitého majetku pro další firmy v Československu. Celkově lze říct, že z vyhodnocení všech transakcí je zřejmé, že půjčky jsou poskytovány bez příslušných garancí. Jde o podvody - fiktivní krytí,“ napsal tým Omega do jedné ze svých zpráv.

Nakonec firma Caster prodala i dosud nesplacená auta Volvo. „Na ty volva mám zájemce, nějaký Rakušáky. Za jedno nabízejí půl milionu,“ říkal Mrázek Shrbenému a ten suše odvětil: „Není co řešit. Prodej je, Kadlčák je dá všechny.“

Firma Caster vykazovala koncem roku 1990 dvoumilionovou ztrátu a v roce 1991 dosáhl schodek firmy 18 milionů. Ale úvěry stále tekly a tekly...

20

Firma Caster sídlila v krásné velké budově v Praze na Ovocném trhu. A jako na zavalanou se blížila privatizace. Město se rozhodlo budovu prodat. Caster se dražby zúčastnil a dalo by se říct, že Caster přišel, viděl a zvítězil.

V privatizační komisi měl totiž své slovo jakýsi pan K. Muž, který pracoval ještě před rokem v Koordinačním centru Občanského fóra a který zajišťoval od Shrbeného a Casteru finanční dar na výpočetní techniku před volbami. Teď se známost Shrbenému hodila. Pan K. se musel činit. Budovu firma Caster dostala. A nebyl by to Caster, kdyby v tom nebyly nějaké čáry máry. Dvacet milionů korun potřebných na zaplacení budovy získala firma z úvěru od Komerční banky. Vzápětí další spřízněná firma, Real, dostala další úvěr ve výši 10 milionů korun od Československé spořitelny a peníze ihned převedla na účet firmy Caster.

František Mrázek zase rozjel vyjednávání o padesátimilionovém úvěru v jedné bance v Nymburce. Část peněz by „odevzdal“ do Casteru, část by si nechal na profinancování svých černých kšeftů s auty, potravinami, cigaretami a elektronikou.

Skupina kolem Shrbeného a Mrázka věděla, že nejlepší cesta, jak „uklidit“ získané peníze z úvěrů, budou investice do nemovitostí. A vybrali si pro to Prahu a Český Krumlov. Jako by už tehdy tušili, že to budou nejvzácnější realitní lokality.

V Českém Krumlově skupili sedmnáct budov, většinou v historickém centru města. Koupili objekt po bývalé Mototechně, hned naproti cukrárně, a také hotel Černá růže. Tady dělal provozního jejich parťák Tomáš Lacina, bývalý vrchní číšník z pražské restaurace Vysočina, RaJ, jenž byl v partě odsouzených veksláků za nelegální obchody už před rokem 1989. Naplněnost hotelu zajišťoval Kadlčák klientelou z USA. Prý úspěšně.

S hotelem Černá růže to však nebylo vůbec jednoduché. Byl to tak velký a nákladný objekt, jehož hodnota se pohybovala minimálně kolem 200 milionů korun, že na něj už bylo třeba mít společníka.

Shrbený byl sice s Kadlčákem ve firmě Caster, ale zároveň si založil s jistým Vladimírem Janečkem společnost DIONE. Janeček byl poměrně bohatý podnikatel. Shrbený takového potřeboval. Byl to sňatek z rozumu. Shrbený ho pak zasvětil do tajů svého byznysu a seznámil ho se všemi důležitými lidmi z někdejší vekslácké bandy. Na provozování hotelu Černá růže se tak podle jedné utajované smlouvy podílely obě firmy, s nimiž měl Shrbený něco společného: Caster a Dione.

Tým Omega zjistil, že od Janečka nateklo do společného byznysu se Shrbeným a spol. přes 40 milionů korun.

23. května 1991 se pak stala tragédie. Vladimír Janeček kolem páté hodiny ranní havaroval se svým vozem Volvo v Praze v ulici V Holešovičkách. Byl na místě mrtvý. Podle pozdější výpovědi jeho matky, které se Janeček se vším svěřoval, měl u sebe v den nehody dva šeky Komerční banky. Ty byly vystaveny firmou Caster měsíc před nehodou - 26. dubna 1991. Stejně tak měl mít u sebe dlužní úpis vystavený firmou Caster na 19 milionů korun. Tento úpis vystavila firma Caster Janečkovi den před nehodou - tedy 22. května 1991.

Dopravní policie, která případ řešila, podle týmu Omega předala všechny tyto důležité listiny zástupci firmy Caster, s vysokou pravděpodobností právě Jiřímu Shrbenému.

Janečkova matka Dagmar Sadílková nikdy neuvěřila tomu, že její syn zemřel náhodně. Tým Omega si do svých poznámek napsal: „Matka Vladimíra Janečka se několikrát pozastavila nad okolnostmi průběhu vyšetřování nehody. Podle ní nebyla provedena technická prohlídka havarovaného vozidla, nebyla provedena pitva zemřelého

ani nikdo nezjišťoval, jestli Janeček před nehodou pil alkohol. Za zajímavou označila skutečnost, že necelých 30 minut po nehodě, ke které došlo v 5 hodin ráno, se v její blízkosti pohybovali jak zástupci firmy Caster, tak Jiří Shrbený.“

21

V polovině roku 1991 se stal šéfem týmu Omega nadějný analytik nadporučík Jiří Smrž, který začínal v tajné službě. Nahradil majora Rudolfa. Oba však spolu stále komunikovali a Smrž se s ním často radil. Rudolf znal přece jen všechny aktéry „odmalička“.

„Komu smrt Janečka nejvíce prospěla?“ zeptal se při jedné schůzce Rudolf svého nástupce Smrže.

„Určitě Shrbenému. Zjistili jsme, že hned po dopravní nehodě provedl všechna nezbytná opatření k zabezpečení finančních prostředků firmy DIONE. I peníze, které na účtu této firmy měly podléhat dědickému řízení. Přestože Shrbený byl ve firmě společníkem, na část peněz měli nárok Janečkoví dědici. Z peněz, které byly na účtu firmy DIONE, byly hrazeny všechny pohledávky pronajatého hotelu Černá růže,“ vysvětlil Smrž.

„To je zajímavé. Ale nehoda to tak jako tak mohla být. Nemuselo jít o vraždu. Shrbený se pak po nečekané tragédii snažil jen zachránit svůj byznys. I když na úkor dědiců,“ dodal Rudolf nad hrnkem pěkně silného skoro studeného turka. Býval to jeho zvyk.

„To je pravda. Ale Shrbený pak udělal další tah. Aby se zbavil dědiců Janečka úplně, raději rychle založil novou firmu s podobným názvem. Za DIONE dodal jenom písmenko X a v obchodním rejstříku byla najednou čistá a žádnými závazky nezatížená společnost DI-ONEX,“ řekl Smrž a už se chtěl nadechnout k dalšímu vyprávění, jenže Rudolf byl rychlejší:

„Počkej, počkej. Jak by tím mohl vyšplouchnout dědice? Vždyť smlouva o provozování hotelu byla s firmou DIONE.“

„No právě. To bylo dokonale připravený. Shrbený začal okamžitě vyjednávat s Městským úřadem Českého Krumlova, aby podepsal novou smlouvu o pronájmu hotelu s nově založenou firmou DI-ONEX. V tom pomáhal Shrbenému ten jeho Bob,“ řekl Smrž.

„Jo Bohumil Nepožitek? Ročník 1949, zaměstnanec firmy Caster. Bývalý ředitel Vodních staveb,“ sypal to ze sebe Rudolf, jako by nosil v hlavě malý počítač.

„Dědicové ale nebyli jediní, s nimiž Shrbený zatočil. Od Černé růže nakonec odstavil i Kadlčákův Caster. Caster dlužil Městskému úřadu Český Krumlov šest milionů na nájemch. Úřad se zlobil, Shrbený s tím naschvál nic nedělal a spíš úředníky naváděl, ať tedy podle smlouvy nabídnou firmě Caster přednostní právo odkupu hotelu. Úřad požadoval za hotel 170 milionů a tolik volných peněz Caster zrovna neměl, a tak přišla na řadu lehká diplomacie Shrbeného. Dohodl se přímo se starostou Krumlova Vondroušem, že hotel převzme do pronájmu jeho DIONEX,“ vyprávěl Smrž.

Rudolf se usmál: „To mi neříkej, že starosta na to jen tak přistoupil, bez výběrového řízení? Nevěřím, že v tom nebyla korupce.“

„Odposlouchávali jsme taky toho provozáka Lacinu. Z odposlechů něco takového vyplývalo. Lacina se totiž do telefonu chlubil, že ta změna smlouvy přišla firmu na 800 tisíc korun. Ale za ruku jsme je chytit nestačili. Znáš to,“ řekl posmutněle Smrž.

„A jak je to mezi Shrbeným a Kadlčákem? Nevěřím, že by se úplně rozešli. To jsou běžci na dlouhé tratě. Ty spojují peníze,“ řekl Rudolf.

„Jasně. Prachy jsou mocný magnet. Stále je to přitahuje. I přes tiché spory spolu jedou v kšeftech. Teď jsme zachytili, jak Shrbený nabízí Kadlčákovi, jestli nechce koupit pět procent akcií banky Skala. Jen za 5,5 milionu korun. Shrbenému to dohodil nějaký Petr Huba. Takže se neboj. Ti se nerozešli,“ řekl Smrž.

Kafe už dopili. A tak se chtěl Rudolf rozloučit.

Smrž si ale to nejdůležitější nechal na konec. Profesionální deformace. Tak se chová skoro každé policajt nebo tajnej. „Ne, ještě chvilku. Mám tady jeden papír. Potřeboval bych, aby sis to přečetl a poradil, co s tím mám dělat,“ řekl Smrž a podal Rudolfovi úřední záznam z 20. června roku 1991. Popisoval, co se zachytilo v odposleších. Rudolf si ho bedlivě přečetl.

„Dne 17. dubna 1991 byl zpravodajsko-operativními prostředky zachycen rozhovor mezi Jiřím Shrbeným a Alešem Žákem, ve kterém Žák sděluje, že ti cizinci zatím nemohou potvrdit odběr těch 120

kusů nákladních vozidel vzhledem k tomu, že dosud nedošla odpověď z jihovýchodní Asie'. Nabídka na zabezpečení kšeftu ale stále platí.

Dne 4. června 1991 byl zachycen rozhovor mezi Alešem Žákem (hovoří slovensky) s JUDr. Janem Urbánkem, ve kterém Žák sděluje, že ohledně jejich kšeftu je všechno v pořádku. Podařilo se mu sehnat již subjekty, takže chybí jen jeden. Všechny otázky jsou směřovány na stuttgartské telefaxové číslo s cílem, aby tam v co nejkratší době naběhly peníze. Žák současně sděluje, že by bylo vhodné, aby Urbánek něco vymyslel ve vztahu k Poldi Kladno. Dále Žák sděluje, že 5. června 1991 odjíždí do Bratislavy, kde má ve čtvrtek schůzku s místopředsedou slovenské vlády Jánem Čarnogurským. K předsedovi vlády ČALFOVI nešel z toho důvodu, že je nějak nemocný a nechtěl se tam vnucovat, tak to zajistí na příští týden. Současně upozorňuje Urbánka na skutečnost, že TO s ČALFOU projednají až příští týden ve středu, kdy do republiky přicestuje ten jejich Arník, tak to vezmou z jedné vody načisto i s ním'.

Operativní cestou byl získán dosud blíže neproověřený poznatek, že prostřednictvím Žáka byla u firmy Caster, s. r. o., zajištěna finanční půjčka pro předsedu vlády ČSFR ČALFU ve výši 32 milionů korun. Uvedené prostředky mají sloužit k nákupu hotelu na Slovensku, který v rámci privatizace přejde do jeho osobního vlastnictví (!). Je zajištěno, aby na příslušné aukci v každém případě vystupovala jiná osoba.“

Rudolfa to zaskočilo: „Tak ti nevím, co mám říct. Za komunistů měli podchyceného místopředsedu vlády Obzinu. Teď už povýšili a snaží se uplatit i ministerského předsedu. Řekni to nadřízenému. A trvej na tom, aby o tom byla informována tajná služba. Ta je tu od toho, aby včas zabránila takovým věcem. Ty se starej o kriminální činnost. Zmapujte jejich aktivity a pak je pozavírejte. Když půjdeš po premiérovi, tak to můžeš zabalit a všechny vás nakonec rozprášeš. Politika je svinstvo. Jo, ale podívejte se taky na toho Urbánka. Já vím, že Mrázek je důležitěj, ale proveřte i Urbánka. Uvidíš, že ti to otevře oči, kam až všechny ty jejich vztahy sahají.“ Dobrá rada nad zlato.

Jak to dopadlo s údajným Čalfovým hotelem na Slovensku, ve spisech ani nikdy později bohužel už nebylo. Čalfa vedl federální vládu až do roku 1992. Pak se stal jedním z nejvlivnějších právníků v zemi. Jeho právní služby využívali významní lidé včetně prezidenta Václava Havla.

22

Jan Urbánek, který se vystěhoval v únoru 1987 do Kanady, se vrátil do Československa v druhé polovině roku 1990. V Kanadě tak byl necelé tři roky. A hned se začal stýkat s lidmi, které kdysi učil veksláckému umění.

Nadporučík Smrž si vytáhl Urbánkovu složku a četl ji snad půl dne. Kolem Urbánka se stále točily nějaké zpravodajské služby. Ale-spoň tak to na Smrže působilo z archivních materiálů.

Urbánek byl v letech 1968 až 1969 ve Velké Británii. Studoval tam vysokou školu stavebního směru. Na studia dostal královské stipendium 300 liber. V Londýně se stážista Urbánek stýkal s jakousi Austice Goodmanovou. Ta se o něj starala a seznámila ho se všemi důležitými lidmi. Manželem Goodmanové byl sir Victor Goodman, který tehdy pracoval jako generální sekretář britského parlamentu.

Urbánek si v Londýně nejvíce rozuměl s Australanem Thomasem Cabotem, s nímž se seznámil už v roce 1967 v Československu. Cabot se narodil v roce 1923 ve Vídni a byl to původně Rumun. A byl to právě on, kdo nabídl, že mu v Anglii sežene stáž. Cabot ho také po celou dobu v Londýně finančně podporoval. A nepřestal, ani když se Urbánek vrátil do Prahy. Cabot posílal peníze na Urbánkovo tuzexové konto i po roce 1969.

V Československu se pak Urbánek stýkal hlavně s diplomaty. Nejvřelejší vztahy měl s lidmi z britské, peruánské a německé ambasády. Ze svazku s příznačným názvem Student je zřejmé, že Urbánek měl tajné schůzky s Američanem, který měl v pase zvláštní jméno: Erik von Grudberg. Co však Státní bezpečnost ve svých spisech vůbec nerozebírala, byly četné Urbánkovy styky s důstojníky sovětských tajných služeb nebo s jejich diplomaty...

Na první pohled to může vypadat, že Urbánek spolupracoval se západními rozvědkami. Jsou kolem něho samí kladní hrdinové: Go-

odman, Cabot. Ale analytici, kteří pro policejní tým Omega později vypracovali hodnocení na Urbánka, dospěli k jednoznačnému závěru: Urbánek naopak mohl dělat pro zpravodajské služby SSSR. Těsně před studijním pobytem v Londýně totiž strávil nějaký čas v Sovětském svazu. „Tady mohl být zpravodajsky vyškolen. Následná cesta do Velké Británie pak vykazuje příznaky zpravodajské podstaty, eventuálně blízkého seznámení se s prostředím - navazování styků. V případě kontaktu s australským státním příslušníkem Thomasem Cabotem nelze vyloučit, že se jednalo o kontakt s tiskařem zpravodajské služby,“ píše se v dokumentu týmu Omega.

Urbánek byl neuvěřitelný mág. Stýkal se s vlivnými lidmi z politiky, diplomacie, ale zároveň s podsvětím.

Tým Omega rozdělil jeho stykovou databázi z období před rokem 1989 do čtyř základních skupin. Kromě diplomatů, agentů a veksláků (Shrbený, Mrázek) byli na seznamu jeho kontaktů zejména lidé z hospodářského, stranického a státního aparátu. Často jednal třeba s Čubou, bývalým šéfem proslulého socialistického zázraku - Agrokombinátu Slušovice, s náměstkem ředitele Státní banky československé Větrovcem nebo se synem bývalého ministra financí Dvořákem. Urbánek se stýkal i s náměstkem ministra vnitra Kubíkem, s vyšetřovatelem StB Surýnkem či s náměstkem ministra spravedlnosti Šustou. Ale na seznamu kamarádů měl i důležité lidi z KSČ: třeba dceru bývalého ministra obrany Čepičkovou, člena ÚV KSČ a pozdějšího předsedu Státní plánovací komise Svatopluka Potáče nebo předsedu ÚV SSM Varholíka.

„Uvedenou stykovou bázi budoval JUDr. Urbánek přibližně v letech 1970 až 1975, přičemž se postupem doby aktivně zapojil do organizování hospodářské trestné činnosti. A v dalších letech, 1976 až 1982, získal Urbánek značně vysoké postavení mezi osobami zabývajícími se trestnou činností. V tomto okruhu osob byl znám jako největší odborník v oblasti nelegálního obchodu se starožitnostmi, zlatem a drahými kovy,“ četl si nadporučík Smrž v archivech svých předchůdců z týmu Profesionál.

Nejvíce se Smrž pozastavil nad tím, jak mohl Urbánek dostat v roce 1987 zvláštní povolení od tehdejšího náčelníka SNB pro Prahu a Středočeský kraj generála Bohumila Cardy k vycestování do Kanady.

Carda totiž Urbánkovi pomohl vyřídit žádost, aby byl propuštěn ze státního svazku ČSSR. Urbánek tehdy chodil po úřadech a tvrdil, že byl v roce 1986 protiprávně zatčen a že je politicky pronásledován. „Pokud budeme vycházet z toho, že dělal pro zpravodajské služby, je možné, že si řečmi o pronásledování a zatýkání jen vybudoval legendu pro příslušné imigrační úřady. Já si dokonce myslím, že v Kanadě pak plnil další úkoly ve své zpravodajské práci,“ vysvětlil Smržovi jeden z jeho analytiků, který kauzu do detailů sledoval.

„V listopadu 1990 přece zatkli v Německu Bürgerovou a Vančuru kvůli pašování samopalů. To byli lidi od Shrbeného, ale kdysi s nimi jel v kšeftech i Urbánek. Jestli s nimi Urbánek vztahy z minulosti úplně nepřerušil, je možné, že v tom s nimi pojede taky. A možná nepůjde jen o samopaly. A takový člověk tady organizuje půjčku Čalfovi,“ říkal si Smrž.

23

Zanedlouho se kvůli Urbánkovi sešli s týmem Omega důstojníci tajné služby FIS (Federální informační služby). Zdeněk Gyúro z FIS řekl, že tým Omega pracuje na podobné problematice, takže by bylo dobré spojit síly a vyměnit si informace. Proto se stal dalším členem týmu Omega důstojník FIS Tomáš Knotek, který bude styčným důstojníkem mezi Omegou a FIS.

Koncem roku 1991 mohl Smrž vypracovat zprávu o Urbánkových aktivitách. Byla dost varovná. Podle operativních poznatků se snažil Urbánek prostřednictvím svých známých z podniku zahraničního obchodu Ferromet získat povolení k vývozu značného množství bilančně limitovaných ocelových válcovaných plechů z Východoslovenských železáren. Místo, kam chtěl Urbánek ocel vyvézt, nebylo zrovna ideální: Írán. Tedy země, která se snaží vyvíjet nukleární bombu a která se snaží vyzbrojit svou armádu nejmodernější technikou. Ocelové plechy měly být použity k výrobě plášťů granátů. Podle týmu Omega připravoval Urbánek vývoz přes jakousi rakouskou firmu, v níž má podíl. Pak by šla dodávka plechů rovnou do Íránu. Stejně tak mělo být v dodávce i větší množství trinitrotoluenu, TNT, a další zbraně. „Jestli mu to umožníme, může nás potkat obrovský skandál, který by dosáhl rozměrů kauzy semtex, který jsme vyváželi

do třetích zemí a který pak sloužil k teroristickým útokům,“ varoval Smrž své nadřízené.

Urbánkovy aktivity směřovaly i do embargovaného Iráku. Podle operativních informací FIS a týmu Omega chtěl vyvézt z Iráku šest milionů tun cementu, který do Iráku ještě před válkou v Perském zálivu dovezly Sýrie a Egypt. „Kdyby obchod proběhl, bylo by to porušení hospodářských sankcí OSN vůči Iráku,“ napsal Smrž.

Tajná služba FIS zase přišla s podezřením, že se lidé kolem Urbánka zajímají o prodej uranu U-238. Uran se prý nachází na černém trhu ve Švýcarsku a bývalí důstojníci KGB tam nabízejí celkem 29,5 kilogramu U-238. „Urbánek přislíbil aktivní pomoc při realizaci, včetně využití svých obchodních kontaktů ve východní i západní Evropě. Současně kvůli tomu kontaktoval i svého partnera v Kanadě,“ zjistila tajná služba FIS.

Urbánek si v Praze založil v letech 1991 až 1992 řadu firem nebo do nich vstoupil jako významný spoluvlastník: Climatiser Insulation, Ciur, Delta Climatizer, LET, Concord. V jedné firmě s názvem Trident Development se dokonce sešel s Antonínem Moravcem, který později založil Kreditní a průmyslovou banku - první vytunelovaný finanční ústav v zemi. Moravec postavil fungování svého finančního domu na půjčkách od státních bank. Takto získané peníze půjčoval dál svým vlastním firmám. Jeho firmy a následně ani banka pak peníze nevracely. Tímto jednoduchým figlem zmizela na kontech Moravcových firem přibližně miliarda korun. Moravec byl následně zatčen a obviněn z podvodu a poškozování věřitelů. Jenže když policie podrobně prošetřila transakce a půjčky, zjistila, že není schopna prokázat, kde které peníze skutečně skončily. Částečně za to mohly zlikvidované účty banky a společností. Mezi klienty Moravcovy banky byly samozřejmě i Urbánkovy firmy.

Urbánka i přes varování policejních složek přijal k obchodním jednáním tehdejší místopředseda Slovenské národní rady Ivan Čarnogurský, ale v Praze také třeba ministr hospodářství Vladimír Dlouhý. Urbánek měl vlivné přátele na Úřadu vlády, kteří mu to tehdy zařídili.

Obchody s Íránem, Irákem, ale i s uranem naštěstí Urbánkovi neklaply. Radioaktivní materiál později zadržely v Curychu u pře-

kupníků ze SSSR švýcarské a italské tajné služby. Mezi zadrženými byl i jakýsi Jan Novotný z Československa. Jeden z kontaktů Urbánka, ale také Jiřího Shrbeného.

24

Koncem června 1991 se sešel Shrbený se svým rakouským kontaktem Rudolfem Haidingerem. „Mám tu nějaké Italy. Mají obrovské peníze a chtějí je investovat a část i pročistit. Nechcete je přihrát? Byl by to zajímavý kšeft?“ zeptal se Haidinger. Shrbený nezaváhal ani vteřinu.

S Italy se sešel. Byl u toho i Mrázek. Tým Omega je bohužel nestačil odsledovat a odposlechnout. Chovali se navýsost konspirativně. Navíc podrobnosti odjeli dojednat 13. července 1991 přímo do Itálie. Oficiálně tam byli na dovolené.

Aktivity Mrázka a Shrbeného se však najednou po schůzce s Italy soustředily kolem investic do nemovitostí. Shrbený se sešel s Evou Samuhelovou, s níž začal řešit pronájem záměčku v obci Kokořín. Ten byl právě po rekonstrukci, nacházel se v centru obce a jen pouhý kilometr od místního hradu. Shrbený a Mrázek vypočítali, že by si záměček pronajali za 300 tisíc korun ročně. Italům by ho pak pronajali za dva miliony korun.

Z Mrázka se stal záhy realitní makléř. Objížděl záměčky, luxusní rezidence a domky a sondoval, za kolik by je šlo pronajmout. Dohodl se s Bobem Nepožitkem a připravili projekt prodeje záměčku v Uhříněvsi u Prahy. Skutečná investice do záměčku by byla kolem 20 milionů korun. Italům by se pak přidalo k ceně dalších pět až deset milionů.

Mrázek měl zajistit všechny potřebné informace k chystaným aukcím dvou pražských hotelů, Ostaše na Žižkově a Juventusu v Praze 2. Policie odposlechy zachytila jednání Mrázka s jistým Konrádem. Ten Mrázkovi sděloval důvěrné informace k privatizacím hotelů Jalta, Družba a Hybernia.

Shrbený pak z Mrázka udělal od října 1991 společníka ve své nové firmě DIONEX. „Naše firma DIONEX má enormní zájem o objekty Jalta, Družba a Hybernia. Naši italští partneři chtějí investovat v Československu nemalé prostředky. Cena proto nerozhoduje,“

napsali Shrbený a Mrázek do nabídky. Fax, jímž nabídka procházela, byl odposloucháván.

Stejně tak vyjednal Mrázek vstup Italů do luxusního hotelu Esplanade kousek od Václavského náměstí v Praze. Mimochodem, to byl Mrázkův nejoblíbenější hotel. Tady strávil později snad nejvíce obchodních schůzek. Esplanade byl jeho druhá kancelář.

Když se hotely dražily, nejednalo se v rukavičkách. Při aukci hotelu Palcát v Táboře si nechal Mrázek zjistit za úplatek veškeré informace o přihlášených zájemcích a vymyslel způsob, jak je dostat ze hry ven. Mrázek nechtěl hotel Palcát pro sebe, ale pro cizince.

Ti mu nabídli, že když se mu podaří vyhrát a navíc stlačit cenu hotelu hluboko pod vyvolávací cenu, dostane jako odměnu 15 procent z vyvolávací ceny. Vyvolávací cena hotelu byla 43 milionů korun. Pro Mrázka a Shrbeného tak byla připravena odměna 6,5 milionu korun. Po zmanipulované dražbě spadla cena hotelu na polovinu. Zájemce tak luxusní hotel dostal za 21,5 milionu korun. Znalci pak vypočítali, že základní jmění hotelu se pohybuje minimálně kolem 70 milionů korun. Slušný kšeft.

Podobně probíhaly i dražby hotelů Ostaš a Juventus.

V Českém Krumlově pak Mrázek tentokráte už pro sebe a své nejbližší získal v dražbě Pivovar Eggenberg. Byla to asi jedna z největších senzací malých privatizací. Českokrumlovský pivovar založil v roce 1560 Vilém z Rožmberka. Měl tedy i svou historickou cenu. Jeho dražba se konala v sobotu 7. září 1991. Do boje o pivovar se dalo jedenáct zájemců. Vyvolávací cenu stanovili dražitelé na pouhých 23,4 milionu korun, a tak šla cena hned ze začátku prudce nahoru. Ve chvíli, kdy se vyšplhala na 71,6 milionu, se dražba zdramatizovala. Jeden z dražitelů protestoval proti muži v černém, který mu podle jeho slov nabídl pět milionů korun, když odstoupí z dražebního klání. Obviněný úplatkář musel pod dohledem městské policie aukční síň opustit.

V dusné atmosféře dražby, jejíž tempo určoval třiatřicetiletý invalidní důchodce František Mrázek, skončila cena na 75 milionech. Vítěz? František Mrázek. Hodnota pivovaru se přitom pohybovala kolem 700 milionů korun.

Mrázek se pak chlubil tím, že byl ochoten vést aukční boj o pivovar až do výše 120 milionů korun. „Mám tichého partnera z USA, který sice pivovar ještě neviděl, ale je připraven v českokrumlovském pivovaru zahájit výrobu piva plněného do plechovek, vyvážet ho do zahraničí a využít část pivovaru pro turistický ruch,“ prohlašoval hned po dražbě.

Mrázek koupí pivovaru zcela evidentně zlegalizoval část svých příjmů, jichž dosáhl v dobách své vekslácké slávy a po roce 1989 ve stínové ekonomice novodobého režimu.

Jeho společníkem se v pivovaru stal rakouský občan izraelského původu Barac Alon. S ním později přivedl na pokraj krachu jeden z největších peněžních ústavů v zemi - Komerční banku.

25

Mrázkovy aktivity byly pestré. Nikdy nedělal jen jednu věc, nikdy neskončil jen u jednoho byznysu. Byl snad u všeho, co už na dálku smrdělo průšvihem, zato lehce vydělanými miliony.

Jestli si někdo začátkem devadesátých let koupil od Mrázka auto, měl by poděkovat pánu bohu, že mu ho dosud nikdo neodtáhl a úředně nezabavil. V letech 1990 až 1992 se do Československa dovezly desítky aut, která ukradla v Německu organizovaná skupina lidí v čele s Petrem Osmikem. Tento někdejší československý emigrant, jehož znali partneři jako Schulhofa, měl v Norimberku velký sklad, kde kradená auta schovával. Tady je pak vybavil novými značkami, samozřejmě kradenými, stejně tak je opatřil technickými průkazy a kupními nebo darovacími smlouvami - samozřejmě falešnými. Když se u Osmika nashromáždil dostatek vozů, odjel do Prahy jeho pobočník Viliam Levodský, také bývalý Čechoslovák, vystupující pod jménem Hans Otto nebo Otto Gere, a domluvil jejich odkup. Většinou se s Mrázkem domluvili. Když ne, doporučil jim Mrázek, na koho se mají obrátit. Na hraničním přechodu Rozvadov už měli uplaceného celníka. Říkali mu Pól, ale mohla to být jen přezdívka. Drobné úpravy vozidel měl na starosti klempíř z Červených Peček na Kolínsku nebo jiný kolega ze Sázavy na Kutnohorsku. Podle falešných dokladů upravili na karoserii číslo. Když to bylo potřeba, vozy nechával Mrázek přestříkat v Kostelci nad Černými lesy. Vozy pak

přihlašoval u svého spřáteleného celníka v Kolíně, jistého Tichého, a na dopravním inspektorátu měl k tomuto účelu hned několik uplacených policistů. Byl to dokonale fungující podnik.

S Mrázkem jel v černém obchodu bývalý číšník Petr Šebesta. S Mrázkem se znal od mládí. Vyrůstali spolu v Českém Brodě a chodili do stejné základní školy.

V roce 1992 však díky týmu Omega spadla klec. Nadporučík Smrž poskytl informace o autobyznysu kriminální policii v Kolíně, která při akci s názvem Auta pozatýkala několik lidí. Šebesta se ocitl ve vazbě, ale na Mrázka nic nepráskl, vzal všechno na sebe. Mrázek se tak zase šikovně vyhnul trestu. Šebestovi slíbil, že se o něj postará a z problému ho vyseká.

To se také stalo.

Osmik zásoboval Mrázka i spotřební elektronikou, textilem a kosmetikou. Jako za starých časů. Přesně s těmito komoditami Mrázek začínal. Ale tentokrát nechal tento maloobchod řídit svého bývalého řídícího důstojníka z policie Josefa Hroudu. Ten v roce 1991 založil akciovou společnost Pula a německé zboží od Osmika a od další emigrantky, Jindry Beznoskové, prodával na českém trhu.

Nebyl by to však Mrázek, aby zůstalo jen u toho. Kamil Krüger zvaný Půllitr zařídil firmě Pula povolení k prodeji zbraní. Josef Hrouda si zase obstaral povolení k prodeji střeliva a loveckých brokových zbraní. Svou prodejnu měl v Libodřicích u Kolína. Tým Omega zjistil, že lidé kolem Mrázka a Hroudy jeli v černých obchodech se samopaly vzor 61 Škorpion a se samopaly vzor 58. Zbraně pak prodávali Krügerovi do Německa. Na německém trhu měl tehdy jeden samopal cenu 2 až 3 tisíce marek.

Odkud prodávané samopaly pocházely, policie nikdy nezjistila. Možná z vykradeného skladu zbraní Lidových milicí v severních Čechách nebo z opravárenského podniku na Moravě, kde někdo po roce 1990 využil chaosu a rozkradl část zásob.

Na co se tým Omega mohl jasně zaměřit, byl podnik Traiding Zlín. Shrbený si jednou v odposlouchávaném telefonu domlouval, že by od této firmy koupil čtyři tisíce samopalů vzor 58 V se sklopnou opěrkou. Nabídku mu v telefonu učinil Jan Kobilka. „Jde o vesměs odzkoušené nové nebo zánovní zbraně. Cena by se pohybovala tak

kolem 70 dolarů za kus. Zním jednu velmi důležitou osobu ve vládě. Ta pomůže zařídít potřebné povolení k vývozu. Když to klapne, můžeme dodat až sto tisíc kusů samopalů," řekl Shrbenému Kobilka.

Shrbený šel ihned nabídku projednat s Mrázekem.

Policie okamžitě sestavila zvláštní tým, který měl podezřelým obchodům se samopaly zabránit. Akce dostala název Ital a byla zčásti velmi úspěšná. Jen Mrázekovi a Shrbenému opět přálo štěstí - vyšetřování je minulo.

Se svým někdejší řídícím důstojníkem Hroudou se však Mrázek pohyboval i na tenkém ledě drogového byznysu. Tedy patrně. Policie je nikdy za ruce nechytla, ale od informátorů z prostředí dostala zaručené zprávy, že s drogami kšeftují.

Hrouda dovážel z německého Hamburku skopová a vepřová střeva. Protože šlo o zvláštní zboží, bylo také zvláštně balené. Hroudovi chodila střeva v hliníkových sudech. A informátoři policii sdělili, že na dno sudů do speciálně oddělené části se vkládaly drogy. Ty se z Německa v sudech se střevy přivážely a ve skladu v Hradešíně se přerozdělily, chemicky upravily a vyčistily. Drogy měli pro Mrázkovu skupinu zajistit v Německu Kamil Krüger a také jistý Miroslav Bučkovský. Se sudy jezdili z Německa na vozech značky Ifa vždy jen dva prověřeni a spolehliví řidiči Rejholec a Nevečeřel z Kolína.

Kdyby se policie z úplně jiných zdrojů nedozvěděla další část příběhu s drogami, snad by střívkové anabázi ani nevěřila. Podle tajných informátorů organizoval Mrázek výrobu drog v podniku Lučební závody Kolín. S jistou Veselou tu byl domluven, že se při páteční noční a během sobotní dopolední směny budou tři najatí a dobře zaplacení pracovníci věnovat výrobě chemikálií vhodných k výrobě drog. Pro chemikálie jezdili opět dva prověřeni řidiči Rejholec nebo Nevečeřel v autě značky Ifa. Hladký převoz přes hranice zajišťoval Mrázekovi uplacený celník Pól. Podle policie se v Kolíně vlastně ilegálně vyráběl pervitin ve dvou skupenstvích: v tekutém a v pevném. Mrázekovi lidé do telefonů občas mluvili o nahnědlém prášku nebo o skleničkách či ampulích.

Drogy pak putovaly nejen do Německa, ale i do Rakouska přes Detleva Krause, jenž byl dalším známým Shrbeného. „Zadokumentovali jsme konkrétní kontakt s Detlevem Krausem, který požadoval

zvýšení dodávek s tím, že „se příště nesmí jednat o takovou sračku jako posledně“. Také požadoval vzorek, aby mohl provést chemickou zkoušku. Jednu dávku by prý podle svých slov prodával za 20 marek,“ uvedl ve zvláštní zprávě šéf týmu Omega Smrž a dodal: „Shrbený pak po Mrázkovi požadoval zvýšení množství dodaného preparátu na tři tisíce až pět tisíc dávek za měsíc. Mrázek to přislíbil s tím, že zajistí i potřebnou chemickou zkoušku.“

Miroslav Bučkovský byl zanedlouho zadržen v Holandsku za prodej drog. A do Lučebních závodů Kolín přestalo za pár týdnů jezdit nákladní auto značky Ifa.

26

Boom malé privatizace, během které se v Československu rozprodávaly malé podniky (restaurace, stánky, prodejny či hotely), koncem roku 1991 pomalu upadal. Pozornost Mrázkovy skupiny se tak soustředila na velkou privatizaci. Přesněji řečeno na kuponové knížky, které se stát rozhodl rozdat všem lidem, aby se zapojili do privatizace velkých podniků, továren a firem. V říjnu 1991 se na 650 místech v celé zemi rozjela registrace rozdaných knížek. Každý člověk dostal skoro zdarma tisíc bodů a ty mohl použít k nákupu akcií, které byly na veřejném trhu. Kdo měl peníze, mohl si od známých či příbuzných knížky koupit a investovat ve větším. Kdo měl mega-peníze, mohl si založit fond, který by knížky od obyčejných lidí skupoval ve velkém. A díky nim pak mohl nakupovat akcie podniků a třeba je při troše štěstí ovládnout.

„Rozběh kuponové privatizace je fenomenální. Existuje snad nějaký druh zboží, kterého by se u nás během desíti dnů prodalo 300 tisíc kusů, tak jak to bylo v případě kuponových knížek?“ prohlásil hrdě v říjnu 1991 Dušan Tříška, duchovní otec této metody a pravá ruka tehdejšího ministra Václava Klause na federálním ministerstvu financí.

Na pátek 1. listopadu 1991 si vláda naplánovala, že zveřejní seznam státních podniků a akciových společností, které půjdou do první vlny kuponové privatizace. A na úterý 29. října 1991 si Mrázek a Shrbený naplánovali tajné jednání se svými partnery i konkurenty z branže, že se domluví, jak kuponovou privatizaci využijí. Sešli se v

Motorestu Kersko na Nymbursku. Mrázek Motorest dobře znal. Za komunistů si tam občas jezdil vyrazit z kopýtka nebo přerozdělit zisky z vekslu. Motorest je od jeho rodného Brodu patnáct minut jízdy autem.

Ten den večer se tam podle policie sešli Mrázek, Shrbený, Miroslav Provod, bratři Králové a jejich další „pokrevní bratři“ z Ostravy, Brna, Plzně a Českých Budějovic. Policejní očka napočítala celkem 17 lidí. Kromě toho, že si zde někdejší veksláci vysvětlovali, co si každá skupina může dovolit, kam sahá jejich moc a kde začíná vliv jejich konkurenční party, začali se bavit i o privatizaci.

Policie nemohla nasadit v Motorestu prostorový odposlech, tak se musela spolehnout jen na agenty, kteří tam jakoby nezúčastněně seděli, ale přitom hltali každé jejich slovíčko. Pro policisty to byl zvláštní pohled. V místnosti sedělo 17 chlápů, z nichž někteří ještě nedávno seděli ve vězení nebo chodili k tuzexům prodávat bony. A teď se tito muži bavili o přerozdělování moci v zemi, o penězích, za které by si mohli koupit i ty tuzexy. To jsou paradoxy života.

Z útržků, které policisté zaslechli, se dalo vyčíst, že skupinu nejvíce vzrušila debata o inzerátech v novinách, ve kterých jsou nabídky na prodej registrované kuponové knížky.

„Bude to vypadat tak, že s celou knížkou dostaneš od člověka, kterýho ulovíš, i plnou moc a budeš moct ty body používat podle vlastního úsudku. Budeš si moct koupit akcie, jaké budeš chtít. Lidi jsou blbí. Skočej na to, že jim za knížku slíbíš - já nevím - dva tisíce, pět tisíc, nebo nanejvýš deset tisíc, a oni ti utrhnou ruce. Vůbec přitom nedomýšlej, že se dají díky tý kuponovce ovládnout podniky a pak je s tučným ziskem prodat,“ říkal na sněmu Mrázek.

Partáci se domluvili lehce. Dohodli se, že postupně založí ve svých regionech firmy, které budou od lidí knížky vykupovat. Cenu jedné si ještě v Kersku stanovili na dva až pět tisíc korun.

„Byl vysloven předpoklad, že tímto způsobem by mohlo dojít v průběhu dvou až tří let k vyprání obrovského množství nelegálně získaných peněz,“ napsal do své zprávy o kerské schůzce policejní tým Omega.

Mozkem těchto operací byl podle detektivů Jiří Shrbený. Sněm mu dal volnou ruku, aby vybral vhodné adepty, kteří by navenek firmy zastupovali jako údajní majitelé.

„Základní finanční kapitál každé takové firmy bych viděl tak kolem 100 tisíc korun. Každá firma by měla mít tak pět tichých společníků. Každý do toho musí vložit jeden milion korun. V červenci nebo v srpnu příštího roku vyhodnotíme hospodaření těchto firem, a pokud to půjde podle plánu, bude činnost takové firmy posílena. Když ne, půjde do kytek a o finanční ztráty se podělí každý tichý společník stejným dílem,“ řekl v Kersku Shrbený.

Tým Omega pak o pár měsíců později doplnil zprávu o kerské schůzce drobným upřesněním: „K uvedené problematice je nezbytné uvést, že s největší pravděpodobností došlo později ke změně stanoveného systému činnosti a k přeorientování na jednotlivé privatizační fondy. O tom svědčí jejich intenzivní styky na privatizační fondy HC&C (harvardské fondy) a První investiční a. s.“

Na vyšetřování harvardských fondů Viktora Koženého byl později založen zvláštní spis Hadr. V té době ani nikdy později se o roli Mrázka, Shrbeného a dalších bývalých veksláků při aférách s privatizačními fondy nemluvilo. Velká většina fondů byla v polovině devadesátých let vytunelována.

27

I přes dílčí úspěchy týmu Omega narušit a zmapovat nelegální obchody Mrázkovy skupiny se vedení policie v únoru 1992 rozhodlo, že speciální skupinu rozpustí.

Některé rozpracované kauzy předal tým Omega zvláštním složkám policie. Třeba kšefty se zbraněmi dostala na starost tajná služba FBIS (Federální bezpečnostní informační služba), poznatky k drogovým operacím obdržela protidrogová centrála a informace o bankovních podvodech a machinacích při privatizaci začala rozpracovávat Služba na ochranu ekonomických zájmů (SOEZ). Do ní také přešel téměř celý tým Omega, včetně kapitána Jiřího Smrže. Ten byl za kvalitní práci v týmu povýšen.

František Mrázek měl samozřejmě své informátory i u policie a o rozpuštění týmu Omega se později dozvěděl. Udělalo mu to radost. Zase se mohl cítit o něco bezpečněji.

Jediné, co ho v té době ohrožovalo, byla média a jakýsi Václav Dvořák. V kolínském týdeníku Kupředu upozornil na mafii kolem Františka Mrázka poprvé místní novinář Petr Soukup. Sice trochu zprostředka, ale i tak to bylo záslužné.

Soukup totiž začal rozplétat vazby bývalých kolínských bossů policie Josefa Hroudý a Vladimíra Špuláka na podsvětí. Soukup dostával kvalitní informace o jejich minulosti z dobře informovaných zdrojů. Znalcům bylo jasné, že se proti Hroudovi a spol. rozhodli mluvit někteří jejich kolegové, kteří protestovali proti jejich případnému návratu k policii.

Na novináře se pak začal obracet se zajímavými tipy i jakýsi Václav Dvořák z Kostelce nad Černými lesy. Byl to podnikatel, expert na televize a antény. Ale s Mrázkem a Hroudou měl nevyřízené účty z minulosti.

Když se snažil ještě před rokem 1989 rozplétat klubko prazvláštních vztahů Mrázka na Kolínsku speciální tým Profesionál, dostal tip na jednoho špičkového informátora. Ten člověk se jmenoval právě Václav Dvořák.

„K Mrázkovi by mohl informace podat Václav Dvořák z Kostelce nad Černými lesy. Náš pramen doporučil jeho vytěžení, ale do jaké míry budou jeho informace objektivní, není jasné,“ napsal si 15. března 1989 do svého poznámkového bloku major Petera z týmu Profesionál.

Dvořák jim pak tehdy popsal, jak Mrázek kooperoval s policisty, jak je uplácel a jak s jejich pomocí vydíral podnikatele. Vše směřovalo hlavně na Hroudou.

„Ale popravdě, už jsem policii jednou vše řekl. Bylo to v roce 1988,“ řekl na jaře 1989 detektivům Dvořák.

„A komu jste to tehdy vyprávěl?“ zeptal se major Petera.

„Vyšetřovateli středočeské kriminálky. Jmenoval se myslím Boris Štefl,“ odpověděl Dvořák.

Petera si prošel staré spisy Borise Štefla a jednu malou složku k případu Dvořák tam skutečně našel. Vyplynulo z ní, že Štefl vyslechl

pár svědků, předal je Inspekci ministra vnitra, ale jinak případ odložil. „Podezření na Mrázka je slabé a neprůkazné a nejde v dané věci zahájit trestní stíhání. Mrázek je tajný agent policisty Hroudy,“ napsal v roce 1988 Štefl.

Petera se tomu dost divil. Vše, co si od Dvořáka vyslechl, se stalo důležitým podkladem pro práci týmu Profesionál.

Týž Václav Dvořák se o tři roky později spojil nejen s kolínským novinářem Soukupem, ale také s publicistou Pavlem Blažkem. V březnu 1992 zavolal Dvořák Blažkovi, pozval ho k sobě domů a nabídl mu zajímavé informace o Mrázkovi. „Je to gauner. Už za bývalého režimu měl uplacené policajty. Je velmi nebezpečný“ svěřoval se tehdy Dvořák Blažkovi.

Dvořák byl majitelem firmy AVIKO, která se zabývala reklamou a televizní a rozhlasovou tvorbou. Ale Mrázek mu stále ležel v žaludku. „Mrázek má u mě vroubek. Udělal na mě čtyřicetitisícový podraz,“ přiznal tehdy svou motivaci Dvořák. S novinářem Blažkem se chvíli bavil i před domem. To se mu možná stalo osudným.

Mrázek věděl, že Dvořák je na něj našťavaný a že na něj ví stále hodně věcí. A tušil, jak Dvořák obchází jednoho novináře za druhým. Jediné, co Mrázkovi na jaře 1992, když se rozjížděly obrovské kšefty s kuponovou privatizací, mohlo vadit, byla medializace.

Mrázek se potřeboval dostat k velkým úvěrům u bank a nepotřeboval, aby na něj bylo příliš vidět, aby na něj rozsvítil pomyslný reflektor nějaký bývalý televizní opravář Dvořák.

Stalo se to v úterý 28. dubna 1992 v deset večer v Kostelci nad Černými lesy.

Dvořákovu manželku vyrušil při koupání domovní zvonek. Vyhledla proto z okna v prvním patře. Dole stál muž v golfové čepici a řekl jí: „Musím mluvit s Vaškem.“

„Manžel už leží. Nepočká to na zítra?“ zeptala se Dvořáková.

„Myslím, že ne. Je to opravdu neodkladné a důležité,“ řekl záhadný muž.

Paní Dvořáková zavolala na manžela: „Vašku, máš tu návštěvu. Někdo s tebou chce mluvit, prej to je důležité.“ Když viděla, že se manžel chystá jít ke dveřím, odešla zpátky do koupelny.

Ani ne za minutu uslyšela výstřel z pistole. Když seběhla dolů, viděla manžela ležet v tratolišti krve, s prostřelenou hlavou. Vrah ho zasáhl mezi oči. Dvořák byl na místě mrtvý.

Policie vydala druhý den ve svodce pro média krátkou zprávu: „Dosud neznámý pachatel zavraždil 28. dubna v Kostelci nad Černými lesy devětačtyřicetiletého muže. Kolem 22. hodiny zazvonil u dveří domu, a když mu majitel otevřel, vystřelil na něho z bezprostřední blízkosti z pistole. Motiv činu není znám a je předmětem vyšetřování speciálního týmu kriminalistů.“

Policie určila, že vrah střelil z pistole značky FN 22 Browning ráže 7,65 mm, která si vysloužila přezdívku Fena. Pistole se už dlouho nevyráběla. Byla to spíše trofejní záležitost z druhé světové války, kdy byla služební zbraní příslušníků gestapa. Po vrahovi se slehla zem. A to možná doslova.

Až teprve po deseti letech se dostala policie na jasnější stopu. Začali totiž mluvit někteří lidé z podsvětí. A ti řekli, že Dvořáka zastřelil jistý Bohuslav Hájek (narozen 1971). Objednavatelem vraždy byl podle nich Mrázek.

V březnu 2002 proto odjeli detektivové do vazební věznice Jiřice. Byl tu zavřený jeden z významných členů pražského podsvětí Robert Hrabý. Potřebovali vědět, kde je Hájek a co o tomto muži vlastně ví. „Hájek? To je bezpáteční člověk, který je pod vlivem drog a za peníze ochoten udělat cokoli. Hájek byl v úzkém kontaktu s Mrázkem. To ví každý. Snad pro něj v minulosti i něco udělal,“ řekl 19. března 2002 detektivům Hrabý.

„Kde je teď?“ zeptali se ho policisté.

„Slyšel jsem, že je nezvěstný. Co vím, tak se říká, že může bejt už i pod drnem,“ řekl Hrabý.

O měsíc později získala protikorupční policie svědectví jednoho informátora z Mrázkova okolí. Detektiv Pavel Zedník napsal 23. dubna 2002 do úředního záznamu toto: „Informátor mi sdělil, že Mrázek má určitou vazbu na vraždu podnikatele Dvořáka. Mrázek se tehdy dlouhou dobu skrýval a nebyl k zastižení. Dvořák se měl stát pro Mrázka nepohodlným. Mrázek byl podle informátora objednavatel vraždy.“

Důkazy ale nebyly žádné. A hlavně: Hájek byl nezvěstný. Kdo by tedy proti Mrázkovi mohl mluvit?

Krátce po Dvořákově vraždě v květnu 1992 začali různí anonymové telefonicky vyhrožovat i novináři Blažkovi, který se s Dvořákem viděl jen pár týdnů před jeho smrtí. V telefonu se ozývalo: „Jestli cekneš nebo něco napíšeš, zabijeme tě. A tvoji dceru uneseme a rozčtvrtíme na kousky. Zaživa. Rozumíš?“

Část třetí/Miliardář

28

Boris Štefl měl ty nejlepší předpoklady, aby se dostal po roce 1989 do nějaké významné policejní funkce. Ještě za komunistické éry, v květnu 1989, demonstrativně odešel ze služby, protože nesouhlasil s metodami některých příslušníků VB. A to se po listopadu 1989 cenilo.

Už 1. února 1990 se stal Boris Štefl prvním porevolučním kontrolorem všech policistů v zemi. Nejdříve ve funkci hlavního inspektora Veřejné bezpečnosti. Později jako ředitel Inspekce ministra vnitra Jana Rumla.

Takového člověka na takové funkci Mrázek potřeboval. Štefl byl totiž jejich člověk.

Mrázek byl génius, pokud jde o spolupráci s policisty. Vysával z nich potřebné informace ze státní správy, k nimž by se normálně nedostal, likvidoval přes ně nepohodlnou konkurenci nebo díky nim ovlivňoval kauzy, které by se ho mohly jakkoli dotýkat. A když toto všechno fungovalo, musel umět svým lidem zajistit bezpečnost. Musel zařídit, aby je Inspekce ministra vnitra nevyšetřovala, a pokud ano, tak jen naoko, aby se neřeklo. Kdo by chtěl Mrázka vyučovat personální politice, byl by bláhový.

V letech 1990 až 1992 se ani jednou nestalo, že by Mrázka policie natvrdo vyšetřovala. Tým Omega sice skvěle monitoroval dění kolem jeho skupiny a znesnadňoval Mrázkovi život, jak se dalo, ale na Mrázka byli i specialisté z Omegy kratcí. Mrázek měl v zádech půlku policistů, ale druhou půlku uměl strhnout na svou stranu. Včetně Štefla.

V říjnu 1992 na koňských dostizích v Pardubicích totálně selhala pořádková policie, která nezvládla pár demonstrantů a seřezala je tak, jako by se doba vrátila před listopad 1989. Ministr Jan Ruml se dostal pod obrovský politický a mediální tlak, a tak musel obětovat šéfa své inspekce Štefla. Prý proto, že při vyšetřování událostí z Velké pardubické nepostupoval razantně a transparentně a zločíné policisty spíše chránil než trestal.

S tím Mrázek nepočítal. A tak vymyslel spolu se svým parťákem Miroslavem Provodem neuvěřitelný plán, jak si policii podmanit. Založil Nadaci Interpo.

Jen co Boris Štefl skončil na vnitru, odešel do Provodovy realitní kanceláře Pentagos. Šteflovi ještě nestačil uschnout ani inkoust na žádosti o odchod do civilu a už se 26. listopadu 1992 stává jednatelem firmy. Se Šteflem odešel z Inspekce ministra vnitřní další vysoce postavený důstojník - Milan Jungr. I on se stává ve stejný den okamžitě spolumajitelem Pentagosu.

Štefl i Jungr pak také zasedli do správní rady nově zřízené Nadace Interpo. A takoví to byli policisté.

Mrázek vymyslel geniální tah. Jako hlavní ikonu vybral pro nadaci populárního zpěváka a Provodova kamaráda z dob komunismu, Karla Gotta. Nadace také nesla jeho jméno - Nadace Karla Gotta Interpo. To proto, aby si snad nikdo nespojoval nadaci s nějakými lotrovinami.

V květnu 1993 nadace oznámila, že bude poskytovat dlouhodobou finanční a materiální pomoc dětem, jejichž rodič byl usmrčen při výkonu služby u Policie České republiky. „Je to vskutku ojedinělý projekt. A to i v celosvětovém měřítku. Pomoc bude určena hlavně na výchovu a vzdělávání osiřelých dětí. A to nemáme na mysli, že dítěti předáme nějakou jednorázovou částku. Hodláme být trvale v osobním kontaktu s rodinou zabitého policisty a poskytovat dítěti materiální pomoc až do doby jeho nástupu do zaměstnání,“ řekl hrdě na tiskové konferenci Karel Gott.

Jeho další slova vyvolala u lidí, kteří znali zákulisí celého projektu, úsměv na rtech. „Kriminalita v České republice v poslední době stoupla o 300 procent. Jsem zneklidněn skutečností, že Praha bude nesporně křižovatkou mezinárodně organizovaného zločinu,“

prohlásil Gott. Kdyby v té době někdo vytáhl na tiskové konferenci svazky týmů Profesionál a Omega, byl by Gott pro smích. Jenže to by tehdy museli přiznat, že duchovním otcem myšlenky nadace není Gott, ale právě František Mrázek. Budoucí kápo jedné velké odnože českého organizovaného zločinu.

„Z policisty se stává nepostradatelná a nejpotřebnější profese,“ řekl Gott. Spíše by sedělo, že z policisty se díky projektu Interpo stává nepostradatelná součást tajného života Františka Mrázka.

Zpočátku tuto bohuľibou činnost Karla Gotta, Borise Štefla a Milana Jungra nikdo neprohlédł. Ale ve skutečnosti šlo o to, aby měl Mrázek od policistů klid. Nebo si snad myslíte, že by po něm šli a odhalovali jeho machinace? Vždyť je to mecenáš policistů, tedy pozůstalých rodin. To může potkat jednou každého, tak proč by se měli babrat v penězích, které budou možná jednou potřebovat. Geniální plán.

29

Mrázek tak mohl s daleko větším klidem a nasazením pokračovat ve svém zatím největším projektu - vytunelování několika českých bank. Se svými společníky dokázal v letech 1991 až 1994 vytáhnout a nikdy nevrátit sedmi českým bankám 1 141 300 000 korun. Ano, čtete správně: přes jednu miliardu korun.

Na Vánoce roku 1991 u Mrázků a u Shrbených určitě nikdy nezapomenou. Měli bohatého Ježíška. Moc bohatého.

Ve čtvrtek 19. prosince 1991 přišel Mrázek k přepážce Banky Bohemia a vybral tam v hotovosti dva miliony korun. Dal si je do kapsy a odešel, jako by se nechumelilo. Druhý den si ale musel vzít už pořádný kufr. V téže bance vybral v hotovosti 21 milionů korun.

Dnes by to určitě tak jednoduše nešlo. Člověk by byl hned podezřelý už jen proto, že si takové peníze vybere u přepážky a odejde s nimi domů. V roce 1991 byla prostě jiná doba. Celkem 23 milionů ve dvou dnech si Mrázek vybral na základě úvěrové smlouvy s Bankou Bohemia. Tedy přesně řečeno: Banka Bohemia uzavřela takovou smlouvu s firmou DIONEX, která tehdy patřila Shrbenému a Mrázkovi. Úvěrová smlouva zněla celkem na 27 milionů korun. Ale ne-

bojte, Mrázek se Shrbeným tam zbývajících čtyři miliony nenechali. Pro ně si přišli v únoru 1992.

Firma DIONEX představila bance smělý a přitom jednoduchý projekt. Chtěla koupit pěkný dům v centru Prahy v Rybné ulici od známého herce Luděka Kopřivy a podle podnikatelského záměru z něj vybudovat luxusní restauraci. V prosinci 1991 s Kopřivou smlouvu podepsali a předložili ji bance. Jenže jaksi „zapomněli“ dodat na katastr nemovitostí důležité doklady: smlouvu o zástavním právu pro banku, smlouvu o pojištění úvěru a také doklad, že peníze Kopřivovi skutečně předali a stali se tak faktickými majiteli objektu.

Člověk si řekne jasný podvod, to je na zavření. Ale Mrázek se Shrbeným měli vše pečlivě promyšlené.

První předpoklad úspěšné Mrázkovy kličky spočíval v tom, že si nemusel dělat těžkou hlavu s tvrdým přístupem bankovních úředníků. Banka Bohemia nebyl žádný renomovaný finanční ústav, ale malá banka, které šéfoval někdejší důstojník Státní bezpečnosti Jiří Čadek. Mimochodem, když banka o dva roky později krachovala, nikdo nepochyboval o tom, že sloužila jako pračka špinavých peněz z Východu.

Přesně za rok, tedy 19. prosince 1992, žádá Mrázek za firmu DIONEX o odklad splátek úvěru. Slibuje, že první splátku ve výši 820 tisíc korun uhradí firma bance do 30. března roku 1993. Banka Bohemia naivně souhlasí. Jako by jí to bylo jedno.

Jenže Banka Bohemia vůbec netušila, že pouhý měsíc poté, co si u ní vybral Mrázek 27 milionů korun, přišel invalidní důchodce z Českého Brodu do jiného ústavu, do Pragobanky, a požádal tam o další úvěr ve výši 86 milionů korun.

V pátek 31. ledna 1992 naklusali Mrázek a Shrbený do pražské pobočky Pragobanky v Jungmannově ulici a podepsali tam smlouvu. Bance sdělili, a přinesli k tomu i příslušné doklady, že budou kupovat hotel Koruna v pražské Opatovické ulici. Z hotelu zamýšleli udělat reprezentativní sídlo Pivovaru Eggenberg, který získali v dražbě v Českém Krumlově. Banka se vůbec nerozpakovala úvěr poskytnout. Mrázek úředníkům předložil znalecký posudek k hotelu Koruna, podle kterého měla budova hodnotu nejméně 194 milionů korun.

Znalecký posudek vypracoval soudní znalec Ing. Jiří Borkovec. Ostatně jako u předcházející nemovitosti herce Kopřivy.

V květnu 1992 však nepřišla Pragobance první splátka úvěru, a tak začali bankovní úředníci nahánět Mrázka a Shrbeného. Dokonce za nimi přijeli do Českého Krumlova a v sídle jejich pivovaru se domluvili, že první splátka ve výši 5,5 milionu korun přijde Pragobance ještě během července. Ukolébaní bankéři odjížděli z Krumlova docela spokojeně, ale to netušili, že v září podepíše firma DIONEX smlouvu o prodeji hotelu Koruna s brněnskou firmou Master. Podle smlouvy měli dostat Mrázek a Shrbený za hotel 135 milionů korun. Jenže za pár týdnů byl jednatel firmy Master Vojtěch Kubíček zatčen a obviněn z podvodu v úplně jiné kauze. Právnik DIONEXU pak začal vést spor s firmou Master. Jako by vše bylo dopředu připravené.

V červenci 1994 vydal Krajský obchodní soud platební rozkaz, aby DIONEX zaplatil Pragobance první splátku úvěru ve výši 22 milionů korun. Obsílky si ale nikdo nepřebíral.

To už byla v běhu druhá fáze skvěle připraveného podvodu Mrázka a Shrbeného.

Oba si mezitím sehnali „bílého koně“. Jasně že to nebyl žádný kůň, ale jakýsi Miloš Horák. Třicetiletý floutek z Vysočan na sebe nechal 22. února 1993 přepsat celou firmu DIONEX a převzal tím na sebe i veškeré závazky, tedy to, že bude muset splatit Bance Bohe-mia 27 milionů korun a Pragobance dalších 86 milionů korun. To byl, jak se později ukázalo, jen začátek. Půl roku nato, 13. července 1993, koupil od Miloše Horáka 46 procent firmy DIONEX jakýsi Kryštof Pánek. Museli to být skoro bratři. Oba bydleli na stejné adrese: Kolbenova ulice 803.

V říjnu 1993 prodal svůj zbývající podíl (56 procent) firmy DIONEX Miloš Horák jakémusi Romanu Kuchařovi z obce Zápy u Brandýsa nad Labem. Kuchařovi tehdy bylo pouhých 22 let a o podnikání toho musel vědět asi jako batole o vesmíru.

Poslední fáze rozmělnění odpovědnosti a zametení stop po Mrázkovi a Shrbeném přišla v březnu 1994.

Na scéně se zjevuje udatný Jurij Jurijevič Postolnikov, občan Ukrajiny. Nikdo neví, jak se dostal do republiky, koho zastupoval a

jak velký majetek měl. Jisté bylo jen jedno: 7. března 1994 přišel do kanceláře kolínského právníka Jiřího Sehnala a podepsal smlouvu s dvaadvacetiletým Romanem Kuchařem a s třicetiletým Kryštofem Pánkem, že od nich kupuje slovatnou firmu DIONEX. Nic proti, ale firma bez majetku s dluhem 103 milionů korun není zrovna skvělá nevěsta na vdávání.

V září 1994 je už zástupce Pragobanky Ing. Březina značně nervózní a žádá právníka DIONEXU Michala Hráského o setkání s majitelem firmy Jurijem Postolnikovem. Hraský Březinovi slibuje, že to zařídí, a navrhuje schůzku s Postolnikovem na pátek 30. září 1994 ve dvě hodiny odpoledne v jeho kanceláři.

Březina z Pragobanky se těší, jak Postolnikova konečně přinutí ke splátkám, ale Postolnikov nepřišel. „Omlouvám se, ale pan Postolnikov nemůže přijít, protože před dvěma dny, 28. září, musel podle nařízení cizinecké policie opustit území republiky. O jeho dalším osudu bohužel nic nevím. Je mi to líto,“ řekl Hraský.

Březina se málem zhroutil. Bylo mu jasné, že jde o dokonaný podvod a že z Postolnikova nedostanou ani vindru, protože buď takový člověk vůbec neexistoval, nebo je to nastrčený kůň, jehož na Ukrajině už nikdo nesežene.

30

Když chtěla Pragobanka uplatnit zástavní právo a hotel Koruna prodat, narazil bankéř Březina na další překážku. V hotelu seděla jakási Dagmar Šebestová. S její firmou Salida uzavřel Postolnikov, než záhadně zmizel, smlouvu o pronájmu hotelu. Tu však právní zástupce DIONEXU Hraský ani Šebestová nemohli nikomu ukázat. Byla tajná. „Ve smlouvě je výslovně uvedeno, že smlouvu nelze poskytnout třetím osobám. Je zde vyčísleno penále a je zde také uvedeno, že obsah smlouvy tvoří obchodní tajemství. Osobně se obávám, že bych toto tajemství porušil,“ řekl pak Hraský vyšetřovatelům, kteří se o případ začali zajímat poté, co Pragobanka podala na Postolnikova trestní oznámení.

Šebestová byla samozřejmě manželkou Petra Šebesty, Mrázkova kamaráda z Českého Brodu, který Mrázka podržel ve vyšetřované kauze s dováženými auty z Německa.

Že by dostali Šebestovi hotel jako odměnu za mlčení?

DIONEX nebyl jediný projekt na vytunelování banky. Když Mrázek viděl, že se podvod s Bankou Bohemia a Pragobankou vydařil, vytáhl ze šuplíku další plán. Hlavní roli v něm svěřil právě Šebestovi.

V lednu nechal Mrázek prostřednictvím svého obchodního partnera Miloslava Tikovského založit firmu Axxon. Za tři měsíce ji od něj „koupil“ Petr Šebesta. Ten změnil její název na Royal Invest a za osm dní poté, co do ní vstoupil, přišel na pokyn Mrázka do Banky Bohemia a podal tam žádost o úvěr ve výši 30 milionů korun.

V Bance Bohemia, kde se to jen hemžilo starými komunistickými kádry a exdůstojníky StB, měli pro Mrázka neuvěřitelné pochopení. Šebesta sice úvěrářům dodal naprosto nesmyslný projekt, že chce koupit u obce Lukov na Kladensku farmu na chov brojlerů, ale banka se do podkladů snad ani nepodívala. Za pouhé čtyři dny vyhodnotili bankéři projekt jako „naprosto senzační“ a 30 milionů uvolnili. Sice peníze nedostal na účet žadatel, tedy Petr Šebesta, ale jakýsi právník Mika, jenže to bylo všem docela jedno. Mrázek si s tím poradil.

Jen co si 30 milionů rozebrali, udělal Šebesta krok číslo dva z Mrázkovy plánu. V lednu 1994 poslal Bance Bohemia oznámení, že se jeho firma Royal Invest spojila se společností Jars, s. r. o. „Platební schopnost této firmy je posílena přílivem zahraničního kapitálu. Do firmy vstoupil holandský podnikatel Boersman,“ navnadil banku Šebesta. Jednatel firmy Jars se stal jakýsi Jaromír Merhaut, ale když si měl přebírat obsílky kvůli placení úvěru, nebyl k zastížení.

V červnu 1995 pak dostala Banka Bohemia dopis od Zemědělského družstva Vraný, které sousedí s farmou v Lukově. „Potřebujeme spojení s majitelem farmy, s firmou Jars. Objekt totiž značně chátrá a je nutné zde provést stavební úpravy,“ napsali zemědělci z Vraného.

Bankovní úředníci nechápali. Z úvěrových podkladů vyplývalo, že farma by měla ještě vonět novotou. Podle znaleckého posudku byla stavba skoro jako nová a její hodnota se pohybovala nejméně kolem 42 milionů korun. Jenže znalecký posudek zpracovával Mrázkův muž, Ing. Borkovec. Když se později jeli úředníci na objekt po-

dívat, zjistili, že by v polorozbourané farmě nemohli bydlet ani brojlery.

Kdo nevěděl, že Šebestu vodí Mrázek jako loutku na provázcích, musel si o něm myslet, že se zbláznil. Jen dva měsíce poté, co Šebesta předložil v Bance Bohemia projekt s brojlery, přišel do Poštovní banky a předložil tam za svou firmu Royal Invest podnikatelský záměr na vybudování rekreačního střediska pro byznysmeny z celého světa. „Hodlám koupit zámek Březno na Mladoboleslavsku. Postavím z něj luxusní hotel pro zámožnou klientelu z ciziny. Budou tam restaurace, sauna, bazény, masáže. Budou tam salony krásy. Součástí zámku je i dvacetihektarový les s vysokou zvěří. Tady se bude chodit na lovy. Počítám i s vybudováním golfového hřiště a tenisových kurtů,“ dušoval se Šebesta v Poštovní bance.

Jako důkaz přinesl dva doklady: potvrzení cestovní kanceláře Latour o vyřízení případného hotelu Březno zahraniční klientelou a znalecký posudek, který stanovil hodnotu zámku na 47 milionů. Pod ním byl samozřejmě podepsán opět Mrázkův kouzelník s čísly Ing. Borkovec.

Úvěrová komise Poštovní banky, která zasedala dva týdny po předložení nabídky, měla napoprvé k Šebestovu ambicióznímu projektu jistou dávku nedůvěry a žádala podklady doplnit o některé důležité listiny. Šebesta se činil: materiály sehnal a do týdne je do banky dodal. Mrázek se musel v zákulisí banky také činit: 8. července 1993 banka rozhodla, že 30 milionů korun Šebestovi pošle. Jak jednoduché.

Od září 1993 marně posílala banka Šebestovi upomínky na zaplacení splátek. V sídle firmy si je nikdo nevyzvedával. Navíc bance nikdo nesdělil, že Šebestova firma Royal Invest už vlastně neexistuje, protože ji pohltila společnost Jars údajně s holandským kapitálem v zádech.

Koncem roku 1994 došla úředníkům Poštovní banky trpělivost a odjeli do Března na inspekci, jak je Šebestův projekt daleko. Když úředníci banky Lubomír Šmatolánek a Igor Šimonovič uviděli na vlastní oči zámek Březno, pokoušely se o ně mdloby.

Ve střeše zámku byly dvě velké díry, asi tři krát tři metry. Do budovy zatékalo. Okna byla vytlučená. Omítku to nemělo. Do objek-

tu se dalo vejít volně přístupným sklepem. Zámek nebyl vůbec oplocen. „Co víme, zámek není pojištěn. Pan Šebesta jako majitel se o objekt vůbec nestará. Ani jsme ho tu nikdy v životě neviděli,“ řekli bankéřům při inspekci pracovníci okresního úřadu, kteří se o osud nebohé historické památky také zajímali.

Bankéři hned na místě vypočítali, že jen nejnnutnější investice do objektu by přišly na 100 milionů korun. Šebesta přitom s posvěcením znalce Borkovce uváděl, že na opravu zámku bude potřeba jen něco okolo sedmi milionů korun.

31

Mrázkův stroj na dolování peněz z českých bank byl jako perpetuum mobile. Ještě začátkem roku 1992 v průběhu dvou březnových týdnů dostala firma Jars z Banky Bohemia dalších 74 milionů korun. Byly to vlastně tři úvěry.

Ve čtvrtek 12. března 1992 požádala firma Jars o úvěr 20 milionů korun na zakoupení Konzervárny ovocných produktů v obci Dobré Pole. Tato malá fruta patřila Mrázkovým rodičům.

Týden nato požádal Jars v Bance Bohemia o další úvěr - 48 milionů korun. Tentokrát na zakoupení velkokapacitního mlýna v centru Nymburka. A dalších šest milionů přistálo firmě Jars na účtu za další tři dny. Údajně na nákup mlynářských strojů.

Když dorazilo na účet firmy Jars prvních 20 milionů, Miroslav Provod ihned z účtu na přepážce vybral 16 milionů korun. Když 27. března 1992 přišlo na účet firmy Jars 48 milionů korun, nestačily se tam ohřát ani dvě hodiny a 40 milionů bylo převedeno do jiných bankovních ústavů. A tak to šlo dokola, až z Banky Bohemia vyluxovali i zbyteček peněz z úvěrů.

Peníze samozřejmě nikdo vracet nehodlal. A Banka Bohemia ostrouhala. Když se snažila odprodat velkokapacitní mlýn v Nymburce, zjistila, že ho firma Jars dávno prodala jiné společnosti z Mrázkova impéria, společnosti Alfa Invest podnikatele Miloslava Tikovského. Ta si stačila vzít na mlýn ještě úvěr 70 milionů korun u dalšího podivuhodného ústavu, u České banky.

Firma Jars si pak vzala ještě úvěr ve výši 30 milionů korun u Investiční banky. Stejný scénář, stejné obsazení. Šebesta chtěl v Chebu

koupit budovu bývalého gymnázia a udělat z ní obchodní centrum. Projekt mu orážíkoval znalec Borkovec a peníze kešovala Mrázkova skupina.

V srpnu 1993 se situace opakovala v pražské pobočce České spořitelny v Rytířské ulici. Šebesta přišel s návrhem koupit velkokapacitní farmu v Sedlci na Mělnicku a potřeboval na to 49,5 milionu korun. „Chci se stát monopolním dodavatelem kuřecího masa ve středních Čechách. Závazky u jiných bank nemám,“ lhal Šebesta docela bezostyšně bankéřům největšího finančního domu v zemi - České spořitelny.

Podvod mu vyšel. Stejně jako v Bance Haná, z níž vyždímal dalších 30 milionů.

No řekněte, nebylo to tak trochu perpetuum mobile?

A to nebylo zdaleka všechno. Společnosti Alfa Invest a Harvard Invest, jež zpovzdálí dirigoval Mrázek, vysály z dalších bank 380 milionů korun. Stačilo jim na to devět úvěrů, pět bank (nejčastěji Banka Haná) a Ing. Borkovec.

Naprosto největší rána pak přišla v září 1994. Postarala se o to s Mrázkem spřízněná firma Cristalex CZ. Mrázkův kamarád Vok Wipperm ve vyškovské pobočce Banky Haná zařídil úvěr v astronomické výši 247 milionů korun. Měly se za to nakoupit sklárny Janštein. Peníze se však nějak rozprchly a Banka Haná, stejně jako Banka Bohemia či Pragobanka, později zkrachovala.

Postolnikova už nikdo nikdy nenašel. Z právníka Hráského se stal likvidátor několika Mrázkových firem. A po Nizozemci Martinu Johanesu Boersmanovi, který měl vstoupit jako strategický partner do mnoha Šebestových firem, začal pátrat Interpol. Měl na triku majetkovou trestnou činnost...

32

Až do roku 1994 Mrázkovi vše vycházelo. Pak se naštěstí probudila alespoň Pragobanka a podala trestní oznámení na Jurije Postolnikova, majitele D10NEXU. Pragobance nějak došlo, že jí zmizelo pod rukama 86 milionů korun.

Skoro rok se nic nedělo. Pak případ dostali na stůl dva detektivové z pražské kriminálky Roman Pavlík a Tomáš Beneš. Prochodili

boty, vyslechli desítky lidí a popsali přes dva tisíce stránek spisu. Bylo jim jasné, že tu mají co do činění s organizovaným zločinem, kde stojí v první linii jen bílí koně, ale skuteční organizátoři jsou daleko v pozadí.

„Takhle to dál nejde. Musíme si ten propletenec vztahů nakreslit. Sami se v tom ztrácíme, a což teprve naši nadřízení, až jim to ukážeme,“ říkal Pavlík kolegovi. A tak kreslili propletenec vztahů. Tvořili ho dva dny, ale stálo to za to. Vyšel jim z toho pavouk s dvaceti firmami, stovkou lidí a s desítkami finančních toků, po kterých odploovala z bank více než jedna miliarda korun. Z grafického přehledu jednoznačně vyplývalo, že Postolnikov byl jen bílý kůň. Hlavou gangu byl Mrázek.

Začátkem roku 1995 k Mrázkovi prosáklo, že se na pražské kriminálce vede tajné vyšetřování jeho skupiny.

O měsíc později vypracovali Pavlík s Benešem důvěrný materiál, v němž vyjmenovali okruh podezřelých osob, které by bylo možné v celé kauze stíhat. Mezi deseti lidmi byl i Mrázek a Shrbený. „Šéfe, potřebujeme na to víc lidí. Myslíme si, že to sahá hodně vysoko a hodně hluboko. Je toho tolik, že to sami nestihnáme,“ řekl v únoru 1995 Pavlík svému nadřízenému. A ten rozhodl: „Připravte mi průběžné vyhodnocení případu. Pak se domluvíme, jestli na to uděláme tým.“

Než stačili zprávu vyrobít, stala se tragédie.

30. března 1995 našel Pavlík svého kolegu Beneše mrtvého. Ležel v kaluži krve ve své kanceláři v Bartolomějské ulici v Praze. Podle lékařů se zastřelil sám asi v pět hodin ráno. Rána vyšla z jeho služební zbraně. Dopis na rozloučenou nenechal. Odborníci sice konstatovali, že jde o sebevraždu, ale kolegové tomu příliš nevěřili. Den před smrtí začal Beneš plánovat zatýkáci akci. Kdyby byl v nedobré psychické rozpoložení, kolegové by to na něm poznali.

Jestliže byl Pavlík expert na shánění svědků a listinných materiálů, Beneš byl bedna na analytické zprávy a dokonalé poznámky. Ty nejdůležitější údaje si zapisoval do svého speciálního bločku. Byly tam cenné informace, které se nedostaly ani do oficiálního spisu.

Roman Pavlík tento cenný bloček nemohl po Benešově smrti nikde najít. Pavlík byl přesvědčen, že ho někdo ukradl. Z notýsku se

dalo vyčíst, jak jsou ve vyšetřování daleko, kdo v případě mluví jako svědek, nebo kdo je naopak podezřelý.

33

Na jaře roku 1995 se začaly na policii obracet finanční úřady. Stěžovaly si, že jisté firmy, které jsou vzájemně personálně i majetkově propojené, neodvádějí daně ze svých mnohamilionových obchodů. Finanční úřad pro Prahu 3 podal trestní oznámení na společnost Centrum, a. s., Finanční úřad pro Prahu 4 učinil totéž v případě firmy Prom, s. r. o., a Finanční úřad ve Vysokém Mýtě se nemohl dopočítat daní, které vykazovala ve svém účetnictví společnost Harvard Invest.

Spojovacím článkem firem byla dvě jména: Miroslav Provod a Miloslav Tikovský. Ale v pozadí černých obchodů stál samozřejmě František Mrázek.

V květnu 1995 se proto protikorupční policie rozhodla zřídit speciální tým. Úkol zněl jasně: dostat mrázkovce alespoň na daních, když to nejde na podvodech v řádu miliard. Akce dostala název Centrála a tým specialistů vedl tajné vyšetřování z vysunutého pracoviště protikorupční policie v Kladně. Tito detektivové si mrázkovce „osahali“ už při mapování záhadných aktivit Mrázka a Provoda v oblasti kolem Orlické přehrady, kde měl Provod v pronájmu luxusní areál chat a hotelů na Vystrkově.

Detašované pracoviště v Kladně požádalo o odposlechy a sledování všech důležitých lidí z Mrázkova okolí. Vedle daňových podvodů však zmapovali detektivové i něco, co jim do té doby připadalo jako nějaké sci-fi nebo co znali jen z amerických filmů. Ten, který se před nimi v září 1995 odehrával v naprostém reálu, by mohl dostat název Jak český organizovaný zločin prorůstá do státní správy.

Mrázek totiž začal svolávat své známé a přátele na velkou schůzku, kde by se měly domluvit strategické plány celé skupiny do příštích let. Oficiálně se schůzka tvářila jako oslava na počest fungování Nadace Interpo. Termín a místo zvolil Mrázek: pátek 8. září 1995 v Brně v restauraci Biskupská vinárna.

V pátek obšancovala Biskupskou vinárnu v Brně policie. Samozřejmě tajně. V autech, která vypadala, jako že patří dělníkům, kteří

v okolí opravovali jeden dům a silnici, seděli kriminalisté a natáčeli tajně na kameru každého, kdo na velkolepou oslavu dorazí.

Před restaurací už stála tři auta: hnědý favorit a dva modré vozy Opel Astra, z nichž jeden měl německou poznávací značku. Ti veledůležití lidé se ale teprve očekávali. Ve 13 hodin 36 minut přijel před vinárnu šedomodrý peugeot s poznávací značkou ADY 50-52. Majitelem vozu byl Boris Štefl, někdejší ředitel Inspekce ministra vnitra. S Borisem Šteflem z vozu vystoupil i Mikuláš Tomin, další ministerský exponent. V roce 1993 byl Tomin tři měsíce ředitelem Inspekce ministra vnitra, předtím působil krátce jako poradce federálního ministra vnitra Jána Langoše a v době, kdy si dával sklenky dobrého vína v Biskupské ulici v Brně, působil jako hlavní poradce-analytik u tehdejšího poslance ČSSD Stanislava Grosse. Když se mnohem později stal Gross ministrem vnitra, vrátil se Tomin i do křesla ředitele inspekce.

Jako Grossův kuň v něm působil v letech 1998 až 2004.

Hned za Tominovým autem dorazil modrý favorit s espézetkou AES 73-69. Když si kriminalisté chtěli v databázi majitelů vozidel vyjet jeho vlastníka, vyskočilo jim výstražné znamení „Jen na písemnou žádost“. Bylo jasné, že jde o vůz, který používá chráněná osoba, patrně aktivní důstojník policie nebo tajné služby. „Bylo zřejmé, že osádky vozů se znají. Všichni spolu zašli do vinárny,“ napsali pak do zprávy sledovací z Útvaru operativní dokumentace.

Do vinárny přicházely i další celebrity. Policisté se později snažili z videozáznamu tváře návštěvníků dešifrovat. Jedna postava nápadně připomínala Iva Svobodu, pozdějšího ministra financí. Na schůzku přišel i člověk podobající se právníku Miroslavu Kříženkému. Podle policistů tehdy přišlo do vinárny i několik státních zástupců, důstojníků Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu nebo příslušníků tajné služby BIS. Tváře některých dalších hostů připomínaly policistům i významné politiky ODS.

Ve 13.45 však přijel k vinárně nejdůležitější host, František Mrázek. Luxusní stříbrné audi s poznávací značkou AEZ 01-01 sice patřilo oficiálně firmě Pivovar Eggenberg, ale z vozu zjevně nevystoupil žádný pivovarský sládek, nýbrž sám „kmoť“ Mrázek. Byl elegantně oblečený, měl tmavou kravatu, bílou košili, krátce se

pozdravil s lidmi, kteří stáli před vchodem do vinárny, a rychle do ní vešel. V ruce držel napěchovanou obálku a usmíval se.

Když si v pondělí 11. září 1995 prohlíželi videozáznam a četli příslušnou svodku o sledování důstojníci protikorupční policie, nestačili se divit. „Tak my tady máme vyšetřovat daňový podvody a ti podezřelí se div neobjímají s našimi nadřízenými,“ říkali si tehdy detektivové z vysunutého pracoviště Kladno.

Přestože se jim tehdy daňové podvody podařilo dotáhnout do konce a obvinít z podvodů alespoň Tikovského a Šebestu a také největší rybu Františka Mrázka za poškozování cizích práv, zvítězily nakonec skleničky vína z Biskupské vinárny. Mrázek se totiž opět záhadně z případu vykroutil a před soudem nikdy za tento trestný čin nestanul.

34

Ještě v prosinci 1994 si Nadaci Interpo všichni považovali. Karel Gott skvěle odváděl pozornost od skutečných záměrů Františka Mrázka a Miroslava Provoda. Nadace tehdy prorazila i na Pražský hrad. V restauraci na Vikárce uspořádala spolu s hradní policií vánoční besídku pro tři stovky dětí ze škol pro sluchově postižené a s vadami řeči. Velkolepou akci zahájily fanfáry Hradní stráže, děti dostaly hromady dárků a zazpíval jim - kdo jiný než Karel Gott.

O půl roku později to už taková idylka nebyla. Na veřejnost začaly prosakovat zprávy, že v pozadí Nadace Interpo stojí lidé, kteří mají kriminální minulost. A tehdejší sociálnědemokratický poslanec Jaroslav Bašta prozradil, že Mrázka a Provoda už beztak vyšetřuje policie, protože se přes nadaci legalizují černé peníze jedné vlivné skupiny podnikatelů.

Případ se už skutečně prošetřoval. Jenže na starost ho dostala povedená dvojka detektivů, Vladimír Nešpůrek a Pavel Sladkovský. Oba byli z 2. sekce kriminální policie Správy hlavního města Prahy. Byli to mladí a odhodlaní policisté. Byli na stopě velkých podvodů. Jenže Mrázek věděl, jak na ně. Tušil, že si je musí podmanit. Jinak by mu mohli způsobit nemalé problémy. Mrázek se s nimi lehce skamarádil. Uměl to.

Vysvětlil jim, že on není žádný podvodník a že se stává jen obětí policejních her. „Chtějí mě zničit, protože na řadu lidí toho hodně vím. Jestli chcete, všechno vám vysvětlím a poskytnu vám i důležité informace, které vám otevrou oči,“ říkal jim Mrázek.

Mrázek měl v jednom velké pravdu. Že je studnicí informací. Šlo o to, že vhodně vypustil jen ty, které mu vyhovovaly, které poškodily jeho konkurenty nebo nepřátele.

Z dvojice povedených detektivů si oblíbil hlavně Nešpůrka. Je to zvláštní, ale i když je od sebe dělilo téměř čtvrt století, začali si ti dva rozumět jako bratři. Své možná sehrála i geografie - Nešpůrek pocházel z Lysé nad Labem, což je od Mrázkova Českého Brodu, co by kamenem dohodil. Nešpůrkovi bylo tehdy 25 let a Mrázkovi se líbilo, jak je lehce manipulovatelný.

Vyšetřování machinací v Nadaci Interpo se nějak ne a ne pohout z místa.

A tak svým nadřízeným hlásili, že by bylo lepší se podívat na zoubek některým bankéřům, kteří jedou v korupci a tunelování. Skvělý nápad. V bankách byl skutečně bordel. Úvěry se rozdávaly jako na běžícím pásu, nikdo je nesplácel, ale bankéři byli v klidu a dál si spokojeně jezdili do práce v luxusních limuzínách.

„Do těch bank chodí lidé v ošoupaných džínách, ale z banky odcházejí s baťohama na zádech a v noblesních oblecích, jako kdyby právě vyhráli v loterii. Máme k tomu zajímavé informace. Dalo by se to rozpracovat,“ říkal Nešpůrek svým nadřízeným.

Slovo dalo slovo. Nešpůrek a Sladkovský se pustili do vyšetřování bank. Středem jejich zájmu se staly Banka Bohemia, Česká banka a COOP Banka.

Jenže za rok se ukázalo, že jejich posláním nebylo podvody jen vyšetřovat...

V únoru 1996 zatkla Nešpůrka a Sladkovského Inspekce ministra vnitra. Tehdejšímu řediteli České banky Ivaru Fišerovi už došla trpělivost a nahlásil, že ho Nešpůrek a Sladkovský vydírají. „Chtěli po mně peníze. Musel jsem jim vyhovět. Nechtěl jsem mít problémy, ale oni stupňovali nároky,“ řekl vystrašený Fišer vyšetřovatelům. Inspekce obvinila Nešpůrka a Sladkovského ze zneužití pravomoci veřejného činitele. Fišer tvrdil, že jim předal minimálně 350 tisíc

korun. Oni mu prý za to slíbili dodat osobní údaje z policejní databáze o Alexandru Komanickém, který dlužil České bance stamiliony korun.

Nešpůrek i Sladkovský odešli do civilu. Nešpůrek se ale neztratil. Začal dělat pro Mrázka. Vždyť to byl přece jeho oblíbenec.

Ještě v únoru po obvinění Nešpůrka a Sladkovského se začala v médiích otevírat Pandořina skříňka Nadace Interpo. Tehdy už zcela naplno média zveřejnila, že je to jen pračka na špinavé peníze a na uplácení policistů. Karel Gott z nadace raději odešel a distancoval se od ní. Oznamil, že o skutečných aktivitách svých společníků nic nevěděl.

„Přišli za mnou, jednoho z nich jsem znal. Byli to tři policisté, z toho dva právníci. Připadalo mi, že konstelace je dobrá. Teď jsem se ale rozhodl, že s touto nadací nechci mít nic společného. Víte, já hlavně nemám vůbec čas se tomu věnovat. Navíc neznám pohyby peněz v té nadaci. Nemohu nahlédnout do účetnictví,“ řekl Gott.

35

Úvaly jsou jen kousek od Českého Brodu. Mrázek je míjel pokaždé, když jel do Prahy. Minimálně jednou týdně do Úval i zajel. Bydlel tam totiž Antonín Běla. Jeho letitý kamarád, obchodník, ale také světský šéf pražského podsvětí.

Běla měl pověst muže, který udělá na zakázku skoro všechno. Hlavně že za to dostane zapláceno.

Když se v podsvětí vyslovalo Bělovo jméno, zavrtávali se do země strachy i ti nejotřelejší zločinci. Běla byl muž na špinavou práci. A měl velmi zvláštní metody práce. Mrázek ho měl docela rád.

Jednou vykradli dům jeho matky. A Běla si byl jistý, že to udělali dělníci, kteří jí zrovna něco opravovali na domě. „Přivezte mi tu verbež. Zeptáme se jich, proč to udělali,“ zvolal Běla.

Za dvě hodiny přivezli dělníky k Bělovi domů. Byl mráz, hodně pod nulou. Běla je nechal svléknout do naha a řekl své ženě: „Maruno, připrav kýble se studenou vodou.“

Dělníci se na sebe podívali. Krve by se v nich nadořezal. Běla zvýšil hlas. „Tak co, smradi, udělali jste to?“ zakřičel.

„Ne. My jsme to nebyli. Fakt, vážně,“ třásl se strachy jeden z nich.

„Zavřete je do ohrady pro psy. Až si vzpomenou, ať zavolají,“ rozhodl Běla a šel se dívat na televizi. V té chvíli to vypadalo na zahradě u Bělů jako ve středověku. V ohradě se choulili tři dělníci, byli nazí a třáslí se. Jen nebylo zřejmé, jestli se klepou více zimou, nebo strachem.

Z Bělova domu přitom byla slyšet muzika, jako by se vlastně nic nedělo. Jako by to bylo normální. Za deset minut začali dělníci volat: „Pane Běla, byli jsme to my. Přiznáváme. Prosím, pusťte nás, nic nám nedělejte.“

Běla si uměl poradit se vším. Násilí mu nevadilo. Jednou třeba potřeboval Mrázkův souputník Miroslav Provod vyřešit problém s ukradeným kamionem, v němž bylo zboží za desítky milionů korun. Provodovi ho ukradli za bílého dne někde u Prahy.

„Buď ve dvě hodiny odpoledne na Smíchově. Přijede tam chlápek, kterej ví, jak hledat tvůj ztracenej kamion,“ řekl Mrázek Provodovi.

Provod si myslel, že když má Mrázek takové kontakty s policií, přijde na schůzku nějaký detektiv a rozjede velké pátrání.

Před domluvenou restaurací na Smíchov však dorazil úplně někdo jiný. Z luxusního mercedesu vystoupil Běla s ochrankou. Provod jen nasucho polkl. Zpod kabátů čouhaly ochrance zbraně. Jako kdyby se schylovalo k nějaké přestřelce.

„Tak co, kamaráde. Prý tě něco trápí. Aspoň mi to říkal Franta,“ řekl Běla.

Provod popsal, co se přihodilo.

Běla ho v klidu vyslechl a pak jen prohodil: „Do dvou dnů tady máš kamion i s tím řidičem, co v tom určitě jel.“

Neuplynuly ani dva dny a před Provodovou firmou zastavila dvě auta. Jeden kamion a jedna limuzína.

Z limuzíny vystoupil Běla, otevřel kufr a vytáhl z něho řidiče kamionu. Jako králíka z klobouku. Běla dostal zapláceno. Provod byl spokojen.

Pro Bělu pracovali Arméni. Ostří hoši, bývalí veteráni z válek.

Ale koncem roku 1995 začal mít Běla problémy s ruskými zločinci - s obávanou rostovskou mafií. Chtěli víc peněz z obchodů, které spolu udělali. A Běla řekl ne.

18. listopadu 1995 se na parkovišti u dálnice D1 v Újezdě u Průhonic setkali Bělovi Arméni a rostovská mafie. Měli si vymezit svá teritoria, domluvit výdělků a hlavně uzavřít mír. Jenže asi desetičlenná skupina se začala hádat a prát. A nepadaly tam žádné pohovky. To byla řežba na život a na smrt. Před obyčejnými lidmi, kteří netušili, co se děje, se v tu chvíli odehrála scénka jako z amerického Chicaga. Muži na sebe vytáhli pistole a samopaly a začali po sobě střílet. Při přestřelce byl zabit sedmadvacetiletý Rus a jeho tři krajané utrpěli vážná zranění nohou a břicha. Arméni zvítězili.

V Bělově týmu Arménů byl i Mirdat Assatrian, několikanásobný mistr světa v zápase ve volném stylu. V roce 1995 měl tento muž francouzské občanství a byl trenérem reprezentace Francie pro olympijské hry.

Běla se vůbec nebál. Práh strachu měl posunutý několik set metrů za hranici, při níž strach vnímá normální člověk.

O měsíc později přišla odvěta. Rostovská mafie si to nenechala líbit. Běla spal se svou ženou ve svém domě v Úvalech. Najednou se ozvala ohromná rána. Marie Bělová se probudila, a než stačila něco říct, ozvala se druhá. Bělu vůbec nenapadlo, že na ně někdo útočí. Jen se obrátil v posteli na druhý bok a řekl: „Ten souseď, to je debil. Já mu říkal, ať ten plyn nedělá sám.“

Pak si dal své obvyklé cigárko a šel zase spát.

Teprve druhý den ráno zjistili, co se vlastně stalo. Na jeho dům někdo dvakrát vystřelil protitankovou střelou. Běla byl jako kočka. Měl devět životů.

36

Začátkem roku 1996 se však Běla ocitl v nouzi. Finanční. Potřeboval založit. A v takových případech vedla cesta jediné do Českého Brodu.

Běla prožil s Mrázkem nejlepší podnikatelská léta za komunismu. Bělova rodina tehdy obchodovala hlavně s oblečením. Vynášelo to obrovské peníze, protože Bělova manufaktura zásobovala trh ne-

dostatkovým zbožím ze Západu. Běla také taxikařil, ale pak si postavil u Plzně penzion a udělal z něj vyhlášený nevěstinec. Tehdy spolu Mrázek a Běla udělali snad nejvíce kšeftů a podrazů.

Ted' se schylovalo k jednomu z posledních.

„Peníze potřebuje každý,“ řekl neobvykle tvrdě Mrázek Bělovi.

„Franto, co to na mě zkoušíš? Copak jsme se spolu vždycky nějak nevyrovnali?“ kontroval Běla.

„No právě. Jak se vyrovnáme teď? Víím, že ty peníze, co ti půjčím, už nikdy neuvidím. Nebudeme tomu tedy říkat půjčka,“ řekl Mrázek.

„Jasně. Co potřebuješ?“ odtušil Běla.

„Potřebuju uklidit Bohouše. Mám strach, že bude mluvit,“ řekl Mrázek. „Bohouše Hájka?“ zeptal se Běla.

Mrázek ho tišil. Běla mluvil moc nahlas. Bohouš Hájek v roce 1992 zavraždil v Kostelci nad Černými lesy Mrázkova nepřítele Václava Dvořáka. Mrázek tehdy vraždu zadal, Běla zorganizoval a Hájek provedl.

Běla nezaváhal ani na vteřinu. „Jasně. To nebude problém,“ vyrazil ze sebe.

„Nechám to na tobě, jak to provedeš. Ale chci důkaz,“ prohodil Mrázek.

Jenže Běla měl s Hájkem dobré vztahy. Navíc to byl jeho příbuzný. Ta bezprostřední reakce, že „to nebude problém“, byla jen nahraná. Běla to za problém považoval.

A tak vymyslel důmyslný plán. Nechal Hájka odvézt do lesa, nechal ho jakoby zmlátit, svalil ho do příkopu a nastražil vše tak, jako by byl Hájek samopalem prostřelený jako řešeto. Udělali snímek jakoby zabitého Hájka a odvezli ho Mrázkovi.

Mrázek se pohledem na fotku uklidnil a řekl jen „Fajn“.

Běla mezitím Hájka poslal do Německa.

Byl to podraz, který se jen tak neodpouští.

V novinách se mezitím začaly opět objevovat články na téma Mrázek a Běla. Psal je novinář Pavel Blažek.

„Už toho mám dost,“ zařval Běla nad jedním z článků a vyrazil na válečnou poradu k Mrázkovi.

„Zabít novináře? To je problém, Tondo. Mám rozjetý docela zajímavý byznys. Nechci ho ohrozit. Ten pisálek za chvíli přestane psát, nebude mít co,“ uklidňoval Bělu Mrázek.

Jenže Bělovi to nedalo. „Tys měl nepřítele Dvořáka. Já nenávidím Blažka. Rozumíš?“ rozčiloval se Běla.

Když viděl, že mu to Mrázek neposvětil, zkusil navrhnout jiný plán.

„Blažek má dceru. Nebude problém ji unést. Na chvíli ji dáme do Plzně do mého bordelu. Tam si za čas zvykne a pak ji prodáme třeba do Arábie. Ať se ten pisálek třeba zblázní,“ vymýšlel Běla.

„Neblázní. Když se na to přijde, nebudou mít s námi slitování. To nám nepomůžou ani dobré vztahy s policajtem,“ vysvětloval svou neochotu Mrázek.

Bělu to rozlítilo a v afektu ze sebe vyrazil: „Ty se toho bojíš, ale kdyby promluvil Hájek, tak jsi mrtvej.“

„Cože? Hájek? Vždyť je přece po něm!“ vytřeštil oči Mrázek.

Diskuse už nepokračovala. Běla se zvedl ze židle a odešel. Tím jejich přátelství skončilo.

Mrázek pochopil, že ho Běla začíná ohrožovat.

Za pár týdnů přestal pro Bělu pracovat jako bodyguard Pavel Šrytr. Jeden z nejlepších osobních strážců, kteří v České republice byli vůbec k mání.

Šrytr měl za sebou výcvik v elitní zásahové jednotce URNA. V roce 1992 policii opustil a přestoupil k podsvětí. Nutno dodat, že Šrytr měl Mrázka radši než Bělu.

Okamžitě poté, co od Běly odešel, začal dělat pro Mrázka.

V sobotu 13. dubna 1996 se v Úvalech u Prahy v domě Antonína Běly ozvaly krátké dávky ze samopalů. Bělu kdosi zavraždil. Podle stop, které na místě našla policie, museli být vrazi minimálně dva. Na Bělu dlouho čekali. Na místě činu se našly vajíčky z cigaret. Z Bělova domu zmizely šperky a další cennosti za 12 milionů korun. Asi jako odměna za provedenou vraždu.

Policie později zjistila, že šlo o dokonale připravenou vraždu. Na celé akci se podílelo celkem pět lidí. Jeden bodyguard Robert H. přivezl Bělu v ten večer domů, ale nedoprovodil ho až do bytu, jak to bývalo zvykem. Další komplic Karel K. byl schovaný na ulici a dal

znamení dvěma střelcům, kteří už čekali u dveří. Policie je přesvědčena, že ze samopalů stříleli dva bývalí elitní policisté a bodyguardi Ján K. a Tomáš G. Poslední z celé pětice Pavel Š. hlídal podle všeho v domě dvě svázané ženy. Jedna byla přítelkyně mladého Jaroslava Běly, druhá pracovala u Bělů jako služka. Obě ženy pak vypověděly, že muži mluvili „tak trochu rusky“. Podle policie však šlo o zastírací manévry, aby od sebe odvedli pozornost.

Bělova manželka Marie měla štěstí. Nebyla zrovna doma. Byla v nemocnici. „Manžel to určitě nečekal. Musel umřít zaskočený. Nikdy se ničeho nebál, byl vychovaný na ulici a měl takovou povahu. Takže si myslím, že ta vteřina, kdy dostal ty rány, musela být o strašném překvapení,“ svědčila se Bělová.

Měla pravdu. Ten, kdo střílel, musel Bělu znát. Běla se ani nebránil. Neutíkal. Nic. Jako by nájemné vrahy přijal jako přátele. Třeba to původně přátelé byli.

Bělu rozstříleli jako řešeto. Měl v sobě 25 kulek. Sedmnáct jich bylo smrtelných.

37

V létě 1996 bylo krátce po parlamentních volbách. Opět v nich zvítězila pravicová ODS v čele s Václavem Klausem.

V létě 1996 bylo ale také děsné parno. V centrále protikorupční policie, kousek od Prašné brány, museli otevřít okna, aby do místností plné spisů zavál alespoň mírný vánek. Ve stejné chvíli se však rozrazily dveře a do místnosti vstoupil vysoký, téměř holohlavý muž. Měl triko s krátkými rukávy, džíny a tmavé brýle. Nečekaným otevřením udělal takový průvan, že se spisy k Mrázkovým kauzám rozlétly po celé místnosti. Bylo to příznačné. Ten muž udělal později při vyšetřování Mrázkových aktivit takové škody, že je nebylo možné už nikdy napravit.

Pozdravil, ale své jméno a hodnost tak zamumlal, že mu nebylo rozumět. O koho jde, se vyjasnilo, až když ukázal průkaz. Stálo na něm Martin Kratochvíl, Bezpečnostní informační služba.

„Dostal jsem příkaz od svých nadřízených, že mám s vámi spolupracovat. Vaši nadřízení už to vědí, teď jsem s nimi mluvil,“ řekl důstojník tajné služby BIS.

Operativní pracovníci protikorupční policie se na sebe podívali, zvedli ze země pár papírů, které průvan Kratochvíl rozházel, a nedůvěřivě se zeptali: „O co jde?“

„Děláte přece na Mrázkovi a spol.? My jsme se na ně dostali krzev jejich aktivity na Orlíku. Stýkají se tam s mafiány a rusky mluvícími podnikateli. Máme důvodné podezření, že jsou mezi nimi agenti ruských zpravodajských služeb,“ vysypal ze sebe Kratochvíl.

Když viděl, že není žádná reakce, pokračoval: „No a šéfové rozhodli, že by bylo fajn, kdybychom si vyměnili informace a vzájemně si pomohli. Máme mezi nima už pár nasazených agošů. Co byste potřebovali vědět?“

Operativci si s Kratochvílem sedli a poskytli mu základní informace. „Děláme na nich už dlouho. Mrázek je teď hlava gangu. Jsou ale opatrní. Zametají za sebou stopy. Po Mrázkovi šli policajti už za komunistů, ale dosud mu nikdo nic neprokázal.“

„To víme. Viděli jsme nějaký vyhodnocení týmů Omega a Profesionál,“ řekl Kratochvíl, aby usměrnil debatu na to, co ho nejvíce zajímalo, na současnost. „Jak to vypadá teď? Kde asi jste? A v čem bychom vám mohli pomoci?“ zeptal se.

Když mu operativci vyjmenovali asi deset bodů, kde by potřebovali helfnout, udělal si pár poznámek, zavřel blok a odešel.

Byl to zkušený zpravodajec. Dozvěděl se, co potřeboval, ale o sobě a své práci nic neřekl. Když později protikorupční služba vyhodnocovala jeho přínos a vůbec celé BIS v kauze Mrázek, mohla si do spisu poznamenat jedno slovo: nula.

V srpnu 1996 se Kratochvíl v centrále protikorupční policie zjevil znovu. Tentokrát přišel i s jistou strážmistyňní Křištofovou, také z BIS. Měli v ruce úřední dokument s číslem jednacím a pověření, aby jim předali poznatek o závažném kriminálním skutku.

„Operativní cestou jsme získali poznatek o vydírání podnikatele Miloslava Tikovského. Jde o závažný zločin. Tikovského vydírá o peníze jakýsi René Szabo, ale hlavně také vyšetřovatel středočeského úřadu vyšetřování Evžen Kolín,“ řekl Kratochvíl a dodal: „Už jsme o tom informovali i Inspekci ministra vnitra. Jsem s nimi v úzkém kontaktu.“ BIS předala policistům poměrně silné podklady. Podle nich si měl vyšetřovatel Kolín říct dokonce o úplatek ve výši 180 tisíc ko-

run. Za to měl zařídit, že propustí Tikovského z vazby, kde se na chvíli ocitl.

Za měsíc už byl vyšetřovatel Kolín „v teplákách“. 25. září si pro něj přijela Inspekce ministra vnitra, právě když odcházel ze schůzky s Tikovským. Kolín byl obviněn z vydírání, korupce a zneužití pravomoci veřejného činitele. Strávil ve vazbě půl roku.

Nikdo se tehdy bohužel nezajímal o odvrácenou stranu mince. Kolín vedl vyšetřování kauzy, kde Tikovskému hrozilo několik let vězení za pokus o milionový pojišťovací podvod. Pečlivý Kolín totiž Tikovskému prokázal, že chtěl dostat podvodně od pojišťovny peníze za údajně ukradené cigarety a lihoviny ze skladu v Chotýšanech na Benešovsku.

Tikovský který na Mrázkův pokyn tuneloval banky, byl akcí důstojníka BIS Kratochvíla zachráněn. Pojišťovací podvod už nikdo nedošetřil.

Vyšetřovatel Kolín marně podával stížnosti a odvolání. Až teprve po třech letech, v říjnu 1999, ho soud zprostil v plném rozsahu obžaloby a vynesl nad ním osvobozující rozsudek.

Úplatek a vydírání se neprokázaly, naopak se ukázalo, že to bylo dokonale připravené falešné obvinění. Až teprve pak si policisté začali dávat na Kratochvíla pozor.

Mrázek měl své lidi i v tajné službě BIS.

38

I přes tragickou smrt policisty Tomáše Beneše a záhadné ataky Martina Kratochvíla z BIS se pokračovalo ve vyšetřování úvěrových podvodů firem DIONEX a Jars. Nad Mrázkem tak stále visel Damoklův meč. Což o to, policii by Mrázek ještě ukočíroval, problém byl, že případ dostala na starost ambiciózní státní zástupkyně Stanislava Kozubková.

V únoru 1997 oslavila Kozubková sedmačtyřicáté narozeniny. A na veřejnosti se proslavila nejvíce svou zarputilostí v případě tehdejšího šéfa extrémní republikánské strany Miroslava Sládka. Nekoukala nalevo ani napravo, bylo jí jedno, jestli bude mít její rozhodnutí politické dopady, a Sládka tehdy bez milosti obžalovala z podněcování k národnostní a rasové nenávisti.

Stejně postupovala i v případě nesplacených úvěrů Mrázkova impéria. Když se seznámila se spisem, okamžitě navrhla, aby všichni podezřelí byli vzati do vazby. A poslala svým nadřízeným návrh, aby byl celý tým, který na případu pracuje, rozšířen a řízen na krajské nebo rovnou republikové úrovni. Kozubková věděla, že má co dělat s rozsáhlým organizovaným zločinem.

Na vazební stíhání všech podezřelých včetně Mrázka však nedošlo.

Kozubkovou našli 23. listopadu 1997 mrtvou. Ležela před svým domem v Masné ulici v centru Prahy. Podle pitevního protokolu měla v krvi 1,8 promile alkoholu. Lékaři konstatovali, že se udusila vlastními zvratky.

Její přítel, osvětlovač v Národním divadle Jindřich Vítek, od začátku úřední verzi nevěřil. „Je to nesmysl. Byla abstinent,“ říkal policistům.

„Zatím je případ v pozici nešťastné náhody. Nedá se nic dělat,“ vysvětloval plukovník Zdeněk Pichlík, zástupce ředitele pražského úřadu vyšetřování.

Jenže policii se přihlásili další svědci, kteří tvrdili, že Kozubkovou musel někdo zabít. „Takhle ta skvělá žena nezemřela. Muselo to být jinak,“ říkal slovenský novinář Ján Hadraba, který Kozubkovou znal léta. Chodili spolu do pěveckého sboru při kostele sv. Salvátora na Staroměstském náměstí. Spolu zpívali i papeži. „Stáňa měla pevné morální zásady. Rozhodně nebyla žádná alkoholička. Jedno pivo při společenské příležitosti jí vydrželo celý večer,“ řekl policistům Hadraba.

Na pohřbu znělo jednohlasně: „Zabili ji! Zabili!“

Policie i tak uzavřela případ jako nešťastnou náhodu. Jindřich Vítek se s tím nikdy nesmířil. Odvolával se ke všem čertům, chodil po redakcích novin a říkal: „Stáňa nebyla opilá. Ten večer se sešla parta kamarádů. Zpívalo se v hospodě, ale Stáňa vypila dvě decky a šla domů,“ trval na svém Jindřich Vítek.

Byl pevně přesvědčen, že její smrt souvisí s její funkcí neoblomné státní zástupkyně a s tím, že chtěla dostat do vězení mocného Mrázka. Vítek policii přesvědčoval, aby případ znovu otevřela a pro-

věřila jeho verzi vraždy. „Stánu museli přepadnout na ulici, násilím jí něco nalili do krku a nechali udusit,“ říkal.

Vítek trval na znovuotevření případu ještě rok a půl po smrti Kozubkové. Krátce nato byl Jindřich Vítek zavražděn.

Byla to mafiánská vražda. Nájemný vrah ho popravil ranou do týla v noci, když se vracel z Národního divadla, kde dělal vrchního osvětlovače. Vítka našli až kolem šesté ráno jeho sousedé. Ležel skoro na stejném místě jako dva roky předtím Stanislava Kozubková. Lidé pak vypověděli, že v noci slyšeli asi pět výstřelů.

Je to divné, ale ten, kdo Vítka umlčel, si vybral pro vraždu stejné datum jako v případě Antonína Běly, 13. dubna.

Po několika letech policie odhalila, že vraždu Vítka zorganizoval majitel detektivní kanceláře a bývalý vojenský prokurátor Raul Kohner. Kdo si u něj vraždu objednal, nikdo nikdy nezjistil. Stejně tak už nikdo nevyšetřil, proč měla v sobě v době smrti abstinentka Kozubková 1,8 promile alkoholu.

Možná to tentokrát Mrázek nebyl, možná jde jen o souhru neuvěřitelných náhod. Každopádně se po smrti Kozubkové stalo něco, co si Mrázek velmi přál. V rozsáhlé kauze úvěrových podvodů nebyl mezi obžalovanými. Prý pro nedostatek důkazů.

Část čtvrtá/Lobbista

39

V pondělí 1. března 1999 se hodinu před půlnocí rozezvučel na pražském sídlišti Černý Most alarm. Zničehonic začalo houkat auto na parkovišti v Cíglerově ulici. Ivan Lhotský ještě nespál. Právě si dával se svou ženou šálek kávy. „Není to naše auto, Ivane?“ zeptala se manželka. „Asi jo. Jdu se tam podívat,“ řekl Lhotský.

Podíval se z okna, a když viděl, že houká skutečně jeho octavia, našťavaně se sebral a šel alarm umlčet. „Dobilové. Zase chtějí ukrást rádio,“ říkal si Lhotský cestou dolů. Ani ve snu ho nenapadlo, že tu cestu půjde po vlastních naposledy.

Jen co sešel dolů, auto se jako na povel utišilo. Lhotský se rozhlédl okolo, ale nikoho neviděl. „Smradi. Asi utekli,“ říkal si a vracel se domů. Zamkl za sebou velké prosklené vchodové dveře, chtěl se

otočit směrem k výtahu a v tu chvíli se před ním přískokem ze sklepa objevil maskovaný muž. Vytáhl zbraň a dvěma výstřely Lhotského popravil. Jedna rána do hrudi, druhá do hlavy. To nebyla náhodná vražda, to nebyl překvapený lupič, který by se tak bránil odhalení. Byla to úkladná a dobře promyšlená vražda.

Jen co se Lhotský zhroutil na zem a nejevil známky života, maskovaný muž nezaváhal ani vteřinu, proskočil skleněné dveře a zmizel v temném sídlišti.

Lhotského žena střelbu neslyšela. Po drahé chvíli však znerózněla a šla se po manželovi podívat. Svého muže našla ležet v tratišti krve v přízemí v chodbě domu. Měl prostřelenou hlavu a chroptěl. Sanitka přijela za pár minut, ale pro Lhotskou to byla věčnost. Zhroucená žena téměř nedoufala, že se muže podaří zachránit. Lékaři označili Lhotského stav za kritický. „V takových případech je prognóza nejistá. Je to opravdu vážné,“ řekli hned po první operaci v nemocnici Lhotské.

Policie vyhlásila pátrání po střelci: „Byl to asi třicetiletý štíhlý muž s blond vlasy střiženými na ježka. Na sobě měl tmavomodrou bundu a v ruce bílou igelitovou tašku. Po činu odcházel směrem ke kinu Sparta. Byl asi 180 až 185 cm vysoký. Při útěku se mohl zranit o skleněnou výplň dveří. Policie proto žádá veřejnost, zejména pak zdravotnický personál, o upozornění na všechny osoby odpovídající popisu, kterým bylo v době od 2. března ošetřeno zranění řezného, bodného či sečného charakteru. Veškeré informace lze zavolat na tísňovou linku policie 158.“

Lhotský nebyl žádný velkopodnikatel. Neměl miliardový majetek ani luxusní vilu a jachtu na Orlíku. Byl to pouhý daňový poradce a likvidátor různých firem.

Problém byl jiný. Byl nositelem důležitých informací. Tak důležitých, že by pro ně mohl někdo i zabít. Lhotský znal klíč k financování tehdejší vládní strany ČSSD. Protože jako jednatel poradenské a daňové agentury Tax & Investment Advisers (TIA) přeléval do sociální demokracie peníze od tajných mecenášů.

Lhotský útok zázrakem, ale opravdu jen zázrakem přežil. Od té doby je připoután na vozík. Když ho policisté podrobili citlivému výslechu, nebyl schopen vraha popsat. Vše se odehrálo tak rychle, že

se v paměti postřeleného muže nedala vydolovat ani sebemenší stopa po útočnickovi. Jediné, co policistům pomohlo, byl popis jiné události, která stělbě předcházela. Pár týdnů předtím totiž Lhotského navštívil jistý muž a nabízel mu zajímavý obchod: „Prodejte nám doklady z vaší firmy TIA o financování ČSSD a my vám za to dáme 20 milionů korun.“ Kdo byli ti „MY“, se Lhotský nedozvěděl. Stopa však mířila k Františku Mrázkovi. Lhotský vypověděl, že ten muž zastupoval zájmy Franty Mrázka.

Případ vyšetřoval speciální tým z oddělení vražd pražské kriminalky. V týmu působili ti nejlepší detektivové. Jenže ani po čase nebyly žádné pořádné důkazy, jen samé indicie a náznaky.

Detektivové Oldřich Kopp a Milan Dvořák dostali v rozsáhlém případě na starost Mrázka. Vyslechli snad stovky svědků, nasbírali desítky tipů, ale proti Mrázkovi neměli žádný důkaz. „Pane Kopp, vážně vám říkám, já to nebyl. Vím, že se to o mně říká. Vím taky, kdo to o mně říká a proč. Ale věřte mi, že Lhotského na svědomí nemám. Zavřete mě kvůli daňovému podvodu, jestli mi ho dokážete, zavřete mě za úvěrový podvod, jestli mi ho dokážete, ale tohle mi přisít nemůžete. To jsem opravdu neudělal,“ dušoval se Mrázek snad na každé schůzce, kterou s Koppem měl.

Kopp a Dvořák z toho byli tumpachoví. Z mnoha stran slyšeli, že to mohl být jediné Mrázek, že jen on měl pádný důvod vydírat sociální demokracii, ale když ho slyšeli na vlastní uši, jak to vyvrací a popisuje detaily o svém alibi, nedávalo jim to smysl. „Pane Mrázku, my ten případ nepustíme, budeme ho šetřit tak dlouho, až najdeme vraha. Ale můžu vás ubezpečit, že jestli získáme důkazy o tom, že s tím máte něco společného, přijdu vás osobně zatknout,“ řekl Kopp. Mrázek si jeho otevřenosti vážil. Usmál se a řekl: „Díky bohu, že to došetříte. Jestli se vám podaří vraha najít, tak budu jediné rád, protože mě to očistí od těch keců, co tu někdo úmyslně šíří,“ řekl Mrázek.

Kopp sledoval každou jeho grimasu, každý cuk v obličeji, mrknutí oka, nervozitu nebo strach. Ale Mrázek vypadal při této debatě klidně. Žádnou podezřelou reakci, ze které by se dalo vyčíst, že lže, Kopp nezaznamenal. Buď byl Mrázek opravdu nevinný, nebo svůj stoický klid dokonale hrál.

Lhotský udělal osudovou chybu již v lednu 1999. Tehdy se ho totiž úplně poprvé zeptali na financování ČSSD novináři z časopisu Euro a Lhotský bezděky odpověděl: „Ano, TIA půjčila sociální demokracii před volbami peníze. Byla to normální půjčka. Nyní jsem ale trochu nervózní, protože již mají splácet, ale úplně se jim to nedaří. Něco splatili a něco ne.“

A při své naivitě ještě vysvětloval, že to není žádný skandál, že je to normální obchodní vztah. „Úrok je normální obchodní. Osmnáct, osmnáct a půl procenta dokonce. Jinak vám ještě musím říct, že tyhle věci jsou všechny v pořádku. To znamená, můžete pátrat jak chcete, stejně nic špatného nenajdete. A znovu říkám, peníze se půjčily a budou vráceny i s odpovídajícím úrokem. Takže žádné černé úniky, žádná Švýcarska ani nic podobného.“

Lhotský ze sebe tímto výrokem, který vyšel v Euru 18. ledna 1999, udělal živý terč.

O nějaké půjčce od poradenské firmy TIA nebyla nikdy řeč. Nikde se ve výroční finanční zprávě ČSSD půjčka neobjevila, nikdy o ní sociální demokraté nemluvili. Vypadalo to na pěkný skandál.

ČSSD byla ve vládě od léta 1998 a vždy tvrdě kritizovala Klausovu ODS za finanční skandály z poloviny devadesátých let, během kterých se ukázalo, že ODS rozepisuje mnohamilionové dary od soukromých firem na mrtvého Maďara Lájose Bácsse nebo na neexistujícího Radjiva Sinhu z ostrova Mauricius. „Zákon by měl zakázat jakoukoli sponzorskou činnost. Jsem přesvědčen, že každý sponzor, který poskytuje dary, od toho očekává nějakou protislužbu. Vláda, která je v podezření z korupce, nemůže být normální vládou,“ hřímal na tiskových konferencích tehdejší šéf ČSSD Miloš Zeman.

Vedení ČSSD si proto Lhotského ihned pozvalo na kobereček a nakázalo mu, aby o půjčkách pro ČSSD už raději nemluvil a zametl za nimi stopy. Hned 1. února 1999 také Lhotský rozeslal všem médiím stručnou, ale jen těžko pochopitelnou zprávu: „Společnost Tax & Investment Advisers nikdy neposkytla půjčku ČSSD. Taková informace vznikla nedorozuměním a politováníhodným omylem.“

Tím dostal média ještě do většího varu. Novináři se začali pít po dalších detailech a souvislostech. Olej do ohně nakonec přilil spolumajitel reklamní agentury MPL Petros Michopoulos. Sociální demokrat, který byl poradcem tehdejšího místopředsedy vlády Egona Lánského. Z jakési naštvanosti, která vycházela z dlouhodobých rozepří uvnitř strany, se sám přihlásil a řekl zcela otevřeně, že TIA fungovala jako financér volební kampaně ČSSD, protože jeho firmě za výrobu sociálnědemokratických plakátů zaplatila strana šekem. Ten vystavila právě Lhotského firma TIA.

Za financování strany odpovídal v té době místopředseda ČSSD a ministr financí Ivo Svoboda. Ten Svoboda, který se mihnul v Mrázkově životě už dvakrát: jednou jako pokladník Občanského fóra, který přijímal dary od Mrázkovy skupiny v roce 1990, a podruhé jako záhadný návštěvník ještě záhadnější party v Biskupské vinárně v Brně.

Svoboda zažíval těžké období. Jako ministr tehdy řešil problém s privatizací největších českých bank: České spořitelny, Komerční banky a IPB. V osobním životě čelil problému s údajným vytunelováním mělnické firmy Liberta, kterou spolu se svou letitou přítelkyní a poradkyní Barborou Snopkovou řídili ještě před vstupem do vlády. A jako pokladník teď začal mít potíže i s vlastní stranou.

V Poslanecké sněmovně, kde ho odchyťovali novináři a ptali se ho na detaily půjčky od firmy TIA, se choval jako blázen. Utíkal před nimi, odvracel od nich tvář a dělal, jako že telefonuje, i když ve skutečnosti s nikým nemluvil. Otázku si nechal položit až tehdy, když se mu do cesty v předsáli Sněmovny postavili televizní reportéři s kamerou.

„Firma, která nám dělala volební kampaň, je zajisté mrzutá, že nedělala další volební kampaň. A je-li mrzutá, tak připouštím naprosto hypoteticky, že může činit jistá prohlášení,“ snažil se Svoboda bagatelizovat výpověď Michopulose z firmy MPL. Pak Svoboda poodešel kousek dál a začal skutečně telefonovat. „Musíme s tím něco udělat. Vypustil to Michopoulos, protože má vztek, že nedostal vejvar,“ říkal Svoboda někomu tak hlasitě, že ho slyšelo několik dalších lidí.

Od samého začátku bylo jasné, že TIA není skutečný věřitel, ale jen zprostředkovatel půjček pro ČSSD. Skutečný mecenáš, který tak před volbami v roce 1998 pomáhal Zemanově straně, byl někdo jiný. O koho šlo, to věděl jen nejužší okruh lidí: Ivan Lhotský, Ivo Svoboda, Barbora Snopková a Miroslav Jansta, druhý jednatel firmy TIA a její většinový vlastník. A samozřejmě ještě skutečný donátor. Ten byl ale pěkně schovaný za firmou TIA.

Navenek propukla velká aféra. Pátralo se, kdo je štědrý věřitel, kolik vlastně straně půjčil a co od toho očekává. Ještě větší spory se však rozhořely uvnitř vládní ČSSD.

Ve straně se už léta formovala dvě křídla. Jedno reprezentoval Miloš Zeman a druhé tehdejší korunní princ sociální demokracie Stanislav Gross. Zatímco Zeman sázel na svého poradce Miroslava Šloufa, Gross si upevňoval vztahy s Ivem Svobodou. I když nebyla viditelná, byla to svatá válka mezi oběma křídly. Byl to boj o moc a tu má ve straně ten, kdo jí zajistí finance.

Informace o tajných půjčkách od záhadného věřitele přes Lhotského firmu TIA zaskočila i starého harcovníka Miroslava Šloufa. I on se začal ptát: Kdo tu tajně podporuje ČSSD? Kdo tu chce získat větší vliv, než mám já, Miroslav Šlouf? Ivo Svoboda jméno mecenáše tajil i před ním.

Policie byla od začátku přesvědčena, že střelba na Lhotského souvisí se spory uvnitř strany. Buď chtěl někdo nadobro umlčet Lhotského, aby už nemohl prozradit nic dalšího, co by mohlo odkrýt jméno skutečného mecenáše, nebo chtěl naopak někdo jiný situaci využít a koupit pohledávku od firmy TIA a držet ČSSD v šachu tím, že je jejím věřitelem.

Když pak 1. března 1999 nájemný vrah střílel na Lhotského, byl v největším podezření právě Mrázek. Ať se policie podívala kamkoli, za každou verzi mohla vidět Mrázka.

Mrázek mohl chtít umlčet Lhotského, aby si podržel na ministerstvu financí „svého“ Iva Svobodu, ale stejně tak mohl Lhotského vydírat, aby získal další a účinnější prostředek k nátlaku na celou ČSSD.

Někdejší invalidní důchodce z Českého Brodu hrál vysokou hru. Byl to univerzální hráč, který měl spojence jak na Zemanově straně,

tak v Grossově křídle. Mrázek uměl ovlivnit i Svobodu, ale hlavně dokázal „vodit“ i Svobodovu partnerku Barboru Snopkovou. Ta v podstatě na financích řídila vše důležité. Mrázek totiž na Snopkovou seslal svého věrného přítele Martina Hejla.

41

Martin Hejl a Barbora Snopková k sobě měli tak blízko, že to občas vypadalo, jako by ti dva byli matka a syn. František Mrázek byl spokojen. Pokuřoval své oblíbené cigarety, seděl ve svém oblíbeném hotelu Esplanade a jeho oblíbený Martin Hejl, zabořený do luxusního koženého křesla, jej informoval, co se děje na ministerstvu financí. A nejen tam.

Hejl ho pravidelně informoval o nejnovějších pohybech ve zpravodajských službách, u policie a vůbec ve všech bezpečnostních složkách státu. Hejl byl studnice informací. Studnice nikdy nevysychající.

Hejl totiž osm let pracoval v tajné službě, BIS, a od roku 1998 dělal šéfa bezpečnosti v Národním bezpečnostním úřadu. Tedy v instituci, kde se sbíhaly důvěrné informace o všech lidech ve státní správě, ale i ze soukromé sféry, kteří se chtěli seznamovat s utajovanými dokumenty státu. NBÚ jim k tomu vydávalo povolení, takzvanou bezpečnostní prověrku. Každý, kdo ji chtěl, musel se před NBÚ, obrazně řečeno, svléknout do naha. Musel o sobě říct, jestli kouří marihuanu, jaké má úspory na účtech, s kým se stýká a jestli měl někdy milenku. A Mrázek měl v NBÚ svého Hejla.

Mrázek se s Hejlem seznámil už v první polovině devadesátých let. Hejl dostal v BIS za úkol monitorovat aktivity lidí kolem Mrázka na orlickém Vysrťkově. Toto pěkné letovisko, kam jezdili výhradně komunističtí pohlaváři, získal po roce 1989 do dlouhodobého a výhodného pronájmu Miroslav Provod. Jenže za Provoda se tam lidé nejezdili jen slunit, koupat a odpočívat, ale také schovávat a obchodovat. V luxusních chatách na Vysrťkově se občas objevili ruský mluvící cizinci, někteří z nich měli s sebou takové ochranky, až z nich šel strach. Ruská mafie si tu přerozdělovala zisky a sprádala další plány. Vysrťkovem občas projeli Čečenci, Dagestánci nebo Arméni. Provod byl svým způsobem dobrodruh.

Hejl nosil do centrály BIS zajímavé tipy. Občas mu je dal Mrázek. Hejl vyrostl v BIS vlastně díky Mrázkovi. A Mrázek věděl, že mu to jednou oplátí. Mrázek však Hejla tak dovedně využíval pro prosazení svých zájmů, že to občas ani Hejl, ani BIS nedokázali včas rozpoznat. V tajné službě dostal Hejl docela příznačnou přezdívku. Kolegové, kteří věděli o jeho nadstandardních vztazích s Mrázkem, mu říkali Naskoč. Protože Hejl občas skutečně skočil na všechno, co mu Mrázek naservíroval. Třeba případ s vyšetřovatelem Evženem Kolínem. Jak Hejl oznámil, že je Mrázkův komplic Tikovský vydírán.

Hejl byl oním mužem z BIS, který v roce 1996 přišel na protikorupční policii, tahal z nich informace o stavu vyšetřování Mrázkovy skupiny a spustil vyšetřování Evžena Kolína. Jen ho tehdy všichni znali pod krycím jménem Martin Kratochvíl.

Ted' byl Martin Hejl váženým ředitelem odboru bezpečnosti na NBÚ, pravá ruka ředitele NBÚ Tomáše Kadlece. Hejl vlastně vedl dvojí život. Navenek pracoval pro NBÚ a Kadlece, potajmu pro organizovaný zločin a pro Mrázka.

42

Kdyby měli na protikorupční policii velké červené světlo s alarmem hlásící nějaké nebezpečí, v únoru 1999 by se zcela jistě rozblikalo a rozezvučelo. K řediteli protikorupční služby Evženu Šírkovi se totiž ohlásil právě Martin Hejl.

„Pane řediteli, vím, že mi to nepřísluší, ale z titulu funkce, kterou v NBÚ zastávám, jsem se dostal k důležitým informacím, které mají souvislost s prací vaší služby,“ začal Hejl diplomaticky a tajemně.

„O co kráčí?“ zeptal se udiveně Šírek.

Šírek řídil službu už od roku 1995. Byl expertem na počítače, měl skvělé analytické schopnosti a jako jeden z mála vrcholných policejních funkcionářů podporoval své operativce, kteří rozpracovávali celou skupinu kolem Františka Mrázka. O Hejlových kontaktech s Mrázkem tak samozřejmě věděl, ale při schůzce nedal nic najevo.

„Mám informace, že se chystáte podniknout jisté kroky vůči jedné společnosti,“ řekl Hejl.

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekl Šírek, ale v duchu už předvídal: „Ten parchant. Už to vědí. Jak se to mohli jen dozvědět?“

„Nebudu chodit kolem horké kaše. Jde o Českou spořitelnu,“ vyklopil Hejl, oč mu jde.

„Nechápu, proč bych se vám měl s něčím zpovídat. Pracujeme na odhalení závažné hospodářské trestné činnosti. To přece s NBÚ nijak nesouvisí!“ rozohnil se Šírek.

„Nesouvisí, ale jen vás chci upozornit, že míříte vedle, že jste se stali obětí dezinformací a že se může stát, že chce někdo spořitelnu jen poškodit, což může mít nedozírné následky, protože se chystá privatizace České spořitelny. A vy v tom hrajete, možná nevědomky, blbou roli. Prostě zvažte všechny okolnosti a souvislosti, třeba vás chce někdo jen zneužít pro vlastní zájmy“ říkal Hejl.

„To říká ten pravej,“ pomyslel si Šírek. Ale nahlas řekl: „Pane Hejl, děkuji za upozornění. Víme, co děláme.“

Šírek odcházel ze schůzky červený jako rak. Ne studem, zlobou. „Tak pánové, to si někdo odskáče. Unikly odtud informace. Chystáme tajnou operaci v České spořitelně. Ví to tady pár lidí, ale už se to doneslo k Hejlovi a k Mrázkovi,“ křičel Šírek na své podřízené, když dorazil ze schůzky s Hejlem.

Protikorupční policie se chystala na velkou akci. Tajný plán znamenal jednorázovou operaci provedenou v jeden den na území celé České republiky ve všech krajských pobočkách České spořitelny. Detektivové totiž chtěli získat důkazy o gigantickém podvodu, který souvisel i s Mrázkem.

V České spořitelně skončila část nedobytných pohledávek Mrázkovy skupiny. Jinými slovy řečeno: dluhy, které nasekal Mrázek a jeho lidé v mnoha jiných bankách, ale i v České spořitelně, přesměrovalo vedení banky do dceřiné společnosti spořitelny - obyčejného „eseróčka“ s názvem IC. Ta je pak prodávala jako těžko dobytné pohledávky. Mrázek si mohl mnout ruce. Buď se tam jeho stamilionové dluhy utopí nadobro, nebo si je za pár měsíců koupí přes prostředníky za pár kaček. A bude mít nad nimi kontrolu.

Šírkovi lidé měli na černou díru zvanou IC poličeno i proto, že do ní padaly i velmi lukrativní pohledávky, tedy úvěry firem, které je splácely. Kdo tyto údajně nedobytné pohledávky získal, mohl si přijít

k pěknému balíku peněz. Kdyby tedy banka odprodala soukromé firmě řádně splácenou pohledávku nějakého klienta za 50 procent její nominální hodnoty, mohla by si soukromá firma přijít zničehonic a za nic k padesátiprocentnímu zisku z té pohledávky, protože by od řádně platícího dlužníka získala plnou výši pohledávky. Nutno dodat, že by to bylo na úkor banky a v tomto případě na úkor státu, protože Česká spořitelna byla tehdy státní. Tak tomu se říká za málo peněz hodně muziky.

Policie měla důkazy o tom, že se v případě firmy IC významně angažuje opět Mrázkova skupina, která si tak navíc čistí v bankovním sektoru nelegální zisky.

Kriminální spis k tomu vedený se jmenoval Koruna. Šírek udělal ještě přísnější bezpečnostní opatření. O připravovaném zátahu vědělo snad jen pět nejbližších lidí a státní zástupce. Termín stanovil

Šírek na středu 17. února 1999. Škoda, že na centrále protikorupční služby nemají to červené výstražné světlo. Ve středu 17. února by se totiž opět spustil zběsilý alarm.

V úterý 16. února, den před akcí, zvedl Šírek telefon a zavolał generálnímu řediteli České spořitelny Jaroslavu Klapalovi. Řekl mu, že by s ním velmi nutně potřeboval mluvit. Chtěl mít jistotu, že Klapal bude v zaměstnání, že mu v centrále, která bude pro získání podkladů nejdůležitější, neřeknou, že když tu není ředitel, není možné otevřít patřičné sejfy.

Klapal souhlasil. Jestli věděl už od Mrázka, co se chystá, to se Šírek nikdy nedozvěděl.

Stejně tak se už nikdy nedozvěděl, co by se našlo ve všech pobočkách České spořitelny k podvodům firmy IC.

Ve středu 17. února ráno vrazila do Šírkovy kanceláře speciální jednotka Inspekce ministra vnitra. Obvinila ředitele protikorupční policie z ohrožování státního tajemství, zabavila mu telefon, počítač a zapečetila kancelář. Šokovaný Šírek nemohl popadnout dech. Od inspekce se dozvěděl, že se dopustil trestného činu tím, že se z domova přes internet napojoval na služební počítač, a tím ohrožoval tajná data celé služby. Šírek protestoval, jak mohl, ale inspekce se tvářila neoblomně. Prý Šírka už týden odposlouchávala a jsou na to důkazy.

„Hm, takže týden. Přesně před týdnem jsem mluvil s Hejlem,“ říkal si Šírek a polohlasitě lamentoval: „To není možný. Oni v tom s nima jedou i lidi z inspekce.“

Šéfem Inspekce ministra vnitra byl v té době Mikuláš Tomin. Muž, který se v roce 1995 zúčastnil památné schůzky s Mrázkem v Biskupské vinárně v Brně. Šírka to dožralo. Uvědomil si, kam až prorostl organizovaný zločin.

Akce v České spořitelně proběhla velmi omezeně, jen v Praze a v Brně. Řada důkazů stačila zmizet.

Mrázkovi se podařilo nejen zhatit jednu policejní akci, ale na čas úplně ochromil práci elitního policejního útvaru. Téměř půl roku trvalo, než se Šírek očistil a než se protikorupční služba opět postavila na nohy. Až teprve 12. srpna 1999 zrušil státní zástupce trestní stíhání Šírka a označil jeho obvinění za nezákonné a neodůvodněné.

„Uvidíme, kdo s koho. Kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe,“ říkal Mrázek svým přátelům a začal spřádat další plán na likvidaci nepohodlného šéfa protikorupční policie.

43

Jestli chtěl mít František Mrázek v roce 1999 perfektní vztahy s někým z vládních kruhů, pak to byl dozajista Ivo Svoboda, ministr financí. Ten měl pro Mrázka cenu zlata. Mrázek se totiž chystal zapojit do zatím největšího byznysu svého života. Do deblokace ruského dluhu.

Rusko dlužilo České republice 3,6 miliardy dolarů. A Rusko naznačilo, že by za určitých podmínek souhlasilo s částečným umořením dluhu v celkové výši 2,5 miliardy dolarů. To je částka, která představuje v přepočtu téměř 100 miliard korun.

Firma, která by tuto sumu mohla deblokovat, by musela zaplatit do státního rozpočtu 22 procent hodnoty dluhu, tedy asi 20 miliard korun. Teprve pak by jí stát ruskou pohledávku postoupil. A vše ostatní by záleželo už jen na vyjednávacích schopnostech firmy. Kdyby se jí podařilo domluvit, že na Rusku vymůže 30 miliard korun, měla by rázem 10 miliard vyděláno.

Takový byznys se objeví jednou za život.

I když měl Mrázek naspořeno dost peněz, 20 miliard by vládě zaplatit zdaleka nemohl. V Rakousku však měl zdatného partnera. Izraelského podnikatele Baraka Alona. Muže, s nímž se seznámil už začátkem devadesátých let a s nímž vlastnil v Českém Krumlově Pivovar Eggenberg.

Barac Alon nebyl žádné ořezávátko. Jeho otec Šlomo Alon působil v izraelských diplomatických službách a v Tel Avivu později vybudoval věhlasnou high-tech firmu Teliran, která vyrábí zařízení do mobilních telefonů a bezdrátové modemy. Teliran měl sto zaměstnanců a pobočky dokonce i ve Spojených státech. Firma se soustředovala i na zbrojní zakázky. I Šlomův syn Barac Alon vládnul miliardami, které čas od času potřeboval investovat nebo proprat. Barac Alon měl důvěrné styky i s izraelskou tajnou službou Mossad. Ale o jeho finanční služby prý projevovaly zájem i zpravodajské služby jiných států.

Barakovy investice mířily zejména do zemí bývalého východního bloku. V Česku nad nimi bděl, kdo jiný než František Mrázek.

Mrázkovi se tedy vůbec nelíbilo, že jeho chráněncem Ivo Svoboda a jeho pravá ruka Barbora Snopková začali mít vážné problémy s policií.

Středočeská kriminálka už od podzimu 1998 prověřovala trestní oznámení týkající se údajného vytunelování závodu na výrobu dětských kočárků, Liberty Mělník. Svoboda a Snopková přišli do představenstva Liberty už v dubnu 1996, tedy dva roky předtím, než Svoboda usedl do křesla ministra financí. Kdekdo tehdy nad Svobodovým počínáním nechápavě kroutil hlavou. Mělnická továrna byla v krizi a z kdysi věhlasného podniku se stávala neperspektivní troska.

Na jaře 1997 vyráběl podnik kočárky už jen sporadicky. Většina dodavatelů odmítla podnik zásobovat, protože Liberta byla zadlužená a neplatila. Vedení Liberty se tedy rozhodlo, že firmu rozdělí na část prosperující a na část nevýdělečnou, která se později dostala do konkurzu. Do zadlužené části přešlo i tehdejší vedení společnosti se Svobodou a Snopkovou. Výdělečná část byla prodána soukromé firmě Zora Euro. Tu v té době vlastnili opět Svoboda a Snopková. O další rok později, v červenci 1998, když už Svoboda úřadoval jako ministr financí a Snopková v resortu řádila jako hlavní poradce, pro-

dali oba svůj podíl ve firmě Zora Euro Stanislavu Kratochvílovi, synovi Barbory Snopkové. Jenže to nemělo vliv na podezření, do kterého se ministr i jeho poradkyně dostali. Policie byla přesvědčena, že rozdělením podniku zvýhodnili Svoboda a Snopková jen sami sebe a další věřitele Liberty naopak poškodili.

Když pak v únoru 1999 policie připustila, že si zve kvůli vytunelování Liberty na výslech i Snopkovou a Svobodu, byl oheň na střeše. Oba pokladníci ČSSD se trásli jako osiky. Strach mělo i vedení vládní ČSSD. Při představě, že hrozí obvinění přímo ministru financí, se dělalo zle i premiéru Miloši Zemanovi, který se před volbami stavěl do role bojovníka proti podvodníkům a tunelářům. A strach začal mít i Mrázek. Klíčovou personou pro rozhodnutí, kdo bude deblokovat ruský dluh, byl právě ministr financí.

Středočeská kriminálka však šla na věc poměrně chytře. Nejdříve se zaměřila na Snopkovou. 19. února si ji detektivové pozvali na výslech a dva týdny nato, 1. března 1999, ji obvinili z trestného činu porušování povinností v řízení o konkurzu a vyrovnání. Za to hrozily Snopkové až tři roky vězení. Za týden šel sice na výslech i Svoboda, ale u něho se to zatím obešlo bez obvinění. Všichni ale tušili, že trestní stíhání ministra financí je jen otázkou času.

Mrázek proto spěchal. Potřeboval, aby Svoboda co nejdříve zplnomocnil Barakovu firmu k vymáhání ruské pohledávky.

Vše měli vymyšlené tak, že z Ruska budou dovážet železnou rudu a za to budou umořovat ruský dluh.

V červnu 1999 proto poslal Ivo Svoboda dopis svému protějšku, ministru financí Ruské federace Michailu Kasjanovovi. „Vymáháním ruského dluhu jsem pověřil společnost Korax Holding ze švýcarského Curychu,“ sdělil

Svoboda v dopise a pro Baraka Alona a Františka Mrázka měla tato věta cenu několika miliard korun. Díky dopisu mohla firma Korax dojednat v Rusku kontrakty na železnou rudu téměř za osm miliard korun. Provize za takové obchody přitom obvykle přesahují deset procent z celkové částky. To už je docela zajímavý byznys a začátek deblokace ruského dluhu.

Firmu Korax vlastnil sice jakýsi Zeno Meier, ale za vším stál Barac Alon. Meier byl jeho společník.

Mrázek musel jít pověstnému štěstíčku tvrdě a rychle naproti. O měsíc později, v červenci 1999, si Ivo Svoboda vyslechl od policie nepříjemnou větu: sdělujeme vám obvinění z trestného činu v případě vytunelování mělnické Liberty. Tři dny nato byl Svoboda odvolán z funkce ministra financí.

44

V polovině roku 1999 vyhodnotila protikorupční policie veškeré spisové materiály, které vedla na lidi z Mrázkova okolí, a dospěla k alarmujícímu závěru. Mrázek a jeho lidé začínají ohrožovat podstatu fungování demokratické společnosti.

„Z analýz vyplynul jednoznačný závěr, že si Mrázek a spol. vybudovali za využití nekalých korupčních praktik potřebné kontakty ve vysokých ekonomických a politických kruzích, přičemž jejich cílem je získávat především ekonomické informace a následně ovlivňovat případná politická rozhodnutí v ekonomické oblasti. Mrázek si také vybudoval potřebné kontakty v policejních a zpravodajských složkách, které ho informují o všech důležitých akcích bezpečnostních složek státu. Stejně tak Mrázek a jeho společníci navázali potřebné kontakty v prostředí organizovaného zločinu, kterému dodávají citlivé nebo utajované informace politicko-ekonomického a bezpečnostního charakteru,“ napsali analytici protikorupční služby.

Čím více se Mrázek snažil tento specializovaný policejní útvar umravnit, tím více si ho proti sobě štvál. Protikorupční policie ve spolupráci s tajnou službou BIS spustila v roce 1999 nevídaný kolotoč odposlechů. Kromě samotného Mrázka, který používal asi šest mobilů najednou, získala i povolení k odposlechu jeho přítele z Národního bezpečnostního úřadu Martina Hejla. Stejně tak odposlouchávala i Mrázkova letitého obchodního partnera, slovenského podnikatele Igora Šafránka. Zatímco Hejla používal Mrázek jako informátora z bezpečnostních složek, Šafránka nasazoval na politiky. Šafránko měl za úkol stýkat se s vlivnými lidmi z vládní ČSSD i z opoziční ODS, ovlivňovat je a tahat z nich podstatné informace. Všechno se pak zase sbíhalo u Machiavelliho Františka Mrázka.

Stovky hodin odposlechů pomáhaly detektivům odkrývat ty nejtajnější plány Mrázkovy skupiny. A zároveň jim v plné síle ukázaly,

jak hluboce prorostl organizovaný zločin do státní správy. Mrázek mluvil se svými komplici do telefonů mnohdy v tajuplných kódech, používal zkratky a přezdívky. Z Mrázka jim mrazilo v zádech ještě více než kdy předtím.

45

Středa 27. října 1999

Mrázkovi volal jakýsi muž a varoval ho, že je ohrožen kšeft s odprodejem potravinářské firmy Satrapa. Přestože tuto firmu sdružující přední české masokombináty vlastnil tehdejší fotbalový boss František Chvalovský, Mrázek za celým byznysem stál jako šedá eminence. Neznámý muž ho upozornil, že prodej akcií Satrapy japonské firmě pozastavil finančně analytický útvar ministerstva financí, který sleduje toky peněz a upozorňuje banky na možné praní špinavých peněz.

Neznámý muž: „Přišla první platba za to maso. Ale vše se okamžitě zastavuje, protože je snad podezřelý původ peněz. Je to totální průser.“

Mrázek proto ihned volá své prodloužené ruce, klíčovému lobbistovi Igoru Šafrankovi.

Mrázek: „Proběhla první platba za to maso, ale nastaly komplikace. Volal Esko (kódový výraz pro neznámého informátora), že se to zastavuje, že se jim nezdá původ peněz.“

Vzápětí volá Mrázkovi jakýsi Milan.

Milan: „Už vím. Zarazil to ten zvláštní útvar na ministerstvu financí. Nezdá se jim tam něco - šikmé oči a podobně. Myslím, že za to může ten fotbalista se svými právníkama - Sokolíma. S těma šikmejma se to mělo udělat jinak. Fotbalista to prokoučoval. S tím se nemělo chodit na přepážku. Mělo se to udělat skrytě. Myslím, že je to nad Eškovy síly. Jestli tohle dělal Sokol, tak je špatnej právník. Možná to nakonec vyjde, ale zbytečně se to o čtrnáct dní zpozdí.“

Mrázek se mezitím snaží najít páky na šéfa finančně analytického útvaru Karla Koryntu. Volá Martinu Hejlovi.

Mrázek: „Čau, jen připomínám toho Koryntu. Víš, jak jsem ti říkal.“ Hejl: „Jasně, rozumím. Ale jestli je tam něco potřeba, tak to není na telefon. Není problém to tam popohnat.“

Mrázek: „Viš, ten nejvyšší fotbalista (Chvalovský) prodal ty fabriky na maso. Vzali to ti, jak mají šikmý oči. A teď se to má posílat do Velkého domu (České spořitelny), jak je Roman (Mentlík). Viš, šilo se to horkou jehlou a mohlo by to poškodit právě Romíka (Mentlíka).“

Pátek 29. října 1999

Mrázek si potřebuje něco zařídit na Okresním státním zastupitelství v Kolíně. Shání jednu státní zástupkyni, ale aby nikdo nepoznal, že je to Mrázek, představuje se do telefonu jako Hruška.

Mrázek: „Dobrý den, tady Hruška. Potřeboval bych mluvit s paní Aimanovou.“

Úterý 2. listopadu 1999

Mrázek volá jakéhosi Milana a žádá, aby mu ihned zařídil schůzku s významným lobbistou Martinem Ulčákem.

Mrázek: „Sežeň mi Ulčího. Potřeboval bych urychleně řešit ČEZ.“

Milan: „U to právě řeší. Domluvím s ním snídani.“

Mrázek: „Jo a sežeň mi kontakt na šéfkou VZP Musílkovou. V Českým Brodě chtějí zavřít nemocnici. To se nesmí stát.“

Středa 10. listopadu 1999

Mrázkovi volá Hejl a informuje ho, že už zase navázal kontakt s Barborou Snopkovou. Ta se mu odmlčela poté, co ji policie začala stíhat za vytunelování mělnické Liberty.

Hejl: „Už volala ta paní (Snopková). Už funguje a můžou se rozeběhnout ty schůzky. Ve středu dáme někde kafe. Jo a v noci v jednu mi volal nějaký frajer na mobil, že se míchám do moc věcí, že bych se měl držet vzadu, jinak bych mohl dostat világoš. Nevím, kdo to mohl být. Ani proč mi volal. Nejspíš se to týká stávající firmy (NBÚ). S Bábou (přezdívka pro Snopkovou) to určitě nesouvisí.“ Mrázek jen spokojeně přitakává. Líbí se mu, že Hejl opět navázal se Snopkovou kontakt.

Úterý 16. listopadu 1999

Mrázek mluví s členem vedení ústeckého podniku Setuza Petrem Voborníkem. Mrázek se snaží se svým obchodním partnerem Tomášem Pitrem tento potravinářský gigant ovládnout. A tak nabízí Voborníkovi zajímavý byznys, ale ve skutečnosti potřebuje ze Setuzy vytáhnout přes dvanáct milionů korun.

Voborník: „A o jakou částku jde?“

Mrázek: „O 12,3 milionu korun. Ušetřím vám 3,3 milionu. To je nějakých kamionů oleje a másla.“

Voborník: „To mi je jasné, ale v současné době fakt nemám peníze.“ Mrázek: „Tak se půjčí z Mila Olomouc.“

Voborník: „Milo dluží Setuze 135 milionů korun a je na tom hůř než my. Milo dnes čeká na představenstvo banky, aby dostalo úvěry od IPB.“

Mrázek: „To snad není možný. Vy necháte dopustit, aby to dneska někdo koupil a v únoru nám to prodal za 15,6?“

Voborník: „Nemám. Záleží na tom, jestli dostaneme úvěr od IPB. Setuza nemá 12,6. Musí platit Komerční bance. Do KB platí 145 milionů.“

Mrázek: „KB počká. Je zbytečné jí to platit.“

Voborník: „Mám obavu, aby se KB nepřipojila ke konkurzu...“ Mrázek: „Prostě to musí být dnes. Jinak ten balík peněz uteče. Je to, jako když 3,3 spláchneme do žumpy.“

Voborník: „Není to prdel. Až budou úvěry, můžeme kupovat obligace. Nechci se dostat do situace, že budu mít obligace a nebudu mít na výplaty. Dalo by se to vyřešit do konce týdne. Zaběhl bych do IPB za Truhlářem.“

Mrázek byl s Voborníkem nespokojený. Proto hned volal Aleši Volfovi. Ten se stal o měsíc později v Setuze místopředsedou dozorčí rady.

Mrázek: „Mám problém s Voborníkem. Nemá peníze, neměl by na suroviny. Jestli nedopadne ten úvěr 100 mega, tak je to v prdeli. Setuza nemá peníze ani Pitr nemá peníze.“

Mrázek potřebuje, aby banky daly Setuze stomilionový úvěr. Lobbuje, jak se dá. Policie vzápětí zachycuje zajímavý rozhovor. V

té době ještě netuší, kdo je na druhé straně aparátu. Ale je to zajímavé.

Mrázek: „Ahoj. Chci se jen zeptat, jak dopadla úvěrová komise?“ Neznámý muž: „Jsem nyní na vládě. Ozvu se později.“

Mrázek si klidně volá s někým, kdo právě sedí ve Strakově akademii poblíž premiéra Miloše Zemana. Kdopak to asi je?

46

Středa 17. listopadu 1999

Mrázkovi volá Hejl a připomíná mu důležitou schůzku.

Hejl: „Takže ta schůzka je dohodnutá na pondělí na kulaté šestce, ty jeleni. Obsazení: Martin, Franta, Barbora a Ivo.“ Mrázek: „Pěkný pěkný. Budu tam.“

Mrázek ví, o čem je řeč: „kulatá šestka“ znamená místo setkání, Vítězné náměstí neboli Kulaták v Dejvicích v Praze 6. A „jeleni“ jsou skrytý výraz pro restauraci Obora.

Pro policii je to jasný signál. Schůzku musí sledovat. Za jedním stolem se tu sejdou František Mrázek, Martin Hejl (ředitel bezpečnostního odboru Národního bezpečnostního úřadu), Ivo Svoboda (exministr financí) a Barbora Snopková (milénka a poradkyně Svobody).

Jen co domluví strategickou schůzku s politiky, začne si Mrázek zařizovat i malichernější věci. Volá izraelskému podnikateli Izákovi.

Mrázek: „Tak se připomínám. Mluvili jsme spolu ohledně té předzahrádky na Příkopech. Mám o to zase zájem.“

Izák: „To je smůla. Podepsal jsem smlouvu do konce dubna s Pálkem.“ Mrázka to mrzí. Chtěl si v centru Prahy, přímo na pěší zóně, zajistit místo pro své důležité schůzky.

Čtvrtek 18. listopadu 1999

Martin Hejl běhal po Praze a sháněl co nejvíce informací, aby byl on i jeho parták Mrázek stále v obraze, aby věděli, co se kde děje, kde se co šustne.

Hejl měl pro Mrázka horkou novinku. Měl možnost se sejít s policistou, který vyšetřuje střelbu na sponzora ČSSD Ivana Lhotského. Hejl má pro policistu kódovaný výraz Běžec. Když mluví o Lhot-

ském, používá slova Zakopaná Lhota a Dobrákem míní Lhotského společníka ve firmě TIA, podnikatele a právníka Miroslava Janstu. Z pozdějších souvislostí vyplývá, že Dobrák neřikají Janstovi proto, že ho mají rádi. Naopak, Jansta byl pro ně nepřítel. Přezdívka Dobrák má proto v jejich podání spíše hanlivé zabarvení.

Tento telefonát byl pro policii velmi důležitý. Mrázek i Hejl během něj naznačují, že tuší, kdo by mohl stát za pokusem zabít Lhotského.

Hejl: „Teď jsem se vrátil odněkud a mám důležitý věci. Mám něco napsat. Bylo by dobré, kdybys měl zítra večer čas.“ Mrázek: „To nejde. Budu pryč.“

Hejl: „Tak to popíšu. Jak je tady nějaký ten BĚŽEC, který má na stole nějaký TY, jak tam byl DOBRÁK a ta ZAKOPANÁ LHOTA. Tak ten má nějaké vidění pořád, takovou fikci k jednomu člověku. Tak k tomu jsem se prokopal a poslal mu nabídku, že by bylo možné s ním mluvit mezi čtyřma očima. Jako s tím člověkem, o kterým si myslí ty hloupé věci. Jak třeba houkala auta a podobně. Takže jsem mu (Běžci-policistovi) poslal nabídku, jestli by se nechtěl s tím houkačem, s tím, co organizoval to houkání (střelbu na Lhotského), sejít. Uvidí se, jak bude reagovat. Myslím, že záleží na okolnostech, ale asi se bude chtít sejít. Řekl jsem, že to musí být čistý. Zaručil fěr plej z jeho strany. V celé věci by to mohlo pomoci. On si totiž myslí, že to houkání přišlo z té party z Maďarska a toho člověka právě řadí do té maďarské party. Omlouvám se, dojednal jsem to, aniž bych se s tebou poradil, ale nebyl čas, tak to promysli.“ Mrázek: „A je ten Běžec dobrej?“

Hejl: „Mám Běžce, který tohle všechno zprostředkuje. Rozcho-
dil by myšlenky, které jsou scestné.“

Mrázek: „Myslím, že by to bylo dobré, protože to stejně fouká odjinud. Myslím, že to fouká hodně zdaleka, jak je tam teď už velká zima (patrně z Ruska), protože Maďaři tam z té velké zimy... Víím, že on si myslí, že jsem to udělal pro toho Maďara já. Ale lidi jsou velký blázni.“ Hejl: „Problém pro ně je, že ten, co měl auto před barákem (Lhotský), je teď němej. Ale hlavně oni (policisté) vidí ty věci ještě dál a vidí za tím PANDĚRO společně s tím Maďarskem. Vidí tam

takový ty velký ústavy. Ale Běžec je člověk, který má na triku vyřešení. Stálo by za to se s ním vidět.“ Mrázek: „Nejsem proti.“

Hejl: „Taky si myslím, že by to bylo dobrý. Za určitých opatření. Navrhuji saunu, žádný dráty (odposlechy), nic. Jinak to pondělí platí.“

Detektivové, kteří odposlechy vyhodnocovali, si z tohoto rozhovoru odnesli tři důležité poznatky.

Zaprvé: Mrázek a Hejl věděli, že je policie podezřívá, že se podíleli na organizování střelby na Lhotského a že podle jedné vyšetřovací verze za vším stojí Maďaři. Tedy lidé napojení na skutečné sponzory ČSSD, kteří v roce 1998 přes Lhotského a jeho firmu TIA půjčili sociální demokracii potajmu přes 30 milionů korun.

Zadruhé: Mrázek naznačuje, že ví, kdo byl skutečný objednatel vraždy. Podle jeho náznaků šlo o vlivné podnikatele z Ruska, kteří jsou s maďarskými obchodníky spojeni a v podstatě stojí za jejich financemi.

Zatřetí: Kdo je Panděro? Kdo se skrývá pod touto přezdívkou?

V této otázce měla policie jasno po několika dnech. Ze všech souvislostí a dalších hovorů vyplynulo, že Panděrem nazývají šéfa poradců premiéra Zemana Miroslava Šloufa.

Schůzka v Oboře s Ivem Svobodou a Barborou Snopkovou v pondělí 22. listopadu proběhla. Úspěšně ji ale monitorovala policie.

Úterý 23. listopadu 1999

Hned po schůzce v Oboře zastihly Mrázka dvě zprávy, jedna byla dobrá, druhá špatná.

Aleš Volf ze Setuzy nejdříve Mrázkovi sdělil, že banky daly Setuze stamilionový úvěr.

„Mám dobrou zprávu, pustili peníze,“ říkal Volf a Mrázek jen spokojeně pronesl: „Vím. Je to právě v televizi.“

Za chvíli se však Mrázek od svého policejního zdroje dozvěděl, že policie zatkla Barboru Snopkovou. Proto ihned volá Hejlovi.

Mrázek: „Nevíš, co se děje? Prej sebrali BÁBU (Snopkovou) a jsou u baráku toho druhého (Iva Svobody). Mám to od kuchařů (policistů).

Snažím se, aby to nějak vyřídili, ale zatím nic nového nevědí.“

Hejl: „Doufám, že to nesouvisí se včerejškem.“

Mrázek: „Tak to teda taky doufám, že to nesouvisí se včerejškem. To by byla katastrofa. Už včera jsem měl divné tušení. Kolem šla asi třikrát stále stejná postava. V každém případě příště schůzka jedině mimo město.“

Hejl: „Zbývá jen doufat, že to bylo kvůli něčemu jinému. Je to divné i z toho důvodu, že měla být dneska u MLHY.“

Mrázek: „Napadá mě, jestli tu BÁBU nevzali kvůli té LHOTĚ.“

Detektivům vrtala v hlavě poslední Mrázkova věta. Mrázek v ní vlastně naznačoval, že by s kauzou Ivana Lhotského mohla mít něco společného dokonce i Snopková.

Stejně tak se policisté poprvé dozvěděli, komu patří přezdívka Mlha. Mlha byl v jejich slangu premiér Miloš Zeman.

Mrázek měl ale největší strach, aby zatčení Snopkové nesouviselo s jejich jednáním o deblokaci ruského dluhu. Za chvíli se však Mrázek i Hejl uklidnili. Dozvěděli se, že Snopková skončila ve vazbě kvůli vytunelované Libertě Mělník.

Mrázek: „Tak už vím. KOČÁRKY! Bylo to připravované. Mělo to být o týden dýl, takže to vůbec nesouvisí. Mám to od Zvířete (právník Veverka). Ona (Snopková) už je na Kladně a on (Svoboda) to ví, že jsou u něj u baráku. Mám člověka, kterej má na něj dobrej kontakt. Může mu zavolat, aby zůstal tam, co je.“

Hejl: „Cinkni mu, já na něj nemám číslo.“

Mrázek: „To ne, to je špatně. Tlak je od Panděra (Šloufa), ale nevím to jistě. Asi za ní (policisté) litali, tak je možné, že tam byli i včera. Možná proto se to urychlilo, ale ONA je chytrá. TA si to spojit nebude.“

Za chvíli volá Mrázkovi opět Hejl.

Hejl: „Teď jsem zjistil, že BÁBA dostala vazbu, a teď jde o to, aby to neprošlo soudem. Prý jsou pokyny z velkých výšek. ON (Svoboda) je doma a nesmí ven. Vzkázali jsme mu, ať nevychází.“ Mrázek: „Takže jsou to ty kočáry, takže to nemá souvislost.“

Mrázek s Hejlem vymýšlejí, jak Snopkové a Svobodovi pomoci. Uvažují, které právníky jim doporučit, jestli Miroslava Kříženeckého (Míra), nebo Josefa Monsporta.

Hejl: „Co kdyby do toho skočil Míra?“

Mrázek: „Zavolám mu.“

Hejl: „Dej mi spojení na Monsporta.“

Mrázek: „No, možná by to zařídil on. Možná by šla navrhnout i kauce, ale kdo by to složil? No, snad by se to nějak vymyslelo.“

Kauzu Snopkové spolu oba řeší ještě pozdě večer. Policisté se z hovorů dozvídají, že politici budou chtít urychleně a už definitivně sesadit z křesla šéfa protikorupční policie Evžena Šírka. Jsou totiž přesvědčeni, že za nejnovější vazbou Barbory Snopkové stojí zase tato specializovaná policejní složka. Mrázek se dokonce snaží přes Hejla dostat do hledáčku politiků na případný uvolněný post ředitele této služby svého člověka. Jeho jméno v telefonech nevyslovují. Hejl: „Máš něco? Já nemám nic nového.“

Mrázek: „Já taky ne. Ale něco se zjistí. Prý je to současné řešení ve firmě, v té SPO (SPOK - protikorupční policie). Zítra se u tebe staví ten nověj adept. Přinese na stránku o sobě povídání a to se má odnést MLHOVI (Zemanovi). Bude tam (na protikorupční službě) potřeba udělat pořádek.“

V další části hovoru se Mrázek zmiňuje i o ministru Jaroslavu Baštovi. Ten byl v Zemanově vládě odpovědný za akci Čisté ruce, během níž chtěli sociální demokraté vyšetřit a exemplárně potrestat největší prohřešky privatizačních kauz minulých vlád. Akce ztroskotala. Pro Baštu mají Mrázek a Hejl přezdívku Kývač.

Mrázek: „Jo a možná půjdu na fotbal, třeba tam bude Břicho (Šlouf) a něco s ním dohodnu. A ty dej bacha, aby nevěděl, žeš tam včera s ní (Snopkovou) byl. Všechno je to na hovno. U KÝVAČE to všichni balej, je to neúnosný. Drhnou ruce. Dva měsíce ho prý neviděli. Čistý tlapky se nějak rozplynuly. Už prej (Bašta) mluví i z cesty.“

Mrázek měl dokonalý přehled, co se ve vládě chystá. Policisté navíc z odposlechů zjistili, jak propracovaný měl Mrázek systém vztahů. Mrázek se stýkal se Šloufem, ale ten nenáviděl Svobodu a Snopkovou. Před Šloufem tak Mrázek musel dělat, že Svobodu a Snopkovou nezná a že je taky nemá rád. Za Šloufovými zády se však se Svobodou a Snopkovou scházel. A navíc jim prostřednictvím Hejla všemožně pomáhal. Proto Mrázek Hejla nabádal, aby se Šlouf o jeho stycích se Snopkovou nedozvěděl.

Středa 1. prosince 1999

Mrázek volá na číslo Miroslava Šloufa, ale tentokrát to zvedá jeho sekretářka.

„Potřeboval bych mluvit s náčelníkem,“ řekl Mrázek. Sekretářka bleskurychle pochopila, kdo volá, a tak Šloufa hned sehnala.

Mrázek: „Ahoj Mirku, mám pro tebe ty dva životopisy.“

Šlouf: „Zítra tu nebudu. Nech to v obálce u Zdeňka (Zdeněk Vystoupil - také poradce na Úřadu vlády). Jo a vzpomeň si, cos dělal 5. září 1995.“

Napovím ti: šlo o politiku a bylo to jednání.“

To Mrázka zaskočilo.

„Nevzpomínám si. Je to strašně dlouho. Řekneme si to večer“ řekl, ale Šloufova otázka ho zjevně vykojila. Mrázek měl takových jednání milion. Proč a na co přesně se Šlouf Mrázka vlastně ptá?

Premiér Miloš Zeman se chystal k razantním změnám v bezpečnostních složkách státu. Přestože mu šlo hlavně o výměnu ředitele protikorupční policie, chtěl se zaměřit i na ostatní důležité složky - i na tajné služby. Nechal si proto zpracovat od jednoho z externích poradců přes bezpečnost Jiřího Klesla analýzu bezpečnostní situace státu. Klesl v analýze rozebral každý resort zvlášť. A bylo vidět, že má poměrně kvalitní informace. Když hodnotil situaci v Národním bezpečnostním úřadu, zmínil se samozřejmě i o Hejlovi. A připomněl tam, že Hejl se jako Mrázkův pověřenec zúčastnil památné schůzky v Brně v Biskupské vinárně.

Když se tato analýza dostala do rukou Miroslava Šloufa, velmi ho zaskočilo, že se Mrázek s Hejlem zná. Šlouf neměl o Hejlovi žádné vysoké mínění a spíš ho řadil mezi své nepřátele.

Šlouf si analýzu pečlivě nastudoval. Jen si špatně zapamatoval přesné datum brněnské schůzky. Proto se Mrázka ptal na 5. září 1995. Schůzka se ve skutečnosti odehrála 8. září 1995. Ale to byl takový detail, který si vlastně nemohl pamatovat ani samotný aktér schůzky - František Mrázek.

Pátek 3. prosince 1999

I když se Mrázek a Šlouf domlouvali, že se uvidí ve středu, ze schůzky sešlo. Proto Mrázek volá Šloufovi v pátek. Šlouf však má zase otázku týkající se roku 1995.

Šlouf: „Jsem v autě, snažím se dostat do Štěpánské. Tak co? Už sis vzpomněl na toho 5. září 1995? Bylo to v Brně v hospodě.“ Teprve teď si Mrázek vzpomněl.

Mrázek: „Jo ty myslíš tohle. Byl jsem tam pozvaný s jinejma. To už jsou dějiny. To byla asi ta Nadace Karla Gotta.“

Jen co Mrázek Šloufa uklidnil, že s Hejlem už nemá nic společného, že je vše už jen historie, pokračovali v otázkách personální politiky. Mrázek Šloufovi navrhoval kandidáta nejen na šéfa protikorupční policie, ale i na ředitele tajné služby BIS.

Mrázek: „Mirku, uvidíme se v pondělí. Už mám všechno nachystané. Mám postavené dobré tváře.“

Šlouf: „Až zjistím, že se hodně shodují, tak hned začnu konat. Čím dřív, tím líp.“

Mrázek: „Mám dobrýho kormidelníka na ten úřad na tři písmena (BIS - tajná služba).“

Šlouf: „Tam je ten tlak zatím menší, ale i tak je to výborný. Na ty čtyři písmena (SPOK - protikorupční policie) je větší zájem. Myslíš ty čtyři písmena, tu ekonomiku.“

Mrázek: „Tak to je super tvář. Míra bude spokojen.“

Úterý 7. prosince 1999

Mrázek si volá se svým letitým přítelem Vokem Wippernem. Tento podnikatel hlídal Mrázkovi moravskou odnož podnikání s lihem, kde jim šlo hlavně o ovládnutí Lihovaru Kojetín. Z důvěrných rozhovorů s Vokem se policisté dozvěděli nejen zákulisí z lihovarnického byznysu, ale mnohdy i další střípky o tom, kde všude ve státní správě má Mrázek své lidi.

Vok: „Franto, dokázal bys zvládnout Agrofert? Chtějí podat konkurz na Milo Holding a shánějí někoho, kdo by se k nim přidal. Dluží se jim jeden milion. Je to Babiš.“

Mrázek: „Zkusím. Bude to těžké, ale uvidíme, co se dá dělat.“ Vok pak předává telefon svému společníku Richardu Morávkovi. Morávek: „V Praze bude nutné kontaktovat kvůli privatizaci některých podniků Fond národního majetku a ministerstvo zemědělství. Máš tam někoho?“

Mrázek: „Fond zvládneme na sto procent. Máme tam přímo šéfa Fondu Stiesse.“

Středa 8. prosince 1999

Hned po Barboře Snopkové skončil ve vazbě i exministr Ivo Svoboda. Mrázek nebyl rád. Potřeboval s nimi dodělat pár rozdělaných obchodů a hlavně zkusit dotáhnout do konce deblokaci ruského dluhu. Kdyby deblokace vyšla, nemusel by Mrázek v životě už nic dělat a byl by stále miliardář. Klidně by odešel do důchodu, třeba i do invalidního. Proto se Mrázek tak snažil Svobodovi a Snopkové pomoci.

Mrázek o nich mluvil jako o Dědkovi a Bábě. Jindy, aby zrychlil debatu, je nazval jednoduše Důchody.

Mrázek: „Je šance dostat Důchody ven. Je potřeba jednat.“

Hejl: „Zítra jim budu moct poslat vzkaz, ale nevím, kdy se tam dostane.“ Mrázek: „Ti řeknu, že byla velká škoda, že to nestihla (Snopková) udělat. To byla škoda obrovská... a kšeft. Pak se musíme dohodnout, co tam doručit za zprávu. Jo a víš, že Čepice koupil Libertu?“ Hejl: „Cože? Dědek jo?“

Mrázek: „Jo, starej, přes jednu firmu, pak ti to řeknu. To udělal velkej skutek. Tím to bude asi všechno smazaný pod koberec.“ Hejl: „Tak to je bomba.“

Čepice byl krycí výraz pro izraelského podnikatele Baraka Alona. Mrázek se teprve teď dozvěděl, co udělal Barac Alon už v červenci 1999. Prostřednictvím svého obchodního partnera Zeno Meiera skoupil na trhu téměř bezcenné akcie Liberty. Přestože na trhu měla jedna akcie hodnotu dvou korun, Barac přes Meiera vyplatil za jednu akcii 400 korun. Akcie tehdy vlastnil syn Snopkové Stanislav Kratochvíl. Za bezcenné akcie tak dostal kolem 16 milionů korun.

Navíc získal pod kontrolu celou firmu a její účetnictví. Policie tak měla ztíženou práci dohledat některé doklady. Proto se Mrázek a

Hejl tak radovali a postup Čepice, tedy Baraka Alona, tak vyzdvihovali.

Pátek 10. prosince 1999

Hejl byl sice bezpečnostním ředitelem NBÚ, ale pro Mrázka dělal vše možné. Mrázek: „Už jsi mi vyřídil to odhlášení auta?“

Hejl: „Jo. Byly trochu problémy s notářským ověřením, tak jsem jim tam dal ty papírky a oni to vyřídí.“

A vzápětí byl Hejl poslem čerstvých zpráv. Jako první informoval Mrázka, že policie odložila vyšetřování střelby na Lhotského.

Hejl: „Jo, jinak to houkací auto, ti „hasiči“, tak to dali do lednice. Nikam to nevede, takže...“

Mrázek: „Rozumím. Prý nejde zjistit, kdo to odpálil. KUCHAR (policista) to dal prostě do lednice.“ Byznys s lihem sice vynášel velké peníze, ale v rukavičkách se při něm nejednalo. Policie se z odposlechů dozvěděla, jak Mrázek a Vok Wipern řešili problémy s konkurencí, která jim hrozila trestním stíháním nebo ukrajinskou mafií.

Vok: „Mluvil jsem s Jonášem (konkurent). Řekl mi, ať se do toho (byznysu s lihem) nehrabu, jestli nechci mít problémy třeba s Ukrajinou. Řekl jsem mu, ať mě nezastrašuje.“ Mrázek: „Nebál bych se. Jsou to jen kecy.“

Vok: „Vím, ale příští týden mě prý bude kontaktovat nějaká skupina a zdokladují, že to Kostecký (jejich obchodní partner) všechno podepsal u notáře.“

Mrázek: „Já toho Kost'u nechám zavřít. Jestli to udělal, jde hned sedět. Je to 20 milionů. Kostecký má smůlu. Nechám otevřít ten starej případ, je tam zpronevěra a půjde sedět.“ Vok: „Poznám to, že v tom s nima jede.“

Mrázek: „Vždyť on přece může říct, že to podepsal pod nátlakem, že mu vyhrožovali, že ho zabijou, že mu mířili pistolí na hlavu. Pak se to u vyšetřovatele shodí.“

Vok: „Ty smlouvy podstrkoval Kost'ovi Jonáš.“

Mrázek: „Jonáš půjde sedět taky. Zavolej mu, jak to myslel s těma Ukrajincema, všechno nahraj a počkej, co s nima provedu.“

Středa 15. prosince 1999

Právníkům se stále nedařilo dostat Svobodu a Snopkovou z vazby. Mrázek zkoušel nasadit všechny možné kličky, všechny možné právníky, ale zatím s tím nedokázal hnout. Policie se mezitím rozhodla, že zkusí do vězení ke Svobodovi nasadit agenta. Slibovala si od toho, že se Svoboda třeba rozmluví a že ve slabé chvílce prozradí, jak je jeho strana těsně spojená s Barakem Alonem a s Františkem Mrázkem, a že poodhalí, kdo všechno je v ČSSD informován o nelegálním financování strany.

Problém byl, že Mrázek se o tajné policejní akci dozvěděl a snažil se Svobodu před nasazeným agentem varovat. Mrázek se sice snažil do telefonu Hejlovi nemluvit adresně, ale policii bylo hned jasné, co skrytými významy myslí. Když mluvil o „specialistovi“, měl na mysli policejního agenta. A když se vyjadřoval o „klukovi na dovolené na Seychelách“, bylo jasné, že mluví o Svobodovi ve vazbě.

Šokem pro detektivy bylo, když se z odposlechů dozvěděli, že do tajného financování strany a do podvodů kolem Iva Svobody byl zapojen i Stanislav Gross. V té době byl Gross místopředsdou ČSSD a druhým mužem Poslanecké sněmovny. Navíc se o něm začalo mluvit jako o možném nástupci na post ministra vnitra.

Mrázek mluvil o Grossovi jako o „mladém kudrnatým“.

Hejl: „Tak už je to jasný. Zůstanou tam (Snopková a Svoboda ve vazbě).“

Mrázek: „Už to vím, taky jsem to slyšel. Ale taky jsem zaslechl, že ten, jak byl na dovolené, tak na toho kluka na Seychelách se pověsil nějaký specialista, tam v tom hotelu. Přímo na tom pokoji, co bydlí, a má za úkol něco z něj dostat.“

Hejl: „Myslel jsem, že je tam sám.“

Mrázek: „To jo, ale má jít na čtyřku (větší celu). Myslí si, že přes něj uloví mladého kudrnatého. Je to na něj těžká objednávka. Je to vážné. Mladej kudrnatěj je v poslední době velice nervózní, úplně na dně. Jestli to teda nebudou tady ty nové skutečnosti, ta uklízečka, jak má ty velké kozy. Tak to je taky velice špatné. Ta se taky úplně stáhla a nikam nechodí. Má pocit, že kudrnatýmu jde o kejhák. Bylo by dobré tam dát vědět. Ne k mladému, ale tam na tu dovolenou, aby

(Svoboda) nepodlehli tomu specialistovi. To by potom byla prodloužená dovolená.“

Pro policii byl velký oříšek rozluštit, kdo je v Mrázkově hantýrce „uklízečka, jak má velké kozy“. Z kontextu Mrázkových slov vyplývalo, že je to žena, která má s Grosse velmi intimní vztah a že je možná kvůli tomu Gross vydíratelný. Až teprve mnohem později detektivové zjistili, že šlo o Libuši Barkovou, rodinnou přítelkyni Grossových a majitelku luxusního nevěstince Escade v pražských Nuslích.

48

Pátek 16. prosince 1999

Týden před Vánocemi roku 1999 nebyl pro Mrázka zrovna vyvedený. Svobodu a Snopkovou měl stále ve vězení, stále řešil problém s financováním firem kolem Setuzy a Mila Holdingu, ale hlavně se začalo až příliš mluvit o jeho obchodním partnerovi z Rakouska - Baraku Alonovi.

V pondělí 12. prosince přinesl týdeník Respekt naprosto šokující zprávu, že se v Komerční bance přihlo na obrovský podvod v hodnotě osmi miliard korun a že za tunelováním druhé největší české banky stojí jakási rakouská firma. Ve čtvrtek 15. prosince se v Mladé frontě DNES poprvé objevilo, že by za firmou, která Komerční banku tuneluje, mohla stát jakási poměrně neznámá společnost BCL Trading. A v pátek 16. prosince dva další deníky, Lidové noviny a Hospodářské noviny, přinesly obsáhlé informace, že tunelářem je patrně Barac Alon. Případ podle novin vyšetřuje už dva měsíce policie.

Mrázek si proto ihned volá s Hejlem. Pro policii je důležitá jedna informace: Hejl naznačuje, že tunelář Barac Alon je přítelem premiéra Miloše Zemana.

Hejl: „Bych si z toho hlavu nedělal. Někdo se asi může podělat. Měli by tam vyjmenovat JEHO (Barakovy) kontakty. To by se připočhali. Největší prdel by byla, kdyby se zjistilo, že MLHA (premiér Zeman) s ním (Barakem) dvakrát večerfel, že se pěkně ožrali. A jsou lidi, kteří si na to vzpomínají. Kdyby se začalo něco dít, nebylo by

špatné jim to připomenout. A ON (Zeman) mu říkal: Dám vám tohle a tohle. Jen čekám, kdy tam vyletíš ty.“

Mrázek: „Ještě jsem neměl Lidovky ani Rud'ase. Prej tam je taky něco.“ Hejl: „Jo, taky. A v Hospodářských je taky o hospodaření ČSSD. Ve Frontě taky, v Lidovkách čtyři články, a tam dokonce uvádějí tu VIŠNI (Peter Višnai - obchodní partner Baraka Alona). Z toho mají zamotanou kebuli. Taky se tam objevuje Triola. To koupil ten s tím Maďarem a zase budou u BÁBY (Snopkové). Je to začarovaný kruh. Kdyby věděli, jak to bylo jednoduché. Prostě řachli tu banku a z toho jsou stamiliony šilinků.“

Mrázek se pak svolává s Igorem Šafrankem.

Mrázek: „Kup si Hospodářské noviny. Je tam úplně všechno. Vypadá to na těžkej průser. Barac prehnul a nikdo nebere telefony. Dvakrát jmenují Višnaie.“

Šafranko: „Tak to mě tam taky najdou. S tím Barakem za to ale nemůžeme. S ním přece komunikoval současný předseda vlády (Zeman), a navíc si jistě pamatuješ, jak ON přitáhl bývalého náměstka ministra financí ruské vlády, který je nyní v Rusku ministrem financí.“ Mrázek: „Jo, na tu schůzku si moc dobře pamatuji. Byl tam i předseda rozpočtáku Michal Kraus.“

Sobota 17. prosince 1999

Následující den vycházejí v novinách další podrobné články. Tentokrát zmiňují i Františka Mrázka.

Hejl: „Hlavně Hospodářky a Lidovky si kup. Seš tam taky. Už tě tam jmenují.“

Mrázek si odešel přečíst noviny a hned volá zpět Hejla.

Mrázek: „Tak jsem si to přečetl. Ale jestli si myslej, že mě do něčeho vtáhnou, tak se pletou. Ústava nenařizuje, s kým se můžu kamarádit.“ Hejl: „Na mě zase nabíhá Respekt, ale s nima se budu soudit.“

Pondělí 19. prosince

Vok: „Volal mi známý, že se děje něco kolem lihu. Mám zprávu z finančního úřadu, že nám chtějí dát exekuci na líh. Sešel jsem se teď s Čapčuchem (právník) a dávali jsme to dohromady. Ta dceřinka je

založená a převálí se to přes Seliko Plus. On říkal, že je tam 30 tisíc litrů. Ptal se mě Lacina, že prej lítáš v té osmičce (vytunelování Komerční banky). Tak jsem mu řekl, že jsi s ním (Barakem Alonem) jen obchodoval a v té osmičce nejedeš. Baraka nám byl čert dlužen.“

Pátek 23. prosince 1999

Policisté, kteří odposlouchávali Mrázka, nemohli den před Štědrým večerem roku 1999 popadnout dech. To když uslyšeli Mrázka, jak do telefonu vztekle křičí a říká, že potřebuje rychle vyřešit problém s protikorupční službou. Detektivům bylo jasné, že přituhuje. Takhle rozlíceného Mrázka ještě neslyšeli.

Přitom to byl hovor, jemuž policisté nevěnovali velkou pozornost. Sami jeho obsahu ani moc nerozuměli. Mrázek se v něm bavil s jistým podnikatelem Janků. Oba spolu domlouvali „jen“ další kšefty.

Z Mrázkova rozčilení se ale ukázalo, jak velmi ho trápí, že je Ivo Svoboda stále ve vězení. Bez něho nemohl dokončit některé projekty, které si plánoval.

Protikorupční policie, která ho právě odposlouchávala a která zároveň řídila akci proti Svobodovi, má sídlo v samém centru Prahy, kousek od Prašné brány v Celetné ulici.

Mrázek: „Mluvil jsem s IVEM ohledně společných projektů. Jejich mladej mi sdělil, že jestli bude dobrá garance ze strany té třetí obrátové firmy, tak to nebude problém.“

Janků: „Mé informace ze setkání v bance se rozcházejí s tvými informacemi. Pokud jde o hotel, je to špatné. Oni obě akce spojují a chtějí, abychom do toho dali 100 milionů vlastních zdrojů.“ (A teď Mrázek vybuchne.)

Mrázek: „Ne, já chci hlavně vyřídit TU CELETNOU. IVA tlačí CELETNÁ víc. Garanci třetí firmy seženeme. Ale tu CELETNOU musíme vyřešit.“ Janků: „Samozejmě. Ale musíme si vyjasnit i projekt s letištěm.“ Mrázek: „Já bych doporučoval projekt letiště do ledna ze spořitelny nestahovat.“

Janků: „Do projektu jsme dali 30 milionů a víc nemůžeme. Ve spořitelně se musí rozhodnout.“

Z poměrně nezáživného rozhovoru, který sice ukázal, kam až sahají podnikatelské aktivity Františka Mrázka, však byla pro policis-

ty nejdůležitější jedna jediná věta - o Celetné. Dalo se odtušit, že se chystá poslední tažení proti řediteli Šírkovi.

Středa 28. prosince 1999

Mrázek volá mezi svátky Šloufovi.

Mrázek: „Ještě jsem ti zapomněl říct, že v restauraci U Zlaté hrušky byla minulý týden večeře. Byla tam ta s velkejma kozama od vás (ministřyně Petra Buzková), Struž, Bakalář (velkopodnikatel Zdeněk Bakala) a manžel tý kozatý (bankéř Josef Kotrba). To jen abys věděl.“ Šlouf: „Hm hm. To jsem nevěděl. Díky.“

Byznysmen Bakala byl pro Mrázkovu skupinu tvrdý oříšek. Už několikrát se mu stalo, že ho Bakala předstihl a získal nějakou lukrativní zakázku. A to Mrázka štvalo. Stejně jako štvalo Šloufa, že se část jeho strany, zejména jím nenáviděná Petra Buzková, stává přívrženkyní Bakaly. V tom si Mrázek a Šlouf rozuměli.

Ještě jedna věc byla zarážející. Úřad vlády měl neuvěřitelné možnosti. Premiér přímo řídil tajné služby, mohl se dostat, kdykoli chtěl, k citlivým informacím všech bezpečnostních složek státu, ale nejlépe informovaný byl stejně Mrázek. Šlouf se Mrázka nikdy nezeptal, jak to ví. Jak se dozvěděl o důvěrné schůzce u Zlaté hrušky. Prostě mu věřil.

Mezi svátky vyšel v Mladé frontě DNES článek o tom, jak se daří zatčeným celebritám Snopkové a Svobodovi ve vazbě. Informace od nich získala redakce písemně.

Ivo Svoboda novinářům přiznal, že na cele není sám, že už mu dělá společnost asi třicetiletý muž obviněný také z hospodářského deliktu. Detektivové to vyhodnotili tak, že Svoboda díky Mrázkovi a Hejlovi věděl, o koho ve skutečnosti jde, že je to jen nastrčený policejní agent. Jako by tím vzkazoval, že bude mlčet.

Jakmile si ráno Hejl přečetl noviny, volal Mrázkovi.

Hejl: „Četl jsi už Frontu? Je tam, jak je ten Myšák v tý díře. Je tam, jak ho přesadili do jiného záhonu, kde je taková další kytka. Snad se mu už dostala ta zpráva, že ta kytka má špatné kořeny.“

Mrázek: „Hm hm.“

Hejl: „Jo a zítra si kup Respekt. Bude tam ČEPICE (Barac Alon) už na plný pecky i s fotkama. Možná tam budeš taky.“

Pondělí 2. ledna 2000

V první pracovní den nového roku si Mrázek volal se svým věrným lobbistou Igorem Šafrankem. Bilancovali uplynulý rok, ale zamýšleli se i nad novými projekty. Mrázek nebyl v dobré náladě. Bylo znát, že se na něm podepsala aféra s Barakem Alonem, jehož kvůli osmimiliardovému tunelu v Komerční bance vyšetřovala policie.

Mrázek: „Selhala jedna velká akce s Pitrem. Pitr má špatné výsledky, takže ústav (Investiční a Poštovní banka) nedá prachy. A Roman (Mentlík z České spořitelny) nemá žádnou potřebu, takže nedá ani tu dvacku (20 milionů korun). To udělaly ty noviny. Přečetl si naše jména a je posranej. Snad se mi povede naše jména vyndat z toho televizního pořadu, co se chystá. To by byl úplně konec, kdyby to vyšlo. Všechno je najednou špatně. Co vydírat toho Tomáše Chrenka (majitel Třineckých železáren)? Ale to vlastně nikoho nezajímá, ani Vodníka (Šloufa). Ani nevím, jak je to teď s tím Třincem. Nějak to usnulo.“

Šafranko: „Budu ještě shánět Ulčiho (lobbistu Martina Ulčáka). Jak to vypadá (byznys) s tím Maltézským rytířem?“

Mrázek: „Řeknu ti to osobně. Nejhorší je, že to můžou někde vykecat. Říkal jsem jim, že velká část půjde na zprostředkování (úplatky politikům).“

Šafranko: „Tos jim neměl říkat.“

Mrázek: „Ale oni by pak mohli jít a oznámit to na SPOK. To není žádná prdel. Pak je to natvrdo. Teď je to všechno velmi nebezpečné. Navíc se nyní přidal Barac. A pokud někdo s těmi informacemi pracuje, je to strašně nebezpečné.“

Pátek 13. ledna 2000

V sociální demokracii se začíná mluvit o personálním zemětřesení v čele resortu vnitra. Současný ministr Václav Grulich nedokázal zpacifikovat speciální policejní složky. Proto by měl jít podle sociálních demokratů od války. ČSSD potřebuje Svobodu dostat z vězení. Navíc

už nepotřebují žádný podobný skandál. Uvažuje se, že by se Grulichovým nástupcem stal mladý ambiciózní politik Stanislav Gross.

Personální výměna zajímá samozřejmě i Mrázka. Proto se spojuje s dalšími vlivnými lobbisty Martinem Ulčákem a Milanem Velkým. Velek má nejblíže k ODS a hlavně k Václavu Klausovi, tehdejšímu šéfovi Poslanecké sněmovny a předsedovi ODS. Mrázek u nich testuje, jaké má Gross šance.

Mrázek: „Mluvil jsem s Ulčim po telefonu. Ptal jsem se ho, co mladý

Stáňa a vnitro? A Ulči si myslí, že to Stáňa nevezme.“

Velek: „Mám podobné informace. Ale budu to vědět po víkendu. Proběhne k tomu ještě nějaký mítink.“

Mrázek: „A tam u vás (ODS) by se se Standou souhlasilo?“

Velek: „Jo. Standa se na vnitru znemožní.“

Mrázek: „Přesně tak. Ten na to nemá.“

Velek: „No a pokud by to mladej nevzal, tak přijde na řadu ten od Vodníka (od Šloufa). A v případě, že to mladej vezme, vytvoříme na něj potřebné páky. Nabízí mi ho ANDREJKO (lobbista Andrej Šurňak), který ho má blízko. Andrej chce podporu zase v něčem jiném. Takže něco za něco. Andrejko má k mladému velice blízko. O tom jsem se přesvědčil na jednom mejdanu.“

Mrázek: „Mám zprávy, zatím nepotvrzené, že Bába s tím druhým (Snopková a Svoboda) by měli být do konce ledna doma.“

Velek: „Hm. Pokud tam půjde mladej, tak bude chtít Bábě a tamtomu pomoci.“

O pár minut později volá Mrázkovi jeho obchodní partner Jiří Shrbený. Bylo zajímavé sledovat, jak Mrázek v jedné chvíli diskutuje a aktivně ovlivňuje nejvyšší patra politiky a za další malou chvíli už debatuje na úplně jiné téma - plné násilí, výhrůžek a vražd. Ze ctihodného lobbisty a podnikatele se rázem stává zase kmotr a vládce podsvětí.

Shrbený informoval Mrázka o nejnovějším dění v podsvětí. Naznačoval Mrázkovi, že jeden mafián, jehož jméno do telefonu nevyšlo, začal ve vězení vyhrožovat, že promluví o Mrázkovi a o tom, jak si chtěl Mrázek najmout jistého Arnošta Šmída na vraždu.

Shrbený: „Víš, že TEN.“

Mrázek: „Jo? TEN? No tak co?“

Shrbený: „Tak TEN si teď myslí, že ty a já - a myslí si, že i ten blázen Karel Kučera alias Hrobník... VONI tam (ve vězení) všichni šňupou a jsou z toho úplně zblblý a teď si myslej, že my je tam (ve vězení) držíme. Teď řekli, že je to tím, že Arnošt Šmíd prej pro tebe něco měl dělat a neudělal.“ Mrázek: „O tom nic nevím. Ale jestli je to tak, tak ať se klidně přizná, jestli mu to pomůže. Vzkaž mu, ať se klidně přizná.“ Shrbený: „Víš, TEN teď jezdí k soudu, tak to on přines takovýhle kecy.“ Mrázek: „Já ho odnikud tahat nebudu. Jestli je tam (ve vězení), tak si za to může sám. A jestli se chce přiznat, tak ať se přizná. Já si to s ním pak vyřídím.“

Shrbený: „Říkám to jen proto, abys byl informovaný. Jo a dnes jsem mluvil s tím Romanem, tím, jak se za ním chci jet podívat.“ Mrázek: „Rozumím.“ Shrbený: „Tak ten to má taky vypatlaný.“

Mrázek: „Taky se může vrátit, jestli chce. A dostane to s plnou parádou.“ Shrbený: „To on určitě nechce.“

Úterý 17. ledna 2000

Mrázek si opět volá se Šafrankem, svým vrchním lobbistou. Šafrankova dennodenní práce je stýkat se s politiky. Kdyby se s nimi mohl vídat osobně Mrázek, určitě by Šafranka nepotřeboval. Jenže to nešlo. Mrázek byl provařený jako člověk s vazbami na podsvětí. Proto používal své neformální poradce.

Z rozhovoru se Šafrankem se policie dozvídá zajímavou novinku. Šafranko se chystá jít na schůzku s člověkem, kterému v telefonech říkají Tlust'och. Mrázek dokonce o Tlust'ochovi mluví jako o své budoucí vysoké kartě ve vrcholné politice. Říká, že až se za dva roky dostane k moci ODS, budou mít svého Tlust'ocha ve vládě. Policie zjistila, že Tlust'och je tehdejší šéf poslaneckého klubu ODS a předseda rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny Vlastimil Tlustý.

Mrázek: „Mám předběžnou zprávu, že to ten Mladý (Gross) vezme a bude se chtít zviditelnit a bude sekát hlavy. Tak nevím, co potom. Včera mi to volal Martin (Hejl). Hned pustí Dědka a Babku (Svobodu a Snopkovou).“

Šafranko: „Já si to myslel. Jen Ulči na to má jiný názor. Oni ho teď tlačí, aby to vzal. Oni budou dva roky krytí.“

Mrázek: „Musíme vymyslet strategii s Tlustočem. Myslím, že by bylo dobrý s ním udržovat dva roky kontakty a pak tam půjde ON. Nejlepší kámoš. Teď dva roky dovolené atd. A bude to dobré. Pak tam půjde na sto procent.“

Šafranko: „Standa je podle televizí nejoblíbenější.“

Mrázek: „Podle mě ho někdo pěkně financuje. Má za sebou hodně peněz. Ale ono je to jedno. Ať tam bude Petr, nebo Pavel, cestu si tam najdem. Dostal jsem zprávu, že Standa už shání lidi.“

Šafranko: „I já si myslím, že to nějak bude fungovat. Podle mě on není naivní. Sedí v kanceláři, ale vše řídí jiní lidé. Vše jsou jen pozlátka.“

O chvíli později volá Mrázek zase Šafranka a dává mu instrukce, jak se chovat na schůzce s Tlustým.

Mrázek: „Hele, jen jsem ti chtěl říct, netlač na pilu. Bav se s ním (Tlustým) normálně.“

Šafranko: „Jo. Jen seženu nějaké informace.“

Mrázek: „Nic na protlačení od tebe zatím nechci. Jde o fázi udržovací. Za dva roky bude (Tlustý) jednička, v nejhorším dvojka!“

Mrázek se spojuje s Martinem Hejlem a ladí s ním další vývoj kolem ministerstva vnitra a na protikorupční policii. Mrázek nabádá ke klidu. Myslí si, že za chvíli přijde změna na postu ministra vnitra i v čele protikorupční policie. Pak, jak doufá, konečně pustí z vazby Svobodu a Snopkovou.

Hejl: „Včera jsem měl jednání s jedním důležitým člověkem (z politiky) a on chtěl tady ten les (vedení protikorupční policie) smáznout k poslednímu.“

Mrázek: „Nic lepšího se nemůže stát. Kolem Důchodů (Snopkové a Svobody) to přibrzdil. Řekl, že počkají do konce měsíce, tak jak jsme si to už říkali.“

Hejl: „Dokud tam neupečou ten nověj gymnastickej tým (vedení vnitra a SPOK), tak se tam (do vazby) za nimi nepůjde.“

Mrázek: „Aby žáci (policisté) nezlobili.“

Hejl: „Zatím to drží ten, co ráčkuje (prezident Václav Havel).“

Mrázek: „Přemýšlím, jestli by nebylo dobré k tomu novému Mladému (Grossovi) sehnat nějaký kontakt.“

Hejl: „Už ho máme. Vypadá dobře. Předběžně jsme se s ním dohodli.“

Gross ještě nestačil usednout na post ministra vnitra a Mrázek už domlouval, koho k němu nasadí, aby měl dokonalý přehled o dění v resortu. Ostatně jako vždy. Jen co položil telefon s Hejlem, na druhý mu volal Vok Wippern z Lihovaru Kojetín. Řeč byla o penězích. Žádné převody z účtu na účet. Pěkně z ruky do ruky, aby finanční úřad neměl práci...

Vok: „Hele, tak ti to (peníze) tam hodím. A druhá půlka bude zítra. Zítra si pro to Tomáš (Pitr) někoho posílá. Něco ti z toho odsypu.“

Mrázek: „To musím vyřídit s Tomášem. Kolik jsi mu dneska dal?“

Vok: „Ještě nic. Ale je to 2,5 (milionu korun).“

50

Čtvrtek 19. ledna 2000

Kdyby se nestalo nic mimořádného, počítal Mrázek s tím, že by Martina Hejla protlačil na nějaký významný post na policii nebo v rámci ministerstva vnitra. Mrázek dokonce poslal Hejla na jednání s jistým politikem, který by o tom mohl v budoucnu rozhodovat. Jméno tohoto politika v této souvislosti nevyslovili. Z kontextu dalšího hovoru se policisté domnívali, že by mělo jít právě o Vlastimila Tlustého.

Hejl byl těsně před schůzkou s Tlustým nervózní. Tak se ujišťoval, jestli mu tam Mrázek připravil půdu pod nohama.

Hejl: „Hele, kdyby tam (na schůzce s Tlustým) k něčemu došlo, stačí říct jméno Igor (Šafranko)?“

Mrázek: „Stačí. Ještě si spolu sice netykají, ale je to všechno v pohodě. Už o tobě vědí.“

Po schůzce volá Hejl Mrázkovi. Bylo jasné, že kromě případné spolupráce probíral s Tlustým i možnost, že by Hejl nastoupil na nějaké vysoké místo na ministerstvo vnitra po příchodu nového šéfa Stanislava Grosse. Hejl se obával, že kdyby to udělal, mohl by brzy zase skončit. Všichni totiž očekávali, že Šloufovo křídlo v ČSSD

spustí na Grosse palbu kauz a afér, že se Gross dlouho neudrží a z politiky odejde.

Hejl: „Právě jsme skončili to jednání. On s tím nemá problém. Jen si myslí, že útok na toho člověka (Grosse) bude tak veliký, že je to velké riziko. Bude tam (Gross), to už je hotové. Ale riziko to bude i pro okolí, které tam bude. Protože ten útok proti němu bude prý strhující.“ Mrázek: „V klidu. Dostane to hlava, ta se vždy vymění, takže bych to neviděl tak horké.“

Hejl: „Naťukl jsem to (spolupráci) za ty dva roky. A o to by byl velkej zájem. Říkal, že kdyby byl někdy v té pozici, tak by se mě rád na některé věci dotazoval. Je třeba s ním tyto věci nějak kout.“ Mrázek: „To nebude problém.“

Mrázek se ihned spojil se Šafrankem. Chtěl vědět, jaký měl Tlustý pocit z Hejla. Když se dozvěděl, že pozitivní, začerstva to volal zpět Hejlovi.

Mrázek: „Kolega na naší straně (Tlustý) byl velice spokojený. Říkal, že je vidět, že máš rozhled. Tady se jedná o pocit. A ten byl abnormálně dobrý. To je důležitý.“ Hejl: „Tak to je fajn. Budeme si ho hýčkat.“

Mrázkovi se opět rozezvučel telefon. Volá zase Šafranko a má pro něj dobrou zprávu. V politice se vedou úvahy o tom, že by dosadili do dozorčí rady největšího českého podniku ČEZ poslance ČSSD Josefa Hojdara. Mrázek má radost. Hojdar je jejich další velmi důvěrný kontakt v politice.

Šafranko: „Jo a Pepík (Hojdar) má mimořádně dobrou náladu. Prý se s ním počítá do dozorčí rady Čezu. To by byla pecka.“ Mrázek: „Zavolám mu. Aby byl zachován kontakt.“

Sobota 21. ledna 2000

Před sobotním obědem volá Mrázkovi jeho známá Světlana Široká. Nabízí mu služby jistého bývalého vysoce postaveného důstojníka policie. Jeho jméno do telefonu neřekli. Mohlo jít o někoho, kdo dříve pracoval u ministra Jaroslava Bašty v akci Čisté ruce. Z rozhovoru je nicméně zřejmé, jak chytře Mrázek přistupuje k personální politice.

Široká: „Tak ten můj kamarád od policie se opět ozval a říká, že má pro tebe velmi důležité informace.“

Mrázek: „Pokud jde o akci čistá tlapka (akce Čisté ruce), tak už to stejně skončilo. A o mně se bude na Kongresové (sídlo pražské policie) mluvit ještě dvacet let. Tak mi to je v podstatě jedno.“ Široká: „Prej se spolu znáte. Mohl by za tebou přijet klidně domů.“ Mrázek: „Tak už vím, o koho se jedná. Tak ten už dvakrát zklamal. Ale i tak udělej kopie těch jeho papírů. Baštu znám osobně.“ Široká: „Udělám z toho pár poznámek.“

Mrázek: „Když tak mu řekni, že mu seženu nějaký dobrý flek. Bude nový ministr vnitra. Vyhází plno lidí. Budou volná místa. Našel bych mu nějaký flek, aby byl užitečný. Ať u tebe nechá životopis.“

Čtvrtek 26. ledna 2000

Mrázek si několikrát volá s Hejlem. Mrázek je spokojen s nejnovějším vývojem na ministerstvu vnitra. Je přesvědčen, že se s novým ministrem Grossem dohodne na spolupráci.

Mrázek: „Na to zdravotnictví dají toho z Ostravy. Drží ho tam Panděrák (Šlouf). Já bych spolupracoval s Ofinou (Grossem), když tam teď bude. Ale opatrně. Nicméně Mladej (Gross) je tvárnej. Bude to dobrý.“

51

Pátek 3. února 2000

V únoru zaznamená policie zdánlivě nezáživný rozhovor. Mrázek se baví s neznámým člověkem o problémech, které jim může způsobit svým aktivním přístupem jakýsi Emil Kliment, majitel stejnojmenné uzenářské firmy, která zásobuje půl Prahy salámy a lahůdkami.

Neznámý muž: „Franto, byl jsem na jedné schůzce a možná potetujeme Klimenta, řeznictví. Zajímalo by tě něco ohledně této věci? Máš na toho pána kontakt?“

Mrázek: „To je ten, co byl dříve Mirek? Tak on tam Mirka dost poškodil. Hele, ale ten Kliment tak nespěchá.“

Neznámý muž: „Ale víš co? Klimenta zajímají nějaké velmi vážné informace.“

Mrázek: „A o jakého Klimenta vlastně jde?“

Neznámý muž: „O toho z toho řeznictví. Vlastní tady nějaké velké prostory a potom měl nějaké problémy. Mohl bych sehnat člověka, který dá k tomu kompletní souhrnnou informaci se všema jmény. Pak to proberem.“

Mrázek: „No tak se na toho zlobivce podíváme.“ Neznámý muž: „To je vyřešená věc. Řekneme si, kdy má mít přátelskou návštěvu.“

Policie v té chvíli váhala. Nevěděla, co to má znamenat. Netušila, kam Mrázek míří náznakem o přátelské návštěvě. Přesto protikorupční policie upozornila na rodící se problém kolem Klimenta pražskou kriminálku. V okolí velkouzenáře Klimenta se však bezprostředně nedělo nic podezřelého. Proto nechali jeho případ být.

Jenže po roce a půl se stala tragédie. Emila Klimenta našli jeho blízcí v srpnu 2001 v jeho kanceláři mrtvého. Čelem a rukama se opíral o skříň a v srdci měl dlouhý řeznický nůž. Policie případ uzavřela jako sebevraždu bez ohledu na to, že Klimentův trezor byl otevřený a vyprázdněný. Obsah sejfu se nikdy nenašel. Jediné, co policie zjistila, bylo to, že se kolem Klimenta v poslední době točil jistý Tomáš Linhart, v podsvětí známý jako Fantomas. Těsně před smrtí dokonce doprovázel Klimenta k jednáním o prodeji jeho prosperujícího uzenářského podniku konkurenčnímu masokombinátu v Příbrami. Mrázek a Linhart se údajně velmi dobře znali.

Sobota 11. února 2000

Mrázek volá Hejlovi a oznamuje mu čerstvou zprávu, že se Stanislav Gross rozhodl jít dělat šéfa vnitra.

Mrázek: „Tak je definitivní, že to Ofina (Gross) vzal. A Adam a Eva (Svoboda a Snopková) zatím zůstávají. Dovolená je prodloužena. Mají neschopný tým architektů (právníků).“

Pátek 17. února 2000

Hejl oznamuje Mrázkovi, že si Gross vybral jako svého prvního náměstka na vnitra Petr Ibla.

Hejl: „Hlavní slovo u Ofiny (Grosse) bude mít I. Ten na tři písmena (Ibl). I bude dělat hlavního přes výběr lidí. Bylo by dobré, kdybys našel na I nějaký kabely (kontakty).“

Mrázek: „I přímo neznám, ale zkusím to. Proti Mladýmu (Grossovi) je hrozná nevole. Možná mu to Becherovka (Miloš Zeman) ani nedá. Na Ofinu (Grosse) začnou ataky. S tím je třeba počítat a půjde hlavně o Panděra (Šloufa).“

Úterý 21. února 2000

Detektivové už dlouho o Mrázkovi věděli, že sbírá kompromitující informace na politiky a konkurenční podnikatele. Aby je mohl vydírat. Teď přišli na to, kdo mu občas takové materiály může poskytovat. Byl to jakýsi Svoboda, majitel bezpečnostní agentury.

Mrázek: „Potřeboval bych se za tebou zastavit v Benešově.“
Svoboda: „To by bylo dobrý. Chtěl bych ti ukázat tajné a skryté kamery a odposlechy. Sejdeme se na parkovišti před Ouředníčkem a pak tě vezmu do firmy.“

Středa 29. února 2000

Koncem února konečně pustili z vazby Barboru Snopkovou a Iva Svobodu. Mrázek byl rád. Hned volal Hejlovi. Byla válečná porada. Mrázek: „Tak už jsou venku oba, Adam i Eva.“

Hejl: „Už to vím. Budu je zkoušet točit. Dostal jsem ale varování, že tam jsou okolo závory (sledování).“ Mrázek: „To je na tisíc procent.“

Hejl: „Víš, jak je tam ten Jan, ten Janst (právník Miroslav Jansta), tak ten to celý položil. Prodal to.“ Mrázek: „Jako Adama a Evu?“ Hejl: „Hm.“

Mrázek: „To je svině. O něm je známý, že je svině.“

Hejl: „Čili ona (Snopková) si to už spočítala. On (Svoboda) ne. Ale ona (Snopková) si tyhle věci už přebrala.“

Mrázek: „To je dost, že jí to došlo.“

Hejl: „No nic, já teď zkusím vzít kartu (do mobilu) a vytočit to.“
Mrázek: „Ale opatrně.“

Hejl: „Dostal jsem varování, že je to hodně tenkej led, že to hlídá Panděro (Šlouf).“ Mrázek: „To je jasný.“

Čtvrtek 1. března 2000

Barbora Snopková je přesvědčená, že za všemi jejími potížemi stojí šéf premiérových poradců Miroslav Šlouf. Den po svém propuštění z vazby začíná vymýšlet, jak se mu pomstí. Mrázek o tom ví a hned začerstva o tom informuje svého vrchního lobbistu Igora Šafranka.

Mrázek: „Dnes jsem slyšel, že po Vodníkovi (Šloufovi) jede Bába (Snopková) takovým způsobem, že ten skončí a skončí špatně. Nepodceňovat tyhle Maďary. Nemělo se stát, že vyšla ven. Tím, že mlčela, dohnala Mladého (Grosse) do kouta. To se teď začnou dít věci.“

Detektivové si kladli otázku, co myslel Mrázek předposlední větou o dohnání Grosse do kouta? Věděla snad Snopková na Grosse něco nepříjemného? Co celou dobu tajila?

Sobota 11. března 2000

Mrázek měl pravdu. Vláda nachystala razantní změny v resortu vnitra. Premiér Miloš Zeman personální zemětřesení oznámil v sobotu na předsednictvu své strany. „Razantní změny na ministerstvu vnitra jsou nezbytné především v policejních útvech pro boj s organizovaným zločinem a s korupcí a závažnou hospodářskou kriminalitou. Analýza jejich práce ukazuje, že jejich výkonnost není nijak zářivá,“ prohlásil Zeman.

Ve 21 hodin a 17 minut policie zaznamenala, že volá Hejl Mrázkovi. Hejl: „Tak už jsem se vrátil z dovolené. Jak doma?“ Mrázek: „Tady pohoda.“

Hejl: „Dneska se zase něco rozjíždělo s Čepicemi (Barakem Alonem) a s pánem a s paní (Svobodou a Snopkovou). Nějaký spojovačky ve Frontě (v deníku Mladá fronta DNES).“

Mrázek: „Jo, to už bylo v Právu, o těch kolečkách (převodech peněz).“ Hejl: „Hoteliéři (policisté), že v tom kormidlují (vyšetřují).“ Mrázek: „Mlha (Zeman) ho prej vyrazí, hoteliéra (Evžena Šírka - ředitele protikorupční policie), že se ta firma musí změnit, že pracuje špatně.“ Hejl: „Ty šíry (Šírek) by potřebovaly nasadit kšíry, aby se chovaly mravně.“

Mrázek: „Já myslím, že teď přijde hroznej útok na ně. Od Mlhy (Zemana) dneska ve zprávách.“

Hejl: „To může souviset i s tím, že Mlhu už nebaví ty útoky, protože hotely (policie) se nechaly slyšet, že to (peníze od Baraka Alona) všechno teklo do špiček Mlhoviny (do okolí premiéra Zemana). Všechno, těch osm (peníze z vytunelované Komerční banky), že to všechno přistálo u MLH (u Zemanových lidí). To by mohlo přispět k tomu, že by si Mlha (Zeman) mohl padnout s Paní (Snopková) do náruče.“ Mrázek: „To by bylo jediné dobré. No hele teď, podívej se, jak Mlha vypálil proti hoteliérově.“

Mrázek se při telefonování s Hejlem dívá na televizní zprávy. V krátkém přehledu dne pustili pasáž, jak Zeman útočí na vedení protikorupční policie. „Ta služba nepracuje, jak má. V čele boje proti ekonomické kriminalitě stojí pracovníci, kteří dříve dělali řidiče,“ navážel se Zeman v televizním příspěvku do vedení protikorupční služby.

Mrázka to upřímně pobavilo a zahřálo u srdce.

Mrázek: „Vidíš, Martine. Špatně ta firma (protikorupční policie) pracuje. Tady bude urychleně změna.“ Hejl: „Tak to je ono.“ Mrázek: „Tak to bude rychlý.“

52

Neděle 19. března 2000

Miroslav Provod, s nímž Mrázek tuneloval banky počátkem devadesátých let, se se svým kmotrem už tak nevídal. Hleděl si svých aktivit. S Mrázkem se viděl už jen sporadicky. V neděli po obědě se ale najednou Provod ozývá. Řeší několik let starý problém s nadhodnocenými nemovitostmi, na základě kterých tahali z bank stamilionové úvěry.

Provod: „Ahoj Franto. Matka měla kontrolu z finančního úřadu. Chtějí spoustu posudků. Když to tehdy prodávala, tak posudky měla. Ale když to kupovala, tak je nemá. Jak jsem koupil od tvého otce to Dobré Pole (statek na Kolínsku), tak jsem to koupil jako firma Jars a Centrum a pak jsem to prodal mámě. A berňák teď chce posudek na tuto dobu. Berňáku je divné, že to koupila draze. Už jsem platil pokutu, ale pořád mají nějakou snahu. Nemám posudek. Jeden šel, ten původní, do Bohemky (Banky Bohemia) a druhý byl v archivu, ale

tam to prostě není. Někdo ho líznul. Nemá nějaký posudek táta, když ten pozemek prodával?“

Mrázek: „Začnu to hledat. Podívám se na to.“ Provod: „Budu potřebovat ten vysoký posudek.“ Mrázek: „Jo, ten vysoký budu hledat.“

Provod: „Ona to byla fabrika, konzervárna, a potřebuji jim dokázat, že tehdy ten barák tu hodnotu měl. Teď je to ruina, má to cenu pozemku, zničila to voda.“

Mrázek: „Jedu k tátovi. Podívám se na to.“

Neděle 2. dubna 2000

Mrázek potřebuje sehnat Miroslava Šloufa. Chce domluvit podporu pro jeden velmi důležitý projekt. Nedaří se mu to. Šlouf je někde na Ostravsku na stranické akci. Mrázek se pak svěřuje jednomu svému známému, že politici jsou nespolehliví.

Mrázek: „Vodníka (Šloufa) budu volat až v pondělí ráno. Teď je úplně na šrot. Vrací se z Ostravy. Je zbouranejš, plete páte přes deváté. Je to taková banda otrapů. Katastrofa!“

Čtvrtek 6. dubna 2000

Je krátce po osmé večer. Mrázkovi volá Šafranko. Má pro něj dobrou zprávu. Šafranko: „Volal mi Pepík Hojdar, že bude šéfem hospodářského výboru. Je to náš člověk. To je dobrá zpráva. Musíme se s ním hned sejít. A to už máme Těčka (Vlastimila Tlustého), který je předsedou rozpočtového výboru.“

Mrázek si jen spokojeně pobrukuje. „Hm hm. Velmi dobré,“ říká.

Středa 31. května 2000

Mrázek několikrát zdůrazňoval, že sází na budoucnost Vlastimila Tlustého. V květnu Hejlovi zopakoval, že se na ovlivňování tohoto ambiciózního politika ODS stále pracuje.

Mrázek: „Tak co, všechno v pohodě?“

Hejl: „Celkem v pohodě. A u tebe?“

Mrázek: „Taky. Klídek.“

Hejl: „Je potřeba toho Vlastu (Tlustého) nějak.“ Mrázek: „To se udržuje, furt. Neboj.“

Hejl: „Ale co je hlavní, aby tam Hubenej (Tlustý) za dva roky sednul (do vlády). A může se pak pokračovat s Čepicí (s Barakem Alonem).“ Mrázek: „Souhlasím. Hubenej (Tlustý) je opatrněj.“

Čtvrtek 22. června 2000

Mrázek si může otevřít šampaňské. Hejl mu volá sladké tajemství, že Evžen Šírek nedostal prověrku od Národního bezpečnostního úřadu, bez níž nemůže vykonávat funkci ředitele protikorupční policie.

Hejl: „Tak se to houpe pod tím Hoteliérem (Šírkem). Půjde z firmy. Je to šašek. Vyklopen bude i ten druhej (náměstek Čermák). Jsou to dvojčata.“ Mrázek: „Ten půjde dřív. Pak to probereme.“

Pátek 28. července 2000

Mrázekova přátelství se Šloufem občas dokázal využít i šéf poslanců ODS Tlustý. Policie zachytila v odposlechu, jak Mrázek zařizuje Tlustému jednu zajímavou službičku. Udělal to sice zadarmo, ale nebyl by to Mrázek, aby nezaauvažoval, jak toho vzápětí využít. Mrázek si ráno před desátou dopoledne volá se Šafrankem.

Šafranko: „Volal mi Téčko (Tlustý), že by chtěl, aby někoho přijal na Úřadě vlády Vodník (Šlouf). Že je to prý někdo významný a chce, aby ho přijal.“

Mrázek: „Jo a on chce, abychom to zařídili? Tak já to prověřím. Já bych tam jít s někým nemohl. Dáme mu vědět.“

Šafranko: „On mi v úterý řekne, kdo to je. Třeba by se někdy hodil.“ Mrázek: „Tak to nějak vymyslíme.“

53

Srpen 2000

Začátkem srpna se naplnilo poselství Martina Hejla. Šéf protikorupční policie Evžen Šírek nedostal prověrku NBÚ a musel odejít.

Šírek se poprvé za celou dobu tiché války s Mrázkem rozmluvil a poskytl rozhovor Mladé frontě DNES. „Znám motiv i lidi, kteří stojí za mým odstavením z funkce. Jejich jména ale nemohu zveřejnit. Snížil bych tím pravděpodobnost jejich odhalení,“ řekl Šírek.

Mladá fronta DNES se navíc začala zabývat rolí Martina Hejla v celém případu. Hejl byl nucen odpovédět na pár dotazů tohoto deníku, ale jak s novináři domluvil, ihned volal Mrázekovi.

Hejl: „Tak je humbuk. Noviny jedou.“

Mrázek: „Který?“

Hejl: „Mladá fronta. Asi to začne zítra. Dneska mi volali. Ted' jsem s nimi měl hovor, bude to zítra. Ptali se, jestli tě znám a jak tě znám. Tak jsem jim řekl, že nevím, o kom mluví. Taky se ptal na Míru (Provoda).“ Mrázek: „A kdo jim to všechno řekl?“

Hejl: „Asi někdo od Hotelu (protikorupční policie). A všechno to souvisí s tím odstřelením Hotelu (Šírka).“ Mrázek: „To jsou starý kecy.“

Hejl: „Takže jedou natvrdo do mě. Takže se rozjíždí velký útok. Ale není to od bývalého Hotelu (Šírka). Je to nějaký hajzl, co si tam chce sednout po něm. Ale je to na mě tvrdý útok. Takže když se mě ptal na ta jména, tak jsem mu řekl, že nevím, že si nevzpomínám.“ Mrázek: „To jsou jenom starý žvásty.“

Hejl: „Ale nakoupino mají od nějakých hajzlů, který to pouštějí. Čekej zítra nebo pozítří články. Pojede to. A prej mám v Komerční bance nějaký konto, na které přišlo z Bank of New York 50 tisíc dolarů.“

Mrázek: „Co je to za hloupost? Není to provokace?“ Hejl: „Nevím. Nemám tam nic.“

Mrázek: „Jestli mi zavolaj, tak se na ně vyseru. S nikým se bavit nebudu.“

Hejl: „Snad to pohasne.“ Mrázek: „To vykryštalizuje.“

Hejl: „Dolar už jsem neměl v ruce asi devět let. Pochybuj, že by to někdo z bankovního davu byl schopnej udělat na někoho fiktivně. Tomu nevěřím.“

Mrázek: „A kdo o tom věděl? Čepice (Barac Alon) by to nikdy neprohodil.“

Hejl: „Nevím.“

Mrázek: „A myslíš, že to prohodil Hotel (Šírek)?“ Hejl: „Říkal jsem jim, že to jsou nesmysly, ale hnůj, pól a žumpu (noviny) nezastavíš.“

Druhý den se opět svolávají. Hejl je evidentně naštvaný. Z rozhovoru tentokrát dokonce vyplývá, že by mohli použít na novináře hrubou sílu. Přestože mluví kódovanými výrazy, detektivové, kteří odposlechy analyzovali, varovali, že může jít až o fyzickou likvidaci novinářů.

Hejl: „Přijde nějaký generální útok. Kolem šesté budu vědět víc a dám to vědět. Měli bysme s tím začít něco dělat. Nemyslím právníky. Ale jiný způsob.“

Mrázek: „Musíme se sejít a poradit se. Někaký síly na řešení situace máme.“

Hejl: „Měli bysme začít něco dělat s těma hajzlama!“

Mrázek: „To bych musel ty svoje servisáky zavolat. Oni jsou teď pryč.“

Hejl: „Oni jsou i jiný servisy, na který se můžu obrátit.“

Kauza s odvolaným ředitelem Šírkem pobouřila tehdejšího prezidenta Václava Havla. Jeho poradci měli detailní informace o nátlaku Miroslava Šloufa i o zákulisních hrách Františka Mrázka.

Havel tehdy vydal prohlášení, které obdivuhodně přesně vystihlo celou situaci:

„Požádal jsem ministra vnitra Stanislava Grosse a policejního prezidenta Jiřího Koláře, aby se více zabývali takzvanými starými strukturami, které začínají mít čím dál větší vliv ve společnosti. Tyto staré struktury stojí mimo jiné za snahou o destabilizaci specializovaných policejních složek - zejména protikorupční policie. Nemohu být konkrétnější, ale mohu říct, že mě zneklidňuje aktivizace osob svázaných s bývalými poměry, svázaných s dřívějšími mocenskými nástroji. Jsem zneklidněn sérií některých personálních změn, které tyto osoby provedly nebo navrhly nebo vyvolaly. Dal jsem panu ministru Grossovi dost zřetelně najevo své zneklidnění s některými úkazy a požádal jsem ho, aby on i pan policejní prezident věnovali tomuto tématu zvýšenou pozornost. Běží o ochranu naší demokracie, o ochranu demokratického charakteru našeho státu, policie a institucí. Běží o důvěru našich občanů ve stát.“

Policie dostala naštěstí i po odchodu Evžena Šírka zelenou k potírání organizovaného zločinu. Mrázka a jeho lidi stále sledovala a odposlouchávala. Na protikorupční službě byl proto založen zatím

nejobsáhlejší spis o novodobých aktivitách Františka Mrázka. Dostal název Krakatice. Příznačně podle názvu mořského tvora, který svou silou a množstvím chapadel nahání v oceánu hrůzu a strach.

Pondělí 14. srpna 2000

Mrázek mezitím pokračoval v nezákonných aktivitách, násilných akcích, praní špinavých peněz a ovlivňování politiků. Stejně tak ještě více a láskyplněji získával kompromitující informace na významné lidi z vysoké politiky a byznysu.

Policie zachytila, jak se Šafranko svěřuje Mrázkovi, že ulovil velmi důležité informace k jednomu důležitému a nadějnému politikovi. Bylo to v pondělí 14. srpna 2000 v 18 hodin 46 minut. Šafranko: „Mluvil jsem s jedním naším kontaktem. Je to v pohodě. Ale co ti musím říct: povídal mi takové věci na íčka, to mi nebudeš věřit. Ale to je až na osobní jednání. Co on dělá za věci.“ Mrázek: „To se může hodit. Kdyby tam (do vlády) jednou vlez, tak to má cenu zlata.“

Mrázkova slova se naplnila. Ivan Langer „vlezl“ do vlády 4. září 2006.

Mrázek se toho už nedožil. Nájemný vrah ho zastřelil o devět měsíců dříve - 25. ledna 2006.

Místo doslovu...

Pavel Šrytr alias Pája je zcela jistě excelentní osobní strážce. Říká se, že patří k nejlepším v České republice. Je to ale i člověk s pověstí tvrdého a nesmlouvavého rabijáta. V podsvětí i u policie se o něm dokonce vypráví, že má na svědomí několik násilných akcí včetně vražd, které si u něj Mrázek zadal. Šrytr, přestože si to o něm policie myslí, nebyl nikdy z takových činů obviněn. Jsou dvě možnosti: buď jsou podezření relevantní, ale policie k nim nemá dostatek důkazů, nebo jsou detektivové na falešné stopě a Šrytr s tím vším nemá nic společného.

Když jsem dokončoval tuto knihu, požádal jsem Šrytra o rozhovor. Řekl jsem mu, kde se o něm budu zmiňovat a v jakých souvislostech. Překvapil mě. Souhlasil s tím. Byl poměrně otevřený.

Oceňoval jsem, že svolil i k takovým otázkám, které by jinak měly zůstat na papíře policejního protokolu. A na které bychom se mohli ptát až v případě, že by byl obviněn nebo se to řešilo u soudu. „Klidně se mě zeptejte na všechno, z čeho mě policie podezřívá. Já vám to vysvětlím. Nebudu se zlobit,“ řekl.

Rozhodl jsem se přetisknout celý téměř dvouhodinový rozhovor se Šrytrem. Uvědomil jsem si totiž, že má svou vypovídací hodnotu. Je to člověk, který se léta pohyboval v nejtěsnější blízkosti vládce českého podsvětí a který toho musí vědět daleko více, než je ochoten veřejně přiznat. Rozhovor zároveň poodkrývá, jaké vztahy panovaly a stále panují v podsvětí.

V některých pasážích se bavíme o událostech, které zatím tato kniha neřešila - vraždu dalšího podnikatele z podsvětí, Rudolfa Javornického (2001), první pokus zabít Františka Mrázka (2002) i samotnou vraždu Mrázka (2006).

Rozhovor s Pavlem Šrytrem vám předkládám v téměř syrové podobě. Nijak jsem ho neupravoval a nechal jsem ho - pro autentičnost - v hovorové češtině.

jedna ze závažných věcí, kterou stále řeší policie, je vražda Antonína Běly z dubna 1996. Nejste v této souvislosti obviněn. Nicméně jste v okruhu podezřelých, kteří se na vraždě mohli

podle policie nějak podílet. Co tomu, pane Šrytre, říkáte a jaké byly vůbec vaše vztahy s Bělou?

To, že policie šetří podezření směrem ke mně, беру jako absolutně logickou věc.

Jak to myslíte?

Vysvětlím to, ale musím od samého začátku. Když jsem začátkem devadesátých let odešel z policejního Útvaru rychlého nasazení, odjel jsem do Spojených států a asi rok a půl jsem byl i na Kubě. Když jsem se vrátil do Prahy, docela náhodou jsem se dostal k panu Bělovi. Měl jsem u něj plnit funkci řidiče. Jezdit s ním a hlídat ho před určitými skupinami lidí. On byl v té hierarchii, nechtěl bych říct zločineckého prostředí, ale v té hierarchii kontroverzních lidí významná osobnost. Byl to člověk, ze kterého měli lidi strach. Měl samozřejmě i své nepřátele. Takže jsem pro něj začal pracovat.

Kdy to bylo?

To už si přesně nepamatuji. Ale myslím si, že jsem s panem Bělou spojován více, než je zdravo. Dělal jsem mu fakt řidiče, občas i osobního strážce. Pak jsem mu ošetřoval i psy. Naučil jsem je: lehni, vstaň. Nic víc. Nicméně život s ním nebyl jednoduchý. Jezdili jsme po různých nočních podnikcích... Jako člověk byl dost tvrdý. Nebyl zbabělec. Měl i svou čest. Když se ale napil, dost ubližoval i svým vlastním lidem. Já jsem se tomu snažil zabránit. Je na to iks svědků, že když se je snažil ponížovat, tak já jsem to eliminoval.

Pan Běla vás respektoval?

Já myslím, že mě bral. Až na jeden případ, kdy mi řekl, že mě zbije.

Co jste mu na to řekl?

Že na to má právo, nicméně že nebudu koukat a vrátím mu to. To bylo jediné. Pak jsem od něj odešel dosti ve zlém. Jednalo se o věc, kdy určitá skupina lidí z bývalého Sovětského svazu měla problém kvůli jeho synovi Jaroslavovi. Pak došlo k památné přestřelce u parkoviště McDonald's u Průhonic.

Vy jste tam byl?

Ne. Nicméně hned ráno přijela zásahová jednotka Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, obsadila dům Bělů. I já jsem byl ještě s mým kamarádem z URNA v té věci vyslýchán. Řekl jsem jim, že jsem s tím střelením neměl nic společného. Což bylo i prokázáno.

Policie se domnívá, možná i dodnes, že toho vím moc o mafiánských praktikách rodiny Bělů, ale tak to není. Já jsem byl po smrti Antonína Běly několikrát vyslýchán a byla mi sdělena hromada věcí, o kterých jsem vůbec nevěděl. Abyste byl v obraze. Já jsem ho sice chránil a byl v jeho bezprostřední blízkosti, ale furt jsem byl pro něj gádžo. Takže úplná důvěra tam nebyla. Běla se mi nesvěřoval zdaleka se vším. Ale abych se vrátil k tomu našemu rozchodu. Jeho syn Jaroslav vydal po přestřelce u Průhonic ty střelce policii. Řekl jim, kde se schovávají, kde jsou zbraně z přestřelky. To věděli oni, já o tom nevěděl. Při výslechu na policii mi pan Běla řekl, abych řekl, kde jsou ti Arménci, a já jsem odpověděl, že nevím. Ale i kdybych to věděl, tak bych jim to neřekl, protože lidi, kteří pracují pro mě, nepodrážím. Do té doby i přes různé výstřelky jsem si pana Běly vážil. Ale tehdy mě hrozně zklamal, protože prodal své vlastní lidi, kteří bojovali za jeho zájmy. A v té chvíli jsem věděl, že v žádném případě nemůžu u tohoto člověka zůstat. Přišel jsem tedy za panem Bělou a řekl mu: „Jestli mi chcete podat ruku, tak mi ji podejte. Jestli ne, nemusíte. Ale já od vás odcházím.“ Ptal se mě proč. Tak jsem mu odpověděl, že nemůžu pracovat pro člověka, který prodává své vlastní lidi. A odešel jsem.

Jak na to reagoval? Rozčilil se?

Nekřičel. Sklopil hlavu a řekl: Dobře. Nicméně pak došlo k tomu, že mu někdo do jeho domu poslal protitankovou střelu. Byl jsem z toho obviňován, ale já jsem to nebyl. Ať si každý myslí, co chce, já jsem s tím nic společného neměl. Když mi pak volal syn Běly Jaroslav, že si táta myslí, že za tím stojím já, tak jsem tam přijel a řekl jsem mu do očí: „Jestli si to myslíš, tak mě nech zlikvidovat. Ale já jsem za tou věcí nestál.“ Řekl jsem mu, že s ním nechci mít nic společného.

A kdo si tedy myslíte, že na něj tehdy střelil?

On měl hromadu nepřátel. Myslím si, že někdo chtěl pomstít tu skupinu Arměnců, kterou udal. Ale můžu se plíst.

Oni pak vlastně skončili ve vězení, že?

Jo, mladej Běla dovedl policii do bytu, kde se ti Arménci schovávali. Takže je udali. Takovýhle člověk pro mě ztratil cenu. Jestli jsem si o něm myslel do té doby něco jiného, tak to tehdy padlo během pěti vteřin.

A pokud jde o vraždu Antonína Běly?

Každý by si měl uvědomit jednu věc: nejsem žádný vrah ani násilník. Pan Běla se na mě jednou obrátil s nabídkou určité trestné činnosti a já jsem to odmítl. A dokonce jsem to konzultoval s policií. Nevím, proč se v té době nic nedělo.

Můžete říct, co to bylo za případ?

Měla to být vražda manžela jedné soudkyně. Nevím, jak se ta paní jmenovala.

Proč chtěl Běla nechat zabít zrovna manžela soudkyně?

To nevím. Já jsem to samozřejmě odmítl. A později, když mě kontaktovala policie, tak jsem jim to řekl, že se na mě s touhle věcí obrátil. Ale víte co? On měl v té době velké kontakty. Takže se nic nedělo. Já bych se nikdy v životě k něčemu takovému nepropůjčil. Kór ne pro takovýho člověka, jako byl pan Běla.

Věděl jste jméno toho člověka, kterého jste měl zabít?

Bohužel si to už nepamatuju. Je to už dávno.

A nevíte, v jaké souvislosti to bylo? Ona ho ta soudkyně v něčem ohrožovala?

Fakt nevím.

Byl to asi tak rok 1996?

Je to možný. V každém případě pochopil, že se na mě s takovýma věcmi obracet nemůže.

Jak to tehdy Běla formuloval? Jak vám to tehdy říkal?

Zavolal si mě a mezi čtyřma očima mi řekl, že je tam tenhle zájem. Ale já jsem mu řekl, ať se nezlobí, ale že když na něj najede parta nějakých gaunerů, že mu milerád pomůžu, ale takovýhle věci dělat nebudu.

Došlo pak k té vraždě?

Pokud vím, nestalo se to. Já jsem byl nakonec rád, že jsem u něj skončil. Policie mě pak logicky spojovala s jeho vraždou, protože každý tehdy věděl, že jsem od něj odešel ve zlým. Ale já jsem s tím fakt nic neměl. Odebrali mi tehdy i vzorky DNA. A nic se neprokázalo. Já jsem se dozvěděl o smrti pana Běly, když jsem byl na Slovensku. Chtěl jsem začít nový život. Odpočíval jsem tam. Volal jsem občas rodičům a ti mi řekli, že mě sháněla policie. Nechali na sebe číslo, tak jsem neváhal a zavolal jim a oni mi sdělili, že byl zavraž-

děň Běla a že jsem jeden z hlavních podezřelých. Požádali mě, abych přijel do Prahy. Tak jsem přijel, setkal jsem se s nimi, odebrali mi DNA. Policie Slovenské republiky jim ale nezvratně potvrdila, že jsem byl v době, kdy byla spáchána vražda Běly, na Slovensku.

A kdo si tedy myslíte, že Bělu zavraždil?

Podívejte se, já se samozřejmě můžu domnívat, kdo stál za vraždou Antonína Běly. Je mi jasné, že to musel být někdo z jeho okolí. Kdo znal poměry u rodiny Bělů. Můj názor je ale jediný: kdo byl vrahem Antonína Běly, ví jeho rodina. Mimochodem. Když jsem se vrátil ze Slovenska, tak mě navštívila paní Bělová v obci Horoušany nedaleko Úval a řekla mi, že moc dobře ví, že jsem v té věci nefiguroval. A že je její syn Jarda momentálně v base a že se o něj bojí. A že by se, až se vrátí, mohl stát obětí vraždy i on. Tak jestli bych mu s mými kamarády neposkytl nějakou ochranu nebo ho vzali mezi sebe. Řekl jsem, že jo.

To bylo na přání paní Bělové?

Bylo. Já jsem proti ní nic neměl. Spíše mi jí bylo líto, když jsem viděl, jak s ní bylo zacházeno. Ať si policie myslí co chce, ona si myslet může, ale jedno je jisté: že jsem stále na svobodě a budu. Protože těchhle věcí jsem se nedopustil, a pokud bych se té věci dopustil, tak jsem přesvědčen, že by se to už dávno prokázalo. Nemyslím si, že by policisté, kteří to vyšetřovali už tenkrát, byli málo kvalitní nebo míň důslední, než jsou ti, kteří tenhle případ nyní otevřeli. A jestli to stojí jenom na tom, že jedna paní povídala, tak ať jdou někam. Ano, já vím moc dobře, že po Praze se tvrdí, že jsem v tom figuroval já. Tvrdí to kdekdo. Ale to já bohužel neovlivním. Ať si lidé říkají co chtějí. Já v tom nefiguruju. Podívejte, já si od nikoho nic líbit nenechám, ale rozhodně nejsem žádný vrah. To rozhodně ne.

U kterého kamaráda jste byl na tom Slovensku?

Ten kamarád se jmenuje Ján Kaco. Mimochodem, ten byl v té věci také vyslýchán policií. Nevím, jestli ho brali jako jednoho z podezřelých. Je to klidně možný. Já chápu, že to chtějí vyšetřit, a že když se jim to nevede, tak že to chtějí na někoho hodit, nicméně musejí hledat někde jinde. Rozhodně ne u mě. Já kdybych si šel s někým vyřídit účty, tak bych to rozhodně nedělal tak, že bych někomu ještě kra-

dl peníze. Určitě bych se nechoval jako největší prase, že bych ještě kradl. To určitě ne.

Když říkáte, že policie by měla hledat někde jinde, vy tušíte, kdo to udělal?

Ono je sice pěkný, že rodina Bělů tvrdí, že jsem za tím stál stoprocentně já a že jsou i utajovaní svědci, kteří to tvrdí, ale já si myslím, že ti svědci jsou smyšlený jenom proto, aby byly zahlazeny pravé motivy. Takový argumenty, který jsem četl, že jsem cvičil jeho psy, a proto v den vraždy vůbec neštěkali... No nezlobte se na mě, to je k smíchu. A ještě jedno vám řeknu. Ty lidi, co to udělali, nebyli krvelačný šelmy, protože kdyby to byly krvelačný šelmy, skutečný hajzlové, tak by nesvázali ty ženy, co byly v domě, ale zlikvidovali by je všechny.

Policejní verze je, že těch pachatelů bylo pět. Jeden z nich ty ženy hlídal, dva měli čekat venku a pak do Běly vystřílet dávky ze samopalu, jeden Bělu dovezl a pátý měl stát někde v ulici a dávat pozor.

Já jsem slyšel verzi o třech lidech. Ale to je jedno. Ale ještě jednou říkám. Já kategoricky odmítám jakoukoli vinu. Já jsem pana Bělu rád neměl, ta zpráva, že byl zavražděn, mě nijak nezasáhla, ale rozhodně já bych do něčeho takovýho nešel.

Vy jste hned od Běly odešel pracovat k Mrázkovi?

Ne, to nebylo hned. Po návratu ze Slovenska jsem chvíli dělal pro jednoho zelináře. Patenedis se jmenoval. Pana Mrázka jsem pak potkal náhodně někde ve městě v hotelu, už přesně nevím, a on mi položil otázku: „Hele, tys odešel od Běly? Měl bych pro tebe nějakou práci.“ Říkal jsem mu, že mám ještě jednoho kamaráda. A on říkal: „Dobrá, občas budete jezdit se mnou, ale teď bych potřeboval, abys hlídal na Orlíku jednoho mého kamaráda.“

Miroslava Provoda?

Ano, Provoda. Takže občas jsme byli na Orlíku. No a pak zavraždili Bělu a jeden z hlavních podezřelých jako objednavatel měl být údajně pan Mrázek. To může být pravda a nemusí.

On se vám s tím Mrázek třeba nikdy nesvěřil?

Ne. To by byl velkej hlupák, aby se mi s něčím takovým svěřoval. Moje vztahy s Mrázkem zdaleka nebyly takové, jak si každý myslí.

Já jsem Mrázka dlouhé roky neviděl. Setkal jsem se s ním po hodně dlouhý době. Až když pak po něm stříleli v roce 2002 v lese. Tak to mě požádal, zda bych s ním mohl jezdit. Sehnal jsem mu vestu a začal pro něj pracovat. A pak jsme se samozřejmě snažili zjistit a vyšetřit, kdo by mohl stát za tou střelbou. A jestli to měl být pokus vraždy, nebo ho chtěli unést. Všechny stopy nás tehdy dovedly k Berdychovu gangu. Někdo od nich v tom měl prsty. A byl v tom podle mého zainteresován mladej Běla. Večer předtím, než se na Frantu střílelo, tak mladej Běla si byl od něj půjčit 800 tisíc korun. Navíc Franta nesl nelibě, že Běla se snažil žít s jeho dcerou. A už jenom proto ho Franta neměl rád. Nevím, jestli se Běla chtěl mstít, nebo ne. Policie říká, že Mrázek měl ve vraždě Běly prsty, ale já nejsem schopnej říct ano nebo ne. Nevím, jaký přesně byly jeho aktivity. To je, jako když mě policie podezřívala, že jsem měl střílet po nějakým Lhotským z ČSSD na příkaz Franty Mrázka. To je samozřejmě taky totální nesmysl. Proč si na to pamatuju? Z jednoho prostýho důvodu. Já mám u policie spolužáky. Když měla proběhnout ta střelba na Lhotského, tak jeden můj kamarád, který dělal na sledovačce, mi řekl, že dělají přímo na mně. A když jsem se ho zeptal proč, tak mi řekl, že jsem podezřelej z pokusu vraždy Lhotského. Já jsem jim říkal, že je to totální ptákovina. Nebo to samý - vražda Javornického (rok 2001). Jak může někdo říct, že jsem podezřelej z vraždy Rudy Javornického? Proč bych v tom měl prsty? To je prostě taková ptákovina. Co k tomu říct. Jo, já jsem s ním v ten den mluvil, co byl zavražděn. Ano, to pravda je. On mi volal, chtěl se se mnou večer sejít. Chtěl, abych s ním jezdil, abych mu v rámci možností chránil zadek. Ale už k tomu nedošlo. Ruda byl zavražděn. U toho Javornického mně to docela vadilo. Ať byl, jakej byl, ke mně se choval vždy slušně. Mně ho bylo i líto. Běly ne. Ale toho Javornického ano.

Javornický byl zavražděn poté, co jste už pro něj nepracoval, že?

To už jsem u něj skutečně nebyl. Rozešel jsem se s ním proto, že mě jednou nevyplatil. Nicméně naše vztahy byly dobrý. Občas jsem se s ním i sešel. Heleďte, tomu Rudovi to už ublížit nemůže, tak vám něco řeknu. Nemůžu vyloučit, že o vraždě Běly věděl právě on. Kdy si v jedný slabší chvíli mi něco naznačil, ale to samozřejmě mohlo být jenom nějaký vychloubání, že on je někdo. Po vraždě Běly chodi-

la po Praze hromada lidí a naznačovali, že to byli oni a tak dále. Ti, co by Bělu udělali, by prostě měli veliký jméno.

A z toho, co vám naznačoval Javornický, vyplývalo, že tu vraždu Běly zařizoval on?

Ano, svým způsobem. Ne pro Mrázka. To mi neřekl. On mi řekl: „Udělat jde všechno.“ A že o tom ví dost. Já jsem ho nevyslýchal. Proč bych to dělal. Ono je lepší v těchhle věcech nevědět. Ale když je srovnám, tak Běla byl dost tvrděj a zásadovej. Javor ten ne.

Jaké byly na konci vztahy mezi Mrázkem a Bělou? Prý se měli rozhádat kvůli penězům?

Vím, že tam mělo dojít k privatizaci nějaký slepičí farmy, nebo tak něco. Je možné, že se kvůli tomu nějak pohádali.

Policie mluví jako o vašich možných komplicích o jakémisi Kacovi a Gromanovi.

Tak to je úplná kravina.

Taky o Kučerovi alias Hrobníkovi.

No jasně. Taky blbost.

A o Hrabým.

Já Hrabýho samozřejmě znám. Stoprocentně v tom ale tyto lidi nejsou zainteresovaný jako je Kaco a tak dále. To je totální blábol. Oni možná vycházejí z toho, že jsme měli určitej pohovor s mladým panem Bělou, kterému jsme řekli, ať mě nechají na pokoji, nebo že se budou díť věci, ale to asi nějak špatně vyložili.

O co šlo?

Oni se mi snažili nějak vyhrožovat a my jsme jim (přátelům Jaroslava Běly) vesměs naznačili, že toho mají nechat.

Kdy to bylo?

Přesně si to už nepamatuju. Ale jestli policie podezřívá lidi jako mě, Kacu a Kučeru, tak jsou vedle jak ta jedle. Já si za tím stojím. Proto jsem i absolutně v klidu. My jsme v tomhle skutečně nefigurovali. Měli by se skutečně poohlídnout někde jinde. Myslím, že blíž k rodině Bělů. Prostě mezi světskejma a galerkou.

Vy jste Mrázka musel poznat velmi zblízka. Jaký byl?

Jako člověk?

No.

On dostal po své smrti dost negativní nálepku. To, co se o něm dnes říká... To víte, na mrtvého se dá hodit úplně všechno. Já jsem ho poznal jako velice chytrého člověka. Ten kdyby hrál šachy, tak by vyhrával ostošest. On uměl myslet na hodně tahů dopředu. Myslím několik desítek tahů dopředu. Byl vysoce ambiciózní. Tvrdej, nekompromisní člověk. Když se mu někdo vzepřel, tak mu dokázal svými kontakty hodně narušit život. Ale když měl někoho v oblíbě, tak si ho dokázal cenit. Mě v oblíbě měl. Už jen z prostého důvodu, že věděl, že nejsem typ člověka, kterej by ho zradil. Že jsem neúplatnej. Měl jsem ho rád jako člověka. Ke mně se choval vždycky slušně. Mezi náma byl později pak už spíše kamarádský vztah. Měl jsem k němu úctu a respekt.

To jste se musel dozvědět hodně věcí. On stál za mnoha velkými věcmi v byznysu i v politice. To jste musel koukat, ne?

Tak to jsem samozřejmě koukal. Ale já věděl, že ty kontakty má. On se těma kontaktama ani nikdy nijak netajil. Ale že by chodil třeba s prezidentem na kafe, to ne.

Ale uměl ovlivnit lidi, který s tím prezidentem nebo premiérem byli v kontaktu.

To ano. On na ně dokázal získat kompromitující materiály. Na určitý vlivný lidi. A samozřejmě ty kompromitující materiály dokázal využít ke svým zájmům a k zájmům lidí, kteří za to dokázali zaplatit.

Jak ta „kompra“ získával?

To vzniká tak nějak samovolně. Když se jednou dostanete do styku s vysokým státním úředníkem, třeba s bývalým ministrem vnitra z devadesátých let nebo s jeho náměstkem, tak pak se na to nabalujou další a další kontakty. Ten řekne: „Hele, pozveme ho tam a tam. Uděláme pro toho pána to a to, on nám za to sdělí to a to.“ Ono se to vždycky nemusí dělat jen za peníze. Vy potřebujete vybavit tohle? Dobře, ale víte něco na tohle? A za ty roky se toho naskládá halda. A když se z té haldy udělá solidní výtažek, tak ty materiály jsou dobře použitelný. František uměl využít těch informací maximálně.

On uměl získávat takové informace od lidí z byznysu, z politiky, ale i od policie a tajných služeb?

Určitě. On byl velice chytřej člověk. Franta dokázal zpracovávat lidi psychologicky. On byl člověk, o kterým jste nikdy nevěděl, co si

myslí. Jemu, když bylo hrozně špatně, tak dělal jakoby nic. A když měl z něčeho velkou radost, tak naopak dělal, jako že ho to moc netěší. Já ho znal jako člověka, kterej byl alespoň ke mně spravedlivej. On se teď už nemůže bránit, tak na něj hodějí úplně všechno. Mě jenom fascinuje, že tyhle policajti, co po něm teď jdou, tak pokavaď byl živěj, tak byli zbaběle zalezlý v díře, nedokázali vyřešit absolutně nic. Najednou zastřelili Mrázka a najednou jsou všichni hrozně chytří. No samozřejmě, protože s nima už nemůže zamést. Kdyby Franta žil, tak Pitř dneska nemusí utíkat někde po světě a bylo by to úplně o něčem jiným. A takový fikce, co říkají ty policajti, aby se zapomnělo na jakýkoli politický podtext Frantovy vraždy, a že jedinej možnej pachatel je Pitř a vykonavatel Šrytr, tak to si myslím, že tomu se můžeme opravdu jen smát. Pitř není člověk, kterej by řešil tyhle věci tímto způsobem. To by musel bejt tvrděj jako Franta. A za bé. Já bych Mrázka v životě nezradil. Kdyby někdo za mnou s něčím takovým přišel, tak první, co udělám, půjdu za tím Frantou a řeknu mu to. Tam jsou taky vedle. A měli by sebrat tu odvalu a pozeptat se v jiných kruzích.

Kam míříte?

Určitě v těch politicejch. Já jsem dodneška přesvědčenej, že František na ně něco měl. A až se jednou najdou ty jeho zprávy, tak hodně lidem padne hlava. Měl něco, čím mohl někoho zásadně hodně a hodně ovlivnit. A někoho poškodit.

Myslíte třeba přímo tehdejšího premiéra Jiřího Paroubka?

To já nevím. Ale dodnes si pamatuju, co mi Franta říkal v době, kdy měl Pitř problém s Paroubkem. Paroubek tehdy Pitřa označil za nepřitele státu a František mi řekl: „Já se po Novým roce sejdu s Paroubkem a zařídíme to, že to bude všechno v pořádku.“ Tak jsem se ho zeptal: „Hele, nezdá se mi, že bys měl takovýhle kontakty.“ Nicméně on mi na to odpověděl, a to si pamatuju dodnes slovo od slova: „Hele Pájo, tak si představ jeden velký regál, tam v tom regálu jsou tisíce šuplíků. Na těch šuplíkách jsou napsaný jména.“ A jmenoval různý politiky. „A tak se vytáhne jeden šuplíček se jménem Paroubek a je to. Dají se vytáhnout určitý materiály, ty se mu dají přečíst a naznačí se mu, že by mohly být předány někam jinam. Anebo taky ne.“ A smál se u toho. Jsem pevně přesvědčenej o tom, že

František na Paroubka nebo na někoho z jeho okolí měl kompromitující materiály. Nějaký těžký materiál mít musel.

Myslíte, že se mu podařilo dát Paroubkovi najevo, že na něj něco má?

Slyšel jsem, že se měli sejít někde ve Špindlerově Mlýně. Může to být pravda, nemusí, nevím. Co ale zaručeně vím, že se scházel s nějakým jeho blízkým spolupracovníkem. S Paroubkovým blízkým spolupracovníkem, kterej na něj měl velký vliv - na pana Paroubka nebo na Grosse. Viděl jsem Frantu, jak se jednou sešel i s Doleželem (bývalý šéf kabinetu premiéra Paroubka - pozn. autora). U jedné schůzky jsem dokonce byl. Pan Doležel za ním přijel do hospody U Svatého Václava v Krči. Já jsem tam s Fandou byl. Bylo to před aférou pět na stole v českých. Můžu vám říct, že za tu dobu, co jsem byl u Mrázka a pak u Pitra, tak jsem slyšel a viděl takový věci, že kdybych měl o tom nestranně seznámit národ, tak vás ujišťuju, že by pak lidi nešli už ani k volbám. Jestli je pravda jen zlomek toho, co vím, tak tady ty lidi v nejvyšší politice, to je vlastně zločinný společenství.

Co třeba víte tak hrozného?

Já nemůžu říct všechno. Ohrozil bych se tím. Ale jak je třeba možný, že se František scházel s Rumlem, když byl ministrem vnitra?

S Janem Rumlem?

No, Ruml byl jeho blízký přítel. Ale to je jejich věc. (Pozn. autora: Ruml jakékoli vztahy s Mrázkem popírá. „Je to nesmysl,“ řekl.) Já třeba dávám za pravdu Kubiceho zprávě, kterou přinesl do parlamentu šéf zvláštního policejního Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu plukovník Jan Kubice. Kubice prostě najel do politiků, začal odkrývat jejich karty, který jsou založený na zločinu, a takovýhle policista nemůže být pohodlný - ani ČSSD, ani ODS.

Co ještě víte o propojení politiky a zločinu?

Stoprocentně vím, že František Mrázek a ještě jedna významná osoba z byznysu měli schůzku s panem Paroubkem v Kramářově vile. (Pozn. autora: Paroubek jakékoli vztahy s Mrázkovou skupinou odmítá.) Ta schůzka byla za určitým obchodním zájmem. Jsem přesvědčený, že se to týkalo Setuzy. Bylo to v létě 2005. Jeli do Kramářovy vily z hotelu Esplanade.

Vy jste je tam vezl?

Ne, ale vím, že se v tom hotelu ještě převlíkali a říkali, že jedou za Paroubkem do Kramářovy vily. Vztahy politiků s těmito, jak oni říkají, kontroverzními podnikateli byly a jsou. Jednou přišel Franta do auta a řekl mi: „Měl jsem schůzku se Standou Grosseem.“ Já jsem ho s ním sice neviděl, ale nevím, proč by si vymýšlel. Mě Mrázek ohromovat nemusel. Když tedy Kubice říkal, že zločin prorůstá do státní správy, tak měl pravdu. Navíc tam podle mého už dávno rostl.

Kde je dnes Mrázkův bájný archiv s kompromitujícími materiály?

To by zajímalo i mě. Já vám něco řeknu, teď už Frantovi ublížit nemůžu. Tak zhruba půl roku před vraždou mi František dal asi deset takových těch desek A4. Byly zapečetěny a řekl mi: „Prosím tě, schovej to u sebe.“ Mně fakt věřil. Tak jsem to schoval a zhruba tři neděle před svou smrtí mi řekl: „Zlikviduj to.“ Bylo to docela objemný, páčil jsem to u sebe na chalupě. Já dnes lituju, že jsem to udělal, protože mám za to, že to mohly být hodně zajímavé věci. Já jsem do toho nekoukal, bylo to zapečetěné, takže kdyby to chtěl vrátit, tak by to poznal. Ale myslím si, že ještě nějaký věci někde schovaný budou. Někaký kazety, nějaký materiály, který ještě v budoucnu sehraji svou roli. Až se ty materiály najdou, tak to bude vodítko k vraždě Františka Mrázka a skutečně to potvrdí má slova, že tam šlo o jiný podtext než obchodní. A jestli to někdy spatří světlo světa, tak to bude bomba a mnoho politiků a rádobyslušně vypadajících lidí utrpí značný šrám na své pověsti. Je to jedno, jestli tam bude materiál, že nějaký státní úředník chodí do gay-klubů, nebo jestli chodí do sado-masochistického salonu s prostitutkami, kterým se svěčuje ve své slabosti, jak je machr a co ví. To je úplně jedno. Jednou se to najde. Taky nevěřím fámám, že za vraždou stojí policajti. Místo činu, kde byl Franta zavražděnej, bylo stále monitorovaný z vedlejšího domu Eltodo. Teď ty záznamy nikdo nemá, nemůžou se najít.

Kdo sídlil firem Františka Mrázka monitoroval?

Policie nebo tajná služba.

Takže je možné, že na těch případných záběrech je vidět vrah?

Jsem o tom pevně přesvědčen. Bylo to celý natočený. Myslím, že na vraždu Mrázka muselo existovat nějaký požehnání shůry, vyšší

zájem. Taky si myslím, že ten člověk, kterej byl vykonavatel, tak má dvě možnosti: buď se teď válí někde u moře s obrovskéjma penězma. Ta mi přijde míň pravděpodobná. Nebo ten člověk už není, je někde pod zemí. Podle mě to nemohl být někdo, kdo Frantu znal. Podle mě to nebyl ani Čech. A nebyl to ani člověk, který znal osobnost Františka Mrázka. Fanda byl démonickéj člověk. K němu by si to nikdo známý nedovolil. Musel to být někdo najmutý ze zahraničí.

Ale byl to profesionál.

Jako střelec mohl bejt klidně průměrnej. Ale musel to být člověk, který měl s něčím takovým zkušenosti. Protože ono zabít člověka, to nemůže bejt žádná legrace. Musel být psychicky odolnej. Navíc si myslím, že Františka musel zradit někdo z jeho okolí. Protože ty lidi, co ho zavraždili, museli mít informace o jeho pohybu. Podle toho, kde a v kolik čekali, měli dobré informace. Mimochodem, není nezájímavý, že týden předtím ho sledovala nezákonně nějaká složka policie. To je také velice divný. Ale rozhodně to nebyl jeden člověk. Museli být minimálně tři. Jeden střelec, druhý, co někde čekal, aby podal informaci, že Franta jde. A třetí pak na ně musel čekat, aby je odvezl. Ta práce byla profesionální z jednoho hlediska - nebyla tam nalezena nábojnice ani kulka. To je hodně podivný.

Kdy a jak jste se dozvěděl, že zabili Mrázka?

Já už jsem v té době jezdil s Pitrem. Jak jsem u něho ten den skončil, tak jsem odjel domů. Bydlel jsem na chalupě v horách. Klasickéj den. Pak jsem si zapnul telefon.

Vy jste ho měl vypnutý? Proč?

To mi policie pak taky vyčítala. Říkali, že jsem mohl být jeden z podezřelých, když jsem měl vypnutý telefon. Tak tomu se už musím fakt smát. Ať se na mě nikdo nezlobí, to je prostě... Já ani nevím, jestli jsem ho vypnutý měl, to mi tvrdili oni. Iks lidí ví, že jsem doma skutečně byl. Takže když jsem si večer zapnul telefon a vidím nepříjatý telefony...

Počkejte, ale proč jste měl tedy ten telefon vypnutý?

Já se přiznám, že ani nevím, jestli jsem ho měl vypnutý. Fakt nevím. V každým případě, když jsem se díval do nepřijatých volání, protože občas mám telefon potichu, tak mezi pár čísla byl i novinář z Novy Janek Kroupa. Týden předtím jsem s ním mluvil. Tak mu volám,

ptám se, co potřebuje, a Kroupa na mě vybalil - já nic nevěděl, já měl vypnutou i televizi - a on mi říká: „Vy to nevíte?“ Já mu řekl: „Co?“ No a pak mi řekl, že zastřelili Františka Mrázka, prý z nějaký velký vzdálenosti přímo do srdce. V první chvíli jsem se podíval na displej, jestli opravdu volám Kroupovi. Myslel jsem, že si ze mě někdo dělá prdel. Bylo to pro mě hodně nepochopitelný. Nějak mi to ani nedocházelo. Samozřejmě hned jsem běžel k televizi. Tam už to běželo. A Kroupa mi říká, že se musíme sejít. Tak jsem mu řekl dobře a jel jsem do Prahy. Sešli jsme se na benzinové pumpě. Kroupa mi řekl, že slyšel, že Fanda si měl u mě nechat nějaký materiály, který měl Kroupovi druhý den předat. A prej jestli si je František u mě nechal? Franta u mě nenechal nic. Já jsem pak hned volal Pitrovi, jestli mám přijet do Prahy, aby se přijaly nějaký opatření, aby si vzal vestu. První, co mě totiž napadlo, že jde o nějakou obchodní věc. Říkal jsem si: zlikvidovali Mrázka, teď přijde na řadu Pitr. Tak jsem mu řekl, ať si aspoň vezme vestu. On byl takovej, že všechno podceňoval. Pitr mi říkal, ať přijedu druhý den. Byl jsem z toho ale tak vyřízenej, že jsem zůstal už v Praze. Škoda, že jsem nebyl u Franty jako ochranka. Věřím tomu, že bych hned zaregistroval, odkud to přišlo, a hned bych to tam smažil. Věřím tomu, že by mi ten střelec neunikl.

Jak jste to vnímal? Bral jste to, že vám zabili blízkého člověka?

Byl jsem z toho úplně v prdeli. Zároveň jsem byl nasranej, protože Franta tu bezpečnost podceňoval. On se mnou často rozebíral bezpečnost. Navrhoval jsem mu kamerový systém. Nikdy to ale neudělal. Franta mi na to říkal, že tady to není potřeba, protože tady je to stejně monitorovaný z vedlejší budovy Eltoda. Říkal, že to ví od lidí z BIS. Doma tu bezpečnost nepodceňoval, ale v práci jo. Ani já stejně jako on jsme nepředpokládali, že by si to mohl dovolit právě někdo tam u práce. Předpokládal jsem, že kdyby po něm někdo šel a měl k tomu prostředky, tak ho smrknou v tý jeho toyotě někde před barákem pancéřovkou. Trefili by ho do okna a bylo by.

Nezabrečel jste si?

Víte co. Já jsem nebrečel, ani když mi umřel děda, kterého jsem měl hrozně rád. Z hlediska lidského mi to líto bylo. Ke mně se Franta choval vždycky slušně. Franta nebyl člověk, kterej by rozdával peníze horem dolem, byl tak trochu spořívej. Ale na mně nikdy nešetřil.

A kdykoli jsem měl nějaký problém, mohl jsem za ním přijít a vždycky mi pomohl. Pro mě to ztráta byla. A strašně mě mrzí, že policie zapracovala až tak, co jsem zaslechl, že v Českém Brodě si teď začínají myslet, že jsem v tom měl prsty já s Pitrem. Rád bych těm lidem řekl: Není to pravda, je to totální hovadina. Jsem přesvědčenej, že jednou se pravda ukáže. Nejsem naivní. Nikdy nenajdou střelce, ale minimálně se ukáže, odkud by to fakt mohlo foukat.

Vy si tedy myslíte, že to „fouká“ od politiky?

Ale já neříkám, že to může být automaticky z ČSSD. To mohlo být třeba i z jiné strany. Ale v každém případě vám říkám, až se jednou najdou ty věci, co Fanda někde měl, tak bude hodně lidem horko.

V Praze 30. září 2007

Jaroslav Kmenta

jaroslav.kmenta@mfdnes.cz

Obsah

Předmluva Svět podle Mrázka	4
Prolog.....	5
Část první Vekslák	6
Část druhá Milionář	49
Část třetí Miliardář.....	77
Část čtvrtá Lobbista.....	101
Fotodokumentace.....	Viz příloha
Místo doslovu.....	148

JAROSLAV KMENTA
KMOTR MRÁZEK

Vydání třetí, Praha 2008

Obálka Jan Vaca

Grafická úprava RedGreenBlue

Jazyková korektura Eva Vašíčková

Vydalo nakladatelství JKM - Jaroslav Kmenta

Tisk EKON Jihlava

ISBN 978-80-903603-1-0